

Hoàng Thu Dung

Một thời ta đuổi bóng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Một thời ta đuổi bóng

1.

Kế toán trưởng Linh đẩy cửa bước vào phòng . Chị đặt mấy hộp nước hoa xuống bàn mình , rồi nói khá to :

- Có quà của phó giám đốc tặng phòng mình đây , các cô .

Các cô gái trong phòng kế toán ngẩng lên , nhìn về phía bàn của kế toán trưởng với vẻ tò mò lẫn vui thích . Không ai bảo ai , các cô rời bàn mình , tụ họp quanh bàn ở góc phòng , bắt đầu xôn xao về quà và người .

Bao giờ đi công tác nước ngoài về , giám đốc và đồng chí phó giám đốc cũng có quà cho các phòng . Chuyện đó không có gì lạ . Nhưng cứ mỗi lần có quà của phó giám đốc Trần Nghiêm , thì y như rằng các cô tụm lại bàn tán một cách thích thú . Bởi vì những món quà của anh lúc nào cũng lịch sự và có giá trị thẩm mỹ , mà phái nữ ưa thích . Kể cả phái nam cũng vậy . Điều đó chứng tỏ Đồng chí phó giám đốc rất chăm chút và tôn trọng người được tặng quà , chứ không làm một cách chiếu lệ như ông giám đốc vô tâm . Một điều quan trọng hơn , nó thu hút sự chú ý của các cô , nhất là các cô chưa chồng là chính bản thân vị phó giám đốc trẻ tuổi . Một phó tiến sĩ đã từng du học ở nước ngoài . Một con người lịch sự , nhẹ nhàng , hòa nhã , đẹp trai ... và quan trọng nhất là chưa vợ .

Chưa vợ cũng không lạ bằng chưa có người yêu . Không hiểu lý do gì mà anh ấy cứ sống độc thân và có thể lãnh đạm với các cô gái trong công ty . Dù công ty có khá nhiều cô gái đẹp , tính nết cũng dễ thương và sẵn sàng nâng khăn sửa túi cho anh .

Mỗi lần có chuyện liên quan đến Trần Nghiêm , là y như rằng mọi người xúm lại bàn tán , dù là chuyện chẳng có gì lớn lao . Một chuyện rất nhỏ và bình thường ở người khác , sẽ trở nên khá lớn nếu nó là chuyện của Trần Nghiêm . Không ai lý giải được tại sao lại thế . Các cô chỉ biết rằng các cô thích nói về con người dễ mến đó với tình cảm ngưỡng mộ .

Thấy vậy giờ Hải Đông không nói gì , chỉ đứng ngửi lọ nước hoa , kế toán trưởng cười hiểu biết :

- Sao thế , mùi này chắc là thích hơn mùi cabotine phải không ?

Huyền Mi tỉnh quái :

- Chứ gì nữa . Cái gì của phó giám đốc tặng thì trên cả tuyệt vời .

Hải Đông tỉnh queo :

- Dĩ nhiên quà tặng thì bao giờ cũng thích hơn là phải tự mình mua . Bộ quý vị không như vậy sao ?

- Dĩ nhiên là như vậy , nhưng với cô Đông thì trên tất cả những món quà .

Quà của phó giám đốc là có ý nghĩa nhất .

Hải Đông tìm cách lảng chuyện :

- Hôm nay phó giám đốc mặc sơ mi đen trông hay ghê .

- Sao chẳng khi nào thấy anh mặc đồ jean thế nhỉ ? Tưởng anh mà mặc jean chắc bụi lắm .

- Không , nghiêm trang như anh thì mặc đồ tây hợp hơn . Nhìn đứng đắn hơn .

- Người ta chỉ đề tâm nghiên cứu khoa học đâu có thì giờ chăm chút ngoại hình của mình .

- Đâu cần phải chăm chút , mặc bình thường nhìn cũng hay rồi . Con trai mà chải chuốt quá , ớn lắm .

Mọi người đang cười rần rộ , thì thấy Hạ Lan bên phòng hành chánh đi qua .

Cô ta để trên bàn kế toán trưởng một xấp hồ sơ .

- Ký giùm em mấy cái này .

Thấy mấy chai nước hoa trên bàn , cô mỉm cười :

- Quà của phó Giám đốc phải không ?

Hải Đông tò mò :

- Đây , bên đó cũng có quà tương tự chứ hả ?

- Cũng gần như vậy .

Hạ Lan chợt kéo ghế ngồi xuống , dấu hiệu bắt đầu chuyện phiếm muôn thuở . Cô ta nói như thông báo :

- Tuần sau , công ty sẽ có một nhân vật đặc biệt xuất hiện . Đẹp như diễn viên điện ảnh , bảo đảm quý vị thấy cô ta là không thể không nhìn .

Nghe giới thiệu như thế , mọi người quên hẳn chuyện của đồng chí phó giám đốc . Và chuyển sự tò mò sang nhân vật sắp vào công ty .

- Đẹp lắm hả , cỡ nhỏ Đông không ?

- Hỏi vậy , ai trả lời cho được . Gặp rồi sẽ biết .

- Rồi sắp vào phòng nào thế ?

- Điều vào tổ KCS , cô ta là kỹ sư , tốt nghiệp bách khoa hóa , có bằng cử nhân Anh văn , bằng C tiếng Nhật và tiếng Hoa . Sử dụng vi tính thành thạo , người hiếm thấy .

- Chà ! Giỏi quá nhỉ !

Hải Đông gạt ngang :

- Sinh viên bây giờ nhiều bằng cấp là thường . Được đầu tư đến nơi đến chốn thì lấy bằng gì chẳng được .

- Nhưng nếu không có khả năng thì có học nổi không ? Bộ nói lấy bằng ngoại ngữ dễ lắm hả ? Biết ba thứ tiếng kia à ? Giỏi thật – Kế toán trưởng trầm trồ .

Hạ Lan cũng gạt đầu :

- Trình hồ sơ là giám đốc duyệt ngay .

Huyền mi tò mò :

- Cử Chi cô ta thế nào , có kiêu không ? Đẹp mà giỏi như thế , chắc tự tin lắm .

Hạ Lan lắc đầu :

- Nhìn thấy có vẻ tự nhiên , chứ không rụt rè như mấy cô đến xin việc . Còn kiêu hay không thì chưa biết .

Rồi cô phồng má lên , như sắp báo một tin giật gân :

- Biết cô ta đi xe gì không ? Đẹp không thua xe của giám đốc đâu nhé . Chỉ khác là cô ta tự lái thôi .

Mọi người mở Lớn mắt , tò mò :

- Xin việc mà đi xe du lịch à ? Chúa ơi !

- Một công nương quý tộc đây , giàu như thế mà chịu đi làm à ? Hiện tượng lạ đấy !

Hạ Lan nói như tả :

- Hôm đó mình đang ngồi trong phòng thì thấy chiếc xe láng coóng chạy vào sân . Ban đầu mình nghĩ là có vị khách cấp lãnh đạo qua công tác , cũng không để ý lắm . Nhưng khi thấy cô ta xuống xe , không những mình mà cả mấy chú cũng quay ra nhìn .

- Sao thế ? Sao thế ?

- Đẹp lắm hả ?

Hạ Lan làm một động tác bắt chước nhân vật nổi bật ấy :

- Xuống xe xong , cô ta từ từ gỡ kính , đeo trước ngực . Xong rồi nhìn quanh quất , lưỡng lự rồi đi thẳng vào phòng hành chính . Cô ta chào mọi người rất lễ phép , làm mình cũng thấy ngại .

Hải Đông thở hắt ra :

- Tưởng chuyện gì đặc biệt , ai ngờ chỉ có gỡ kính , đi vô chào mọi người , ai mà không làm như vậy .

- Nhưng cử Chỉ của cô ta làm trông đẹp mắt lắm , hay như động tác mấy diễn viên ngôi sao vậy .

Huyền Mi cười hăng hái :

- Nghe tả thấy mê quá . Rồi sao nữa ?
- Thì cô ta nộp hồ sơ rồi về , đâu có gì đâu .

Kế toán trưởng cười mỉm :

- Nghe nó kể , cứ tưởng một nữ hoàng xuất hiện đấy chứ . Con này có tài kể chuyện lắm .

Hải Đông tò mò :

- Ê , cô nàng mặc đồ thế nào ?
- Mặc đồ dễ thương cực kỳ . Áo thun màu đen , cổ lọ . Váy màu kem , mang giày ống . Nói chung là nhìn xong rồi cứ muốn nhìn hoài . Dễ thương lắm .

Hải Đông bình phẩm :

- Đi xin việc mà mặc kiểu đó à ? Giống đi chơi quá . Hay là cô ta muốn biểu diễn thời trang . Công ty mình con trai nhiều lắm đấy .

Hạ Lan cầm lọ nước hoa lên ngửi , rồi đứng lên :

- Thôi mình về đây . Nãy giờ đi lâu quá rồi .

Cô đi ra , nhưng được vài bước , Hải Đông đã gọi giật lại :

- Ê , cô nàng đó tên gì vậy ?

Hạ Lan lập tức đứng lại , như vừa nhớ ra điều lý thú . Cái mỗ thích chuyện phiếm của cô trở lại hoạt động sôi nổi :

- Nói mới nhớ , cả tên cũng rất đặc biệt nhé . Biết tên gì không ? Huỳnh Hoàng Quý Phi .

Hạ Lan nhân từng chữ khi đọc cái tên vương giả ấy . Còn các cô trong phòng thì ồ lên một tiếng . Mỗi người biểu hiện theo mỗi kiểu . Kế toán trưởng nhướn mày một cái :

- chà ! Cha mẹ nào nghĩ được cho con gái cái tên đẹp quá . Có vậy mới thấy

mình đã đặt tên con mình quá thường .

Huyền Mi trầm trồ :

- Người đẹp mà tên cũng nghe quý phái , cô nàng này chắc không phải con nhà bình dân đâu .

- Ai mà dám đặt tên con vậy ta , rùi nó xấu như ma lem thì bị cười cho .

Hạ Lan nói một cách nhiệt tình :

- Cô nàng này xứng với cái tên lắm . Không xấu đâu .

Hải Đông châm chích :

- Chà ! Coi bộ bị người đẹp hợp hồn rồi , khen lấy khen để .

Cô hình nhỉnh mũi , nói tiếp :

- Giống pê đê quá .

Mọi người bật cười lên , Hạ Lan nhún vai :

- Thấy đẹp thì khen , không dám bê đê đâu .

Cô quay ra cửa , lần này thì về thật . Mọi người trong phòng cũng về bàn mình . Không ai còn nhớ cô kỹ sư quý tộc ấy nữa , trừ Hải Đông .

Từ trước giờ , trong công ty , cô nổi tiếng là người đẹp . Viễn ảnh sẽ có người đẹp mới làm lu mờ mình , khiến cô không vui . Và cô lo lắng cô ta sẽ chiếm được trái tim người trong mộng của cô : Phó Giám Đốc Trần Nghiêm .

Một thời ta đuổi bóng

2.

Cuối cùng thì cô kỹ sư quý tộc cũng đến nhận việc . Ngồi trong văn phòng , Hạ Lan đã thấy cô ta . Cũng như mấy lần đến nộp hồ sơ và phỏng vấn , cô ta cũng lái chiếc xe và phong cách cũng quý phái như thế . Cô ta đi vào phòng , sau khi chào mọi người , cô ta đến bàn Hạ Lan , lên tiếng :

- Hôm nay em đến nhận việc , em phải đến gặp ai hả chị ?

Hạ Lan bỏ cây viết xuống đứng lên :

- Em sẽ đến gặp giám đốc , đi theo chị .

- Dạ .

Hạ Lan khoát tay chỉ qua phía cửa bên hông :

- Đi lối này cho gần .

Vừa nói , mắt cô vừa nhìn qua Quý Phi với một chút tò mò . Hôm nay , cô nàng mặc bộ đồ khác , cũng không kém ấn tượng . Váy jean có hàng cúc bạc chạy dọc xuống bên hông . Áo sơ mi trắng gài kín tay . Trông cô ta vừa đứng đắn vừa trẻ Trung , duyên dáng không thể tả .

Sao trên đời có nhiều cô gái xinh thế không biết . Hạ Lan có tật hơi buồn cười , là rất thích con gái đẹp . Có lẽ nhan sắc cô kém trung bình , nên cô ngưỡng mộ cái đẹp . Ngưỡng mộ một cách vô tư , chứ không có thói tị hiềm thường tình giữa phái nữ với phái nữ .

Cô cố ý đi sau để ngắm cho đã Quý Phi . Nhưng cô gái thì hoàn toàn không biết ấn tượng mình đã gây ra cho người đi cùng . Cả hai đi trên hành lang .

Quý Phi đi hơi chậm lại chờ người hướng dẫn đường . Nhưng thấy cô ta cứ chậm chậm phía sau , cuối cùng cô dừng lại chờ :

- Em đi nhanh lắm hả chị ?

Bị bắt quả tang bất ngờ , Hạ Lan lúng túng :

- Cũng không nhanh lắm , có lẽ tại chị đi hơi chậm .

Quý Phi hoàn toàn không để ý mình bị quan sát , cô hỏi với chút tò mò :

- Chị vào làm lâu chưa vậy ?

- Khoảng năm năm thôi . Tôi tốt nghiệp trung cấp .

- Vậy à ? Chị chuyên nhận hồ sơ tuyển dụng phải không ?

- Ừ .

- Thế ngoài em ra , còn có ai được tuyển không chị ?

- Công ty chỉ tuyển một người thôi . Hồ sơ của mấy người kia không bằng cô . Cô có ưu điểm là biết nhiều ngoại ngữ .

- Vậy à ?

Hạ Lan nhìn vào phòng giám đốc . Qua khung kính , cô thấy có một người đang ngồi nói chuyện với ông . Cô bèn quay qua Quý Phi .

- Cô biết mặt giám đốc rồi phải không ? Còn một người ở đó nữa , đó là phó giám đốc Trần Nghiêm , anh ấy vừa đi công tác nước ngoài về . Thường thì anh ấy phụ trách tuyển người đấy .

- Dạ .

Cả hai đến trước phòng giám đốc . Hạ Lan gõ nhẹ cửa , rồi thấy bên trong nhìn ra , cô đẩy nhẹ cửa , ra hiệu cho Quý Phi vào :

- Thưa chú , hôm nay cô Quý Phi đến nhận việc .

Giám Đốc Võ Phú Hoàng khoát tay về phía ghế :

- Cô ngồi đi .

- Dạ .

Quý Phi đến ngồi phía chiếc ghế nhỏ của bộ salon . Cô đưa mắt nhìn Hạ Lan . Nhưng cô ta đã ra ngoài . Giám đốc nhìn cô , rồi khoát tay về phía người đối diện .

- Đây là phó giám đốc Trần Nghiêm , người sẽ đưa cô đi tham quan trước công việc đấy .

Quý Phi gật đầu chào anh . Cô lưỡng lự không biết nên gọi bằng anh hay bằng chú . Vì anh ta có vẻ trẻ quá so với vị trí trong công ty . Cách hay nhất là im lặng .

Quý Phi thấy anh ta nhìn cô hơi lâu , cái nhìn như đã từng biết cô , từng có một mối quan hệ nào đó . Vừa ác cảm xa cách . Nhưng rồi điều đó chỉ thoáng qua và anh hỏi rất nhã nhặn :

- Tôi đã xem qua hồ sơ của cô , cô đã chuẩn bị tinh thần rồi chứ ?

- Dạ .

Trần Nghiêm chưa kịp hỏi tiếp thì có tiếng chuông reo . Giám đốc Hoàng đến nghe điện . Trần Nghiêm bèn khoát tay ra hiệu :

- Mời cô qua phòng tôi .

- Vâng .

Quý Phi đứng dậy . Quay lại chào giám đốc , ông ta gật đầu và vẫn tiếp tục nói chuyện . Cô theo Trần Nghiêm qua phòng phó giám đốc . Thái độ dễ gần của anh làm cô thấy đỡ căng thẳng hơn là tiếp xúc với giám đốc . Cho nên cô ngồi xuống ghế một cách thoải mái , không đợi phó giám đốc phải mời . Trần Nghiêm đến tủ lạnh lấy lon pepsi rót ra ly , rồi đến đặt trước mặt Quý Phi :

- Mời cô .

- Cảm ơn .

Quý Phi không thể không nhìn anh lần nữa . Anh ta hòa nhã đến mức làm cho cô không bị áp bức về quyền lực của anh . Và vốn tính hồ hởi , cô thấy thích bắt chuyện với con người dễ mến này .

Cô hơi ngã người về phía trước , đôi mắt mở lớn nhìn anh . Cử chỉ đó làm Trần Nghiêm phải nhìn lại cô :

- Cô muốn hỏi gì ?

- Phó giám đốc này , có thể gọi anh bằng anh không ạ ?

Trần Nghiêm hơi bị bất ngờ . Nhưng rồi anh mỉm cười :

- Cứ gọi tự nhiên , tôi không quan trọng cách xưng hô lắm đâu .

- Vâng , nói chuyện với anh , em thoải mái hơn là có mặt giám đốc . Anh cho hỏi , công ty sẽ phân em làm việc gì ạ ?

Trần Nghiêm khẽ vuốt sống mũi , rồi với một vẻ hòa nhã đầy thông cảm , anh nói như thông báo :

- Trước mắt , cô sẽ bắt đầu từ phòng sơ chế . Sau đó tùy yêu cầu của công việc , chúng tôi sẽ bố trí lại .

- Sao ?

Quý Phi chỉ kêu được một tiếng kinh ngạc , rồi ngồi im . Khuôn mặt hồ hởi của cô vụt chuyển sang vẻ ỉu xiu , đầy thất vọng .

Phó giám đốc ngồi im quan sát cô kỹ sư mới . Trông cô ta ảo não như đứa bé gái mất búp bê . Anh định nói một câu đầy khích lệ , thì cô lên tiếng :

- Em phải làm việc của công nhân sao anh ?

- Trước mắt là như thế , ngoài ra tôi không thể nói gì hơn .

- Bộ công ty này có truyền thống sử dụng người hoang phí như vậy sao ?

- Cũng không hẳn . Tùy trường hợp . À không ! Đúng hơn là tùy yêu cầu của công ty .

- Vậy mà em cứ tưởng đi làm vui lắm .

Quý Phi nói một cách khá ai oán . Rồi cô rầu rĩ ngồi im . Trần Nghiêm mỉm cười :

- Với cô , mọi việc là sự bắt đầu . Có lẽ sự phân công không làm cô vừa ý , cô có thể thay đổi ý định . Hãy suy nghĩ đi cô Phi .

Quý Phi thở dài :

- Chưa bắt đầu thì em không bỏ cuộc đâu . Thế chừng nào em sẽ làm hả anh ?

- Nếu cô không đổi ý thì có thể bắt đầu vào ngày mai . Hôm nay tôi sẽ đưa cô xuống phòng sơ chế tham quan trước . Ngày mai nhận việc .

- Vâng .

Trần Nghiêm chìa tay ra :

- Mời cô theo tôi .

Quý Phi miễn cưỡng đứng dậy . Cô đi theo phó giám đốc của mình một cách ỉu xiu . Thất vọng không thể tưởng . Lúc đi học thì thấy cái gì cũng lý tưởng . Tới chừng đi làm rồi thì lý tưởng trở thành cái mình tưởng có lý mà thôi .

Mẹ cũng là kỹ sư , sao mẹ làm việc trong môi trường giao tiếp vui vẻ . Còn mình thì mới bắt đầu đã chán ơi là chán .

Không biết ai bày ra cái trò đày ải ma mới thế này . Bỗng nhiên Quý Phi nổi sùng lên . Cô đi dần lên ngang với Trần Nghiêm :

- Thừa đồng chí phó giám đốc , đồng chí có biết ai phân công em không ?
- Cô biết điều đó làm gì ? Giám đốc hay ai cũng vậy thôi . Chúng tôi bố trí người theo yêu cầu của công việc . Ngoài ra , không có lý do nào khác .

Quý Phi làu nhàu :

- Không chừng là anh cũng nên .

Cô nói rất nhỏ , nhưng Trần Nghiêm cũng nghe được . Anh mỉm cười vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm khắc .

- Tôi không trực tiếp phân công cô , vì tôi đi công tác mới về . Nhưng nếu tôi phân công , thì cũng theo yêu cầu của công việc mà bố trí . Ai sắp xếp không quan trọng . Điều quan trọng là tinh thần của người làm việc thôi .

“Mở miệng ra là nguyên tắc , công việc” Quý Phi cúi kính nghĩ thầm : Việc mình bị đưa xuống làm công nhân làm cô vừa tức vừa vỡ mộng . Cô lén liếc phó giám đốc một cái , môi mím lại như sẵn sàng dứ cho cả chục nắm đấm . Nhưng xui cho cô , chưa kịp thu lại cái nguýt sắc bén thì ông phó giám đốc quay lại .

Trong một thoáng , anh hơi khựng lại . Rồi khuôn mặt trở lại bình thường .

Anh vẫn giữ một vẻ hòa nhã , vẫn cái giọng chậm rãi uy quyền .

- Cô Phi không thích sự phân công này ?
- Thế nếu là anh , anh có thích không ?
- Tôi không đặt vấn đề sở thích lên hàng đầu , tất cả là cho công việc .

Quý Phi buột miệng nói kháy :

Một thời ta đuổi bóng

3.

Quý Phi buột miệng nói kháy :

- Thật không lạ khi nhiều nhà khoa học thích chế tạo người máy . Tất cả vì công việc , đúng là thời kinh tế .

Phó giám đốc chậm rãi quay lại nhìn Quý Phi . Khiến cô rón rén đưa tay lên che miệng . Cô tưởng anh sẽ cho cô một bài học về cách khiêm tốn trước cấp lãnh đạo . Nhưng không , anh chỉ cười , nhưng là nụ cười nửa miệng .

- Với tôi thì không sao , nhưng nói chuyện với giám đốc cô nên giấu mình một chút .

"Tại sao tôi không được quyền phản kháng trước sự phân công bất hợp lý thế chứ ? Nếu làm công nhân thôi thì tôi lấy bằng đại học làm gì ? Chết tiệt kiêu làm việc quan liêu ấy đi" . Quý Phi hung hăng phản kháng . Nhưng dĩ nhiên là chỉ phản kháng thăm trong đầu . Thực ra , cô cũng hơi ngán ngại lãnh đạo trẻ tuổi này , như bốn phần của nhân viên là phải ngán sếp của mình . Điều đó là hiển nhiên phải thế , không thể khác đi được .

Trần Nghiêm nghỉ ngơi một chút rồi nói tiếp :

- Tôi biết có nhiều nhân viên bất mãn chúng tôi . Trước mặt chúng tôi , họ tỏ vẻ khiêm tốn lắm . Nhưng sau lưng thì đôi khi đã kích rất dữ . Không biết giám đốc Hoàng nghĩ thế nào . Còn tôi thì không quan trọng lắm .

Quý Phi bắt đầu hơi e dè :

- Ý anh muốn nói là anh biết người khác phản đối mình , nhưng không quan tâm chứ gì ? Đúng hơn là mặc kệ .

- Còn phải xét lại sự phản đối đó có hợp lý không nữa .

- Thế anh thấy em phản đối có hợp lý không ?

- Trong chừng mực nào đó , tôi thừa nhận nó đúng . Nhưng công việc là công việc , và tôi giải quyết theo yêu cầu của công việc .

- Nếu họ phản đối thì sao ?

- Thì tôi bắt buộc phải trấn áp .

"Phải rồi , đó là một trong những chức năng của người lãnh đạo mà" . Quý Phi lẩm bẩm một mình . Cô thấy chán ỏi là chán . Thế mà cô không buồn phản đối nữa . Cũng không muốn nói chuyện , chỉ đi một cách lặng lẽ .

Cả hai đi qua khoảng sân thật rộng , Trần Nghiêm không nghe cô kỹ sư mới cầu nhàu cần nhẵn , nên cũng có chút ngạc nhiên . Anh quay qua nhìn cô đôi lần . Thấy vẻ mặt bí xị của cô , anh mỉm cười thông cảm .

Nhưng chỉ dừng lại ở sự thông cảm thương tình . Thói quen của người lãnh đạo không cho phép anh đi xa hơn . Vì nếu không dựng lên một lần ranh

giới nhất định , anh sẽ khó mà làm việc với cấp dưới của mình .

Khi cả hai xuất hiện ở phòng sơ chế , hầu như tất cả công nhân đều ngược lên nhìn Quý Phi .

Bình thường nếu có lãnh đạo , các cô im phăng phắt làm việc . Nhưng hôm nay , sự e ngại đối với phó giám đốc cũng không ngăn nổi tính tò mò của các cô .

Bởi vì phó giám đốc đi chung với cô gái đẹp như người mẫu . Đúng là sự xuất hiện hiếm có . Và các cô đoán thầm cô ta là kỹ sư mới về nhận việc .

Hoặc xa hơn , là khách hàng hoặc nhà báo xuống viết về công ty , nên đích thân phó giám đốc phải tiếp như vậy .

Trần Nghiêm không để ý về tò mò của các cô công nhân . Anh dẫn Quý Phi đi dọc theo dãy bàn đầy tôm và những chiếc khay xếp dọc . Rồi gọi cô tổ trưởng đến .

- Ngày mai cô Phi sẽ vào làm việc ở đây , cô sắp xếp chỗ cho cô ta nhé .

Cô tổ trưởng há hốc nhìn Quý Phi , tròn xoe đôi mắt như không tin . Rồi cô ta dè dặt hỏi lại :

- Dạ ... sắp cho cô này vào khâu nào ạ ?

Trần Nghiêm hất mặt về phía dãy bàn rồi nói ngắn gọn :

- Chỉ dẫn cho cô cách phân cỡ và lột tôm .

Rồi trước ánh mắt sững sờ của cô ta , anh khoát tay ra hiệu cho Quý Phi .

Vẫn cách nói ngắn gọn :

- Chúng ta tham quan phòng cấp đông .

"Đi đâu cũng được . Xuống địa ngục cũng không tệ hơn thế này . Đi cho chết luôn cũng được" . Quý Phi giận dữ nghĩ thầm . Và cô đi theo anh ta với vẻ mặt âm ỉ , pha chút tức tưởi , bất mãn .

Khi hai người đi khuất , một làn sóng bất đầu nổi lên ở các công nhân . Mọi người xôn xao bàn tán một cách háo hức .

- Trời ơi ! Người đẹp như vậy mà vô đây làm . Biết cho cô ta làm gì bây giờ đây ?

- Dáng cô ta sang trọng thế kia , sao chịu làm công nhân ? Chuyện lạ !

- Hay cô là kỹ sư tập sự ?

- Ở đây có gì đáng đâu mà tập , con nít làm cũng được .

- Người đâu mà đẹp thế !

Những lời bình phẩm đó bay loáng thoáng tới tai Quý Phi . Cô quay lại nhìn họ , rồi nhìn Trần Nghiêm với một chút trách móc . Như thể anh là người chịu trách nhiệm về cách đối xử bất công với cô .

Dĩ nhiên là Trần Nghiêm nghe thấy hết . Nhưng anh không tỏ bất cứ thái độ nào . Hoặc giả , anh tảng lờ sự bất mãn của Quý Phi . Hoặc là anh muốn buộc cô phải tuân theo cấp trên . Nói chung là dù cô có phản đối thế nào đi nữa , thì cuối cùng cũng phải phục tùng .

Đến lúc vào phòng cấp đông , thái độ của Trần Nghiêm mới bớt lạnh lùng một chút . Anh đưa cô áo chống lạnh , và nói một cách tình cảm :

- Mặc vào đi , cô không chịu nổi nhiệt độ thay đổi đột ngột như thế đâu .

Quý Phi thấy lạnh chết đi được . Nhưng cô giận dỗi lắc đầu :

- Cảm ơn .

Và cô bước vào phòng . Trần Nghiêm quay lại trả chiếc áo anh công nhân đưa . Rồi đi nhanh lên trước Quý Phi . Cả anh cũng không mặc áo . Có lẽ nghĩ rằng cô đã từng thực tập , nên anh không giải thích gì . Cũng có thể anh không thích nói chuyện nên cả hai cứ im lặng đi dọc dãy máy .

Cũng như các cô gái lột tôm bên kia , sự xuất hiện của Quý Phi cũng gây ấn tượng với các chàng công nhân trẻ . Có điều , vì là con trai , nên họ thể hiện sự ngạc nhiên chừng mực hơn . Họ lễ phép chào Trần Nghiêm . Rồi nhìn cô khá lâu , ánh mắt thay cho lời tán tỉnh : một người đẹp !

Quý Phi lẳng lặng đi theo Trần Nghiêm . Cô chán quá , nên không buồn mở miệng hỏi bất cứ điều gì . Còn anh thì có lẽ cho rằng thái độ đó là đương nhiên , nên thản nhiên như đi bên cạnh một người có tâm trạng bình thường . Quý Phi đi đến cuối phòng . Không thấy Trần Nghiêm đâu , cô quay lại tìm . Thấy anh đang đứng trước một máy vừa ra khuôn , cô đi nhanh đến xem . Trần Nghiêm không để ý đến cô , anh nói với người công nhân vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm túc :

- Điều chỉnh nước lại nhé . Nãy giờ có đến ba khuôn có tôm bị cháy . Anh Trí đâu rồi ?

- Dạ , anh ... mới đi ra ngoài , thưa anh .

Trần Nghiêm nhếch một nụ cười , nhưng không nói gì . Quý Phi thấy khuôn mặt anh công nhân thoáng lấm lét về bao che và e ngại khi anh ta liếc nhìn ra cửa . Cô đoán thăm nhân vật KCS ấy đang ngồi ở quán cà phê , hoặc tán chuyện bên phòng nào đó . Mà nếu biết phó giám đốc xuống , chắc anh ta có mặt rất nghiêm chỉnh . Tự nhiên cô phì cười .

Trần Nghiêm hơi quay lại nhìn cô , khiến cô lấy lại nét mặt nghiêm nghị . Anh có vẻ thừa biết cô nghĩ gì , nhưng không quan tâm lắm . Anh tiếp tục nhìn anh công nhân với một vẻ không hài lòng :

- Nói với anh Trí hãy bớt ra ngoài lại đi .

- Dạ .

Hình như sắp đi “công du” , Trần Nghiêm muốn kiểm tra phòng cấp đông , nên anh ở lại khá lâu . Quên băng cô kỹ sư mới và cả anh đều không có áo lạnh . Quý Phi mỗi lúc mỗi thấy lạnh , nhưng không dám đòi ra . Cô bắt đầu hắt hơi liên tục . Đến lúc đó , Trần Nghiêm mới nhớ . Anh nhìn cô với vẻ quan tâm , rồi nói nhát gừng .

- Lẽ ra , lúc này tôi phải cứng rắn với cô hơn .

Không nói thêm , anh quay lưng đi ra cửa . Quý Phi thở phào , rồi đi nhanh

theo phía sau .

Nãy giờ thấy phong cách nghiêm nghị của anh đối với các công nhân . Cô lờ mờ cảm thấy phó giám đốc này không phải dễ dãi nên đâm ra ngán . Không những cô hết dám chí chóc bộc lộ sự bất mãn , mà ngay bây giờ , dù rất cần ly trà đường nóng , cô cũng không dám mở miệng đòi vào căng tin .

Một thời ta đuổi bóng

4.

Cô cảm cúi đi theo Trần Nghiêm . Vừa đi vừa hỉ mũi sụt sịt vào khăn tay , khiến anh phải quay lại nhìn cô mấy lần . Nhưng chỉ là cái nhìn quan sát chứ không bình phẩm .

Anh đưa cô băng qua mấy dãy phòng nữa rồi rẽ vào căng tin . Quý Phi bước chậm lại nhìn nhìn vào đó như không tin . Quả thật , cô không nghĩ ra phó giám đốc lại chu đáo một cách tế nhị như vậy . Cô còn đang lưỡng lự thì Trần Nghiêm khoát tay chỉ vào phía trong :

- Chẳng phải cô rất cần ly chanh nóng sao ? Đừng từ chối như lúc ban nãy , chỉ thiệt cho cô mà thôi .

Quý Phi đâu có ý định từ chối . Đúng hơn là anh hết dám giận . Cô theo Trần Nghiêm đến ngồi vào bàn . Anh gọi ngay khi người phục vụ bước tới .

- Chị cho một ly chanh nóng .

Quý Phi vội lắc đầu :

- Không , trà đường chứ đừng lấy chanh .

Trần Nghiêm quay lại nhìn cô :

- Cô sắp bị cảm , chanh không tốt hơn sao ?

- Nhưng em ghét đồ chua lắm .

- Thôi được , chị lấy trà cho cô ấy – Trần Nghiêm nói với cô phục vụ .

Cô ta đi rồi , Quý Phi lại lấy khăn ra hỉ mũi . Và lén quan sát đồng chí lãnh đạo trước mắt . Anh ngồi chống một tay trên chân , một tay đặt hờ trên bàn . Anh không nhìn cô , mà đưa mắt bao quát trong căng tin . "Chắc là kiểm tra xem có nhân viên nào trốn việc xuống đây không . Không chừng nhân vật Trí thấy anh đã chuồn rồi" . Quý Phi nghĩ thầm trong đầu và mỗi lúc cô mỗi thấy ớn . Một lần nữa , cô hiểu mình có phản đối , giãy dụa như con cá đi nữa , thì ông sếp hòa nhã này cũng sẽ biết cách kiềm cô lại , để cô chỉ có thể bơi theo đúng dòng nước . Ngay lúc này thì cô hết dám quấy đuôi như lúc nãy rồi .

Trần Nghiêm im lặng chờ cô uống xong ly nước , rồi gọi tính tiền . Quý Phi kéo ghế bước ra . Cô cố ý đi gần anh , cách nói có vẻ nhu mì hẳn đi .

- Cho em cảm ơn về ly nước , em rất ngạc nhiên khi thấy anh hiểu nhu cầu của em . Thật đấy !

- Trong trường hợp như vậy , ai cũng có yêu cầu đó , chỉ cần quan tâm một chút là hiểu thôi .

Quý Phi buột miệng :

- Có phải đó là một trong những điều kiện để anh thành công không ?

Trần Nghiên mỉm cười , nhưng cái cười cũng không vui vẻ .

- Tôi không dự tính trước mình phải làm thế nào để thành công .

Quý Phi cau trán suy nghĩ . Cô hiểu cách nói tối nghĩa của anh . Nhưng không có cách trả lời cho thật sắc bén . Lúc ở trường , cô có tiếng là nói chuyện chết người , nhưng hình như năng khiếu đó chỉ để dành đốp chát với bọn con trai trong lớp . Còn thì khi cần nghiêm chỉnh thì cô lại đâm ra ngớ ngẩn , tưởng như rất hiền lành .

Cô theo Trần Nghiên trở lên phòng hành chính . Đến giữa đường , anh đứng lại :

- Bây giờ cô có thể về ngủ , sáng mai cô cứ đi thẳng một mình đến nhận việc . Chúc cô vui vẻ nhé .

Quý Phi miễn cưỡng gật đầu :

- Cảm ơn anh , chào anh .

Trần Nghiên đi lên phòng anh . Quý Phi hơi suy nghĩ một chút , rồi quyết định về . Đi một vòng tham quan , cô đã thấy chán lắm rồi . Không muốn tìm hiểu thêm gì nữa .

Quý Phi không hề biết chuyện mình xuất hiện đã làm công ty nhốn nháo . Ở phòng kế toán thì lại đặc biệt chộn rộn . Kiểu tò mò của các cô gái khi sẽ có một mỹ nhân vào làm việc chung . Mà người đẹp đó lại rất quý tộc .

Nãy giờ Hạ Lan đã vọt qua nói chuyện với nhóm Hải Đông . Vừa thấy cô , Hải Đông đã ngừng đóng mộc , ngẩng lên :

- Sao ? Hôm nay người đẹp tới chưa ?

- Tới rồi , lúc nãy mình đưa đến phòng giám đốc .

- Người đẹp có nói chuyện gì không ?

- Nói bình thường thôi , mới biết mà , đâu có chuyện gì đặc biệt đâu mà nói . Hải Đông tò mò :

- Hôm nay nàng mặc đồ gì vậy ?

- Dễ thương lắm – Hạ Lan trầm trồ .

Rồi cô tả tỉ mỉ đồ Quý Phi , tả luôn mái tóc cột cao như thế nào . Thật ra , những cái đó giống như các cô khác . Nhưng Hạ Lan vốn đã có ấn tượng , nên nhìn cái gì cũng có vẻ phóng đại . Cô làm cho người khác phải tưởng tượng theo cô . Tạo ra một huyền thoại về người đẹp chưa biết mặt đó .

Nghe Hạ Lan tả , tự nhiên Hải Đông nhìn xuống chiếc áo mình . Một chút bất an dấy lên trong cô . Hôm nay , cô đã mặc chiếc áo đẹp nhất . Nhưng không biết có nổi như người đẹp ấy không .

Chợt Huyền Mi chỉ xuống sân :

- Kìa , có phải cô nàng đó không ? Đang đi phố với phó giám đốc kìa .

Các cô túa ra cửa sổ nhìn xuống . Nhìn chăm chăm Quý Phi , rồi bình phẩm :

- Đẹp thật đấy , Lan nó tả không quá đâu .

- Sao không thấy cười nhỉ . Mặt có vẻ buồn quá . Chắc kiêu lắm đấy .

- Mà phó giám đốc đưa đi đâu vậy ? Chẳng lẽ xuống phòng sơ chế ? Xuống đó làm gì ?

- Chắc là đưa đi tham quan một vòng cho biết .

- Trước sau gì cũng biết , tham quan làm gì .

Hải Đông không nói gì , nhưng cô thấy xốn xang . Không biết Trần Nghiêm có bị choáng vì cô kỹ sư đẹp này không .

Bên cửa sổ , các cô vẫn bình phẩm mỗi người một câu ồn ào . Đến nỗi chị kế toán trưởng phải la lên :

- Thôi chứ . Làm gì mà xôn xao lên vậy ? Bộ lần đầu mới có người đến xin việc sao . Các cô con nít vừa vừa thôi . Về chỗ làm việc đi .

Lời nói của kế toán trưởng có hiệu lực rất lớn . Các cô giải tán về chỗ mình . Nhưng Hạ Lan vẫn ở lại chơi . Cô đang rảnh , và hứng thú của cô bây giờ là nói về nhân vật mới . Cô buồn cười đến nỗi Huyền Mi phải chú ý :

- Bà này giống pê đê quá . Coi bộ kết người đẹp rồi , nói hoài .

Hạ Lan cãi lập tức :

- Đẹp thì nói đẹp , chứ có nói gì quá đâu . quý vị cũng tò mò vậy .

- Nhưng không ai lao xao như bà . Hôm qua nay thấy bà chộn rộn , tưởng người đẹp đó là em bà chứ .

Hải Đông châm chọc :

- Bây giờ bà Lan có đối tượng để theo đuổi rồi .

Mọi người cười phá lên . Mặc dù Hải Đông chỉ chọc thôi , nhưng quả thật , tính Hạ Lan là như thế . Có người đẹp nào vào công ty là như rằng cô sẵn đón rất nhiệt tình . Trước đây , lúc Hải Đông mới vào , cô cũng tìm cách làm quen và chiều chuộng y như con trai . Sau này thấy Hải Đông xấu tính nên cô rút lui . Bây giờ đến lượt Quý Phi , không biết sẽ ra sao .

Lúc đó Huyền Mi thấy Quý Phi đi ngang hành lang , cô nháy mắt với Hạ Lan :

- Người đẹp kìa , gọi vô nói chuyện chơi .

Mấy cặp mắt cũng đổ dồn ra cửa . Về tò mò không giấu giếm . Hạ Lan bèn đứng lên đi ra . Đứng ở cửa , cô gọi hơi lớn :

- Về hả Quý Phi ?

Ngoài hành lang , Quý Phi quay lại xem ai gọi , rồi đứng hần lại , cô cười khi thấy Hạ Lan :

- Em định về , mai em mới bắt đầu làm .

- Vô đây chơi chút đi . Mấy chị trong đây muốn biết mặt Phi đó .

Quý Phi lưỡng lự đi vào . Cô đứng ở gần cửa , khẽ gật đầu chào mọi người . Hạ Lan giới thiệu tên từng người với cô , rồi hỏi tò mò :

- Lúc nãy phó giám đốc đưa Phi đi xem công ty hả ?

- Dạ .

- Phi được phân công vào khâu nào vậy ?

Quý Phi nói một cách buồn chán :

- Em làm công nhân .

- Hả ? Cái gì ?

Mấy cặp mắt đổ dồn về cô , cực kỳ ngạc nhiên . Rồi Hạ Lan vung tay lên :

- Sao kỳ vậy ? Nghe chú Triệu chú cần KCS mà .

Huyền Mi cũng lên tiếng :

- Có bằng đại học sao xuống làm công nhân ? Vậy lúc nộp hồ sơ , cô xin làm cái gì ?

- Em chỉ xin vào công ty , chứ không biết cụ thể sẽ làm gì . Em nghĩ sẽ làm đúng chuyên môn của em đây .

- Kỳ vậy kìa . Ai phân công vậy nhỉ ?

- Hình như phó giám đốc .

Hải Đông lập tức phản đối :

- Không phải anh Nghiêm đâu , anh ấy không làm khó ai bao giờ .

Kế toán trưởng Linh lên tiếng :

- Khi lãnh đạo đã phân công , thì có nghĩa là người ta sắp xếp riêng , các cô biết gì mà bàn tán .

Các cô gái lặng thinh , rồi Huyền Mi hỏi tò mò :

- Vậy cô có nghĩ không ?

- Em sẽ làm thử một thời gian .

Hải Đông nói khích :

- Mình có trình độ , tội gì phải để người ta vất vả . Cô mà xin vào công ty khác là bảo đảm không bị đối xử bèo như vậy đâu .

Thấy Quý Phi không nói gì , Hạ Lan vội bác bỏ ngay :

- Biết đâu là làm tạm thời . Phó giám đốc không sắp xếp vô lý như vậy đâu .

Đừng có nghĩ nhé .

Kế toán trưởng Linh cũng nói như khuyên :

- Nếu đi làm mà chuyện gì không vừa ý đã nghĩ , thì khó tạo cho mình một chỗ đứng lắm .

- Đúng vậy . Đúng vậy đấy – Hạ Lan tán thành .

Quý Phi nhỏ nhẹ :

- Cám ơn lời khuyên của mấy chị .

Cô ngồi lại một chút rồi về . Khi ra đến gần chỗ để xe , cô lại gặp Trần

Nghiêm . Anh hơi ngạc nhiên khi thấy cô :

- Cô Phi chưa về sao ?

- Em vừa ở phòng kế toán ra .

- Cô có người quen trong đó à ?

- Dạ không , chỉ mới quen thôi .

Quý Phi ngừng lại một chút , rồi nhìn vào mặt Trần Nghiê , giọng cô rành

rớt :

- Tất cả mọi người đều ngạc nhiên về sự phân công của em . Em hy vọng anh sẽ xét lại chuyện này .

- Cô bất mãn ?

- Điều đó chính đáng mà , phải không ?

- Có lẽ vậy .

- Anh biết như vậy là quá đáng , sao anh lại phân công như vậy ? – Quý Phi kêu lên .

Trần Nghiên cười khi thấy vẻ mặt nghiêm trọng của cô . Nhưng cử chỉ của anh vẫn điềm đạm hoàn toàn không hề bị tác động .

- Lúc này tôi đã nói , phân công thế nào không quan trọng , nếu không vờa ý, cô có thể không nhận .

Quý Phi mím môi nhìn anh . Rồi quay người đi về phía xe mình .

Một thời ta đuổi bóng

5.

Cô hoàn toàn không nghĩ rằng , cô là người đầu tiên và duy nhất trong công ty dám nói năng như thế với sếp . Thậm chí cô còn bạo gan hơn các nhân viên khác . Vì cô chỉ là một người chân ướt chân ráo vào làm ở công ty này . Quý Phi lái xe ra khỏi công ty , cô định về nhà , nhưng giờ này hãy còn sớm . Còn lâu lắm mẹ mới về . Thế là cô rẽ qua công ty nơi mà mẹ cô làm .

Quý Phi đậu xe trong sân . Rồi leo lên mười tầng lầu để lên phòng của mẹ . Bình thường đến đây , cô chỉ đi bằng thang máy . Nhưng hôm nay , cô nhàn rỗi nên đâm chán và nhớn nhoe leo lên mấy bậc thang như đi dạo .

Khi lên được tầng mười thì cô đã mệt vì trò chơi của mình . Bỗng qua đây hành lang yên lặng dài hun hút . Cuối cùng cô cũng vào được phòng làm việc của mẹ .

Mẹ cô đang tiếp khách . Quý Phi đi cặp theo tường thờ thần đến phía cửa sổ . Cô vén rèm , áp mặt vào kính nhìn xuống đường . Rồi cảm thấy ở dưới cũng không có gì thú vị , cô lại đến ngồi vào bàn mẹ , nghịch chiếc lọ cắm viết một cách lơ đãng .

Khi khách về , Hoàng Quý đứng dậy , bước về phía bàn :

- Sao không về nhà mà đến đây ? Làm gì tìm mẹ gấp vậy ? Sao rồi ?

Quý Phi ngoẹo đầu tựa vào thành ghế , giọng chán chán :

- Mẹ có biết họ phân công con làm gì không ? Làm công nhân đó . Con chán muốn chết được .

Cặp mày thanh tú của Hoàng Quý khẽ cau lại , hỏi với giọng không vui :

- Làm công nhân à ?

- Ngày nào cũng phải lột tôm thì còn gì là tay , chắc con chết mất .

- Sao lại như vậy nhỉ ? Thế thì bỏ chỗ đó đi , để mẹ tìm cho con chỗ khác .

- Nhưng mấy chỗ mẹ quen thì không hợp với con .

- Lại còn cái nữa ? Vậy chịu lột tôm cho tay chân hư hết sao ? Công ty gì kỳ cục vậy .

Quý Phi chợt kéo tay áo mẹ , giọng cô có một chút háo hức :

- Mẹ biết không , sáng nay con gặp một người rất dễ mến , mới nhìn là con thấy mến ngay .

- Ai vậy ?

- Đó là phó giám đốc của công ty , ảnh nhìn hay lắm mẹ . Cử chỉ rất hòa nhã , nghiêm nhưng không khe khắc , không giống phong cách của chú Trục đâu .

Chú Trục mà Quý Phi nói là giám đốc của Hoàng Quý . Bà là trợ lý của ông

. Và không đồng ý khi nghe ai phê bình ông . Kể cả Quý Phi . Và bà lại cau mắt :

- Nói năng cẩn thận chứ .

Nhưng Quý Phi đang thích nói về phó giám đốc của mình . Nên không để ý cách răn đe của mẹ . Cô tiếp tục kể :

- Mẹ biết không , anh ta rất lịch sự , chu đáo nhé . Lúc ở phòng cấp đông ra , con lạnh nên bị sổ mũi . Tự nhiên anh đưa con vào căng tin , gọi cho ly nước nóng . Mới gặp một lần , hoàn toàn lạ đấy nhé mẹ .

Hoàng Quý ngắt lời :

- Người ta lo cho sức khỏe của nhân viên tức là gián tiếp muốn được việc cho họ . Đó cũng là một cách để họ thành công , không có gì đáng nói cả .

- Nhưng con thấy chú Trục có bao giờ chu đáo với nhân viên đâu . Chỉ có la mắng thôi . Lúc nào cũng đòi người ta vất sức làm việc cho mình , không nghĩ tới ai cả .

- Nếu gặp sếp như vậy cũng tốt . Nhưng có sếp nào lại sử dụng năng lực kỳ khôi thế không ? Liệu con sẽ làm được gì với chuyện lột tôm không ?

Cách hỏi vặn của mẹ làm Quý Phi bối rối . Quả thật cô rất có cảm tình với sếp , nhưng công việc thì ...

Hoàng Quý nhìn con gái thật lâu . Đầu óc bà vốn nhạy bén và rạch ròi . Bà nhìn vấn đề thẳng thắn và có cách giải quyết dứt khoát cụ thể , chứ không lúng túng nhập nhằng như Quý Phi .

Và bà nêu thẳng vấn đề :

- Bây giờ con đã quyết định chưa ? Bỏ chỗ đó hay sẽ làm ?

- Con nghĩ ... hay là làm thử một thời gian xem sao .

- Làm thử trong bao lâu ?

Quý Phi bậm môi , nhíu mày suy nghĩ :

- Hai tháng được không mẹ ?

- Hai tháng ?

- Vậy thì một tháng mẹ nhé , một tháng thôi .

Hoàng Quý gật đầu , giọng bà trở nên nghiêm hơn :

- Nếu sau một tháng mà công việc không thay đổi , con có dám nghĩ không ?

- Dạ có chứ , con nghĩ đấy .

- Con chịu nổi công việc lột tôm thì lạ thật . Ở nhà có bao giờ con dám đụng tay làm cá làm tép đâu .

Quý Phi phản đối yếu ớt :

- Có mang găng tay mà mẹ .

- Cũng không khá hơn bao nhiêu . Nói thẳng ra, con hoàn toàn không nghĩ tới công việc , hoặc nghĩ một cách mơ hồ . Sáng nay tiếp xúc với sếp , mẹ nghĩ con thích công ty đó vì có ông ta .

Quý Phi vội cãi :

- Anh ấy còn trẻ lắm mẹ . Không già đâu . Đừng gọi bằng ông .

Rồi nhớ ra , mặt cô đỏ lên :

- Con đâu có thích sếp , mẹ nói gì kỳ .

- Con nghĩ gì , mẹ không biết sao . Mới gặp một lần mà con thích mẫu người của cậu ta . Thời đại này mà có chuyện lãng mạn đó , mẹ không hiểu nổi .

- Mẹ nói gì kỳ quá , con giận mẹ luôn – Quý Phi nguây nguây mình trên ghế .

Hoàng Quý im lặng nhìn con gái . Rồi nhìn xuống bàn tay cô . Bàn tay mềm mại trau chuốt mà bà đã giữ cho cô rất kỹ . Chưa bao giờ bà dám để cô làm nặng nhọc và luôn luôn chăm sóc nhan sắc cho cô , hơn cả cho mình . Bà thấy xót ruột nếu cô làm công việc tần mẫn như vậy . Đồng thời lại muốn chiều ý cô nếu điều đó làm Quý Phi thích .

Bà hơi khom người qua bàn , tát nhẹ vào mặt cô :

- Ngày mai , mẹ sẽ đưa con đi làm .

Quý Phi ngạc nhiên :

- Chi vậy mẹ ? Con tự đi một mình được rồi mà .

- Mẹ muốn tiếp xúc với cậu phó giám đốc ấy .

- Tiếp xúc làm gì , mẹ ? – Quý Phi kêu lên .

- Mẹ muốn xem phong cách cậu ta hay thế nào mà con có cảm tình như vậy . Mới tiếp xúc lần đầu mà đã như thế, mai một làm chung thì chuyện gì sẽ xảy ra ?

Quý Phi xấu hổ đỏ mặt tía tai , cô xua tay rồi rít :

- Mẹ đừng có đi xem mặt như vậy . Rủi ảnh hưởng con muốn giới thiệu thì sao ? Ảnh sẽ tưởng con thích ảnh , con quê lắm .

- Mẹ không vụng về đến mức để cho cậu ta biết .

- Nhưng con có nói là thích ảnh đâu , con chỉ thấy phong cách hay hay . Mẹ làm như con vô duyên lắm vậy . Mới vừa gặp đã thích người ta .

- Con đâu có hiểu hết những điều con làm . Làm sao mẹ yên tâm cho được .

Quý Phi phản đối :

- Lúc nào mẹ cũng kiểm soát con . Con có còn là con nít nữa đâu .

- Nhưng cũng chưa làm gì để thể hiện mình là người lớn . Cụ thể là chuyện này . Bộp chộp !

Quý Phi đuối lý làm thinh . Lúc này , cô có tâm trạng lúng túng như con gà mắc tóc . Nhưng bây giờ mẹ cô nói vài câu , thì mọi việc trở nên sáng tỏ hẳn đi . Cô chối gì được , khi động cơ làm cho cô chịu làm công nhân là vì mền ngay đồng chí phó giám đốc trong lần gặp đầu tiên .

Nhưng thú nhận điều đó thì xấu hổ chết được . Trên đời có loại con gái vô duyên như cô sao ?

Lần đầu tiên , cô thấy mình đại dột khi kể lể hết mọi chuyện với mẹ .

Mặt ửng đỏ như bị bắt quả tang làm chuyện xấu , cô miễn cưỡng đứng dậy .

- Con về trước nhà mẹ .

- Ừ , về đi . Lát nữa mẹ về .

Quý Phi lững thững đi ra khỏi phòng . Lần này cô xuống đất bằng thang máy , chứ không có hứng đi thông dong như lúc nãy .

Chuyện đi làm của cô coi như được mẹ duyệt . Nhưng phải qua khâu kiểm tra . Còn ba cô thì không biết thế nào . Có lẽ ba sẽ không nghĩ ra nổi , con gái ba lại bằng lòng làm công nhân , vì thích một người mới gặp .

Quý Phi về nhà , trong thời gian chờ đến bữa ăn trưa , cô hết đi ra lại đến đi vô để đón ba . Rồi cũng đến lúc nghe tiếng nhấc còi . Cô đích thân ra mở cổng . Rồi mở chốt cửa , tót lên xe ngồi cạnh ông .

- Ba ! Con được nhận rồi .

Với ông Huỳnh thì điều đó là hiển nhiên , ông chỉ mỉm cười :

- Chừng nào con đi làm ?

- Ngày mai đó ba .

- Vậy thì tốt .

Quý Phi không nói gì , đợi ông mở cửa bước xuống , cô đi vòng qua đầu xe , choàng tay níu tay ông , giọng có vẻ dè dặt :

- Trước tiên là phải là công nhân đấy ba .

Ông Huỳnh đứng lại giữa sân :

- Sao lại như vậy ?

Đã rút kinh nghiệm từ lúc nãy , nên Quý Phi vội nói trước :

- Công ty đó là vậy đó ba . Ai mới vô làm cũng phải làm công nhân hết , sau đó mới được phân công theo chuyên môn .

- Vậy à ?

Ông Huỳnh tiếp tục đi :

- Có lẽ họ muốn thử sự nhẫn nại của nhân viên , nếu người nào thật sự có năng lực và kiên trì thì sẽ vượt qua thử thách đó . Ba thấy vậy cũng tốt .

- Vậy mà mẹ không cho đó ba .

- Sao vậy ?

- Mẹ bảo làm việc nặng con không đủ sức nhưng con thích làm cái gì thử thách cơ .

- Con gái có ý chí lắm . Ba không thích con tiêu thư quá đâu . Mẹ con nuông chiều quá , không tốt đâu .

- Vậy ba nói mẹ đừng cản con nghe ba . Ba , mẹ đòi đưa con đi làm đấy .

Ông Huỳnh lắc đầu :

- Sao lại thế ? Mua xe cho con là để tự con đi làm , đưa đón hoài không phải cách , con đâu còn con nít nữa .

Quý Phi hớn hờ hấn lên :

- Vậy thì ba nói thế nào đó để mẹ đừng đưa , nói khéo khéo ấy , đừng bảo là con muốn nghe ba .

- Chuyện có gì đâu mà con làm nghiêm trọng dữ vậy ?

- Chứ để mẹ vào công ty tìm hiểu , người ta cười con sao . Người ta nói lớn rồi mà cái gì cũng có mẹ kèm , con quê lắm .

Ông Huỳnh cười dễ dãi :

- Ồ , để ba nói cho .

Quý Phi thở phào , nhẹ hẫng cả người . Nói chuyện với ba bao giờ cũng thoải mái . Có thể giấu kín ý nghĩ của mình , mà không bị phát giác , không giống như mẹ , cái gì cũng sát sao đến khổ .

Một thời ta đuổi bóng

6.

Sáng hôm sau chuẩn bị đi làm . Lúc xuống ăn sáng , cô nhìn ông Huỳnh xem kết quả ra sao . Nhưng thật bất ngờ , mẹ cô lại lên tiếng :

- Hôm nay mẹ có hẹn với khách , con đi một mình đi , lúc nào rảnh , mẹ sẽ đi với con .

"Hú hồn" Quý Phi suýt kêu lên vì mừng . Nhưng thấy cái nhìn quan sát của mẹ , cô làm ra vẻ chuyện đó rất thường . Mẹ mà biết cô lo cuống lên đến thế , chắc mẹ sẽ càng chú ý nhân vật phó giám đốc của cô .

Đợi ba mẹ đi xong cô mới yên tâm ra khỏi nhà .

Đến công ty , Quý Phi tự động đi thẳng xuống phòng làm việc , chứ không đợi dẫn như hôm qua . Hình như cô đến muộn , nên vào phòng đã thấy mọi người làm rồi . Có người đã được nửa khay tôm .

Quý Phi đưa mắt tìm cô tổ trưởng hôm qua nhưng một thanh niên đã đi về phía cô , anh ta cười rất thân thiện :

- Chào em , có phải em là người mới đến nhận việc phải không ?

- Dạ .

- Hôm qua , anh nghỉ buổi sáng , nên không gặp em . Buổi chiều có nghe cô Liên nói . Em theo anh qua phòng bên đây nhận đồ .

Quý Phi đưa mắt tìm cô tổ trưởng lần nữa . Nhưng cô ta đứng ở dãy bên kia . Và chỉ đưa mắt nhìn cô . Như không có phận sự hướng dẫn cô nữa , vì đã có người khác tình nguyện .

Người thanh niên đưa Quý Phi đồ bảo hộ . Anh ta chờ cô mang găng , và bắt chuyện :

- Em tên Quý phải không ? Tên em đặc biệt thật đấy . Giống như người vậy .

- Dạ .

- Anh đứng khâu KCS ở phòng này , có gì không biết , cứ hỏi anh .

- Vậy hả ?

Quý Phi hơi ngần ngại , tự nhiên cô thấy gần gũi anh ta hơn . Vì mặc dù công việc không giống nhau , nhưng là người cùng đẳng cấp , cô sẽ không phải bị dòm ngó như các cô kia .

Cô bắt đầu tò mò :

- Anh làm lâu chưa ?

- Ma cũ đấy em . Hơn năm năm rồi . Em ở bách khoa ra hả ?

- Dạ .

- Còn anh thì nông nghiệp , thủy sản . Anh tên Trí .

Quý Phi ngạc nhiên :

- Chứ không phải anh bên cấp đông sao ?

Trí cười lớn :

- Mới vô mà đã biết hết rồi à ?

Rồi anh ta giải thích :

- Bên cấp đông có thằng Trí . Nhưng nó là Trí cận .

Quý Phi nói tiếp :

- Còn anh là Trí cao , hay đại loại là như thế .

Trí lại cười lần nữa :

- Em cũng nhảy lăm đây . Tụi nó gọi anh là Trí tre . Nhiều lúc anh cũng quên mất tên mình luôn .

Quý Phi cười khúc khích :

- Em thấy gọi như vậy dễ nhớ hơn . Nếu em gọi anh là 200 đôt , anh có giận không ?

- Đã là tre rồi thì 100 hay 200 đôt cũng vậy thôi . Em cứ gọi tùy thích .

- Đùa thế thôi chứ em không dám đâu . Em sẽ gọi anh là Trí thôi .

- Thích gì thì cứ gọi nấy , anh dễ chịu lắm .

Thấy Quý Phi mang khẩu trang , anh nói thêm :

- Các cô ở đây ít chịu mang lắm . Chỉ khi nào có đoàn kiểm tra thì mới nghiêm chỉnh thôi .

- Sao vậy anh ? Mùi tôm khó chịu quá , không mang chịu sao thấu ?

- Dần dần sẽ quen thôi . Có khẩu trang khó nói chuyện lắm . Mình làm vậy khác người ta .

Quý Phi cười thầm một mình . Cô đoán là anh ta thuộc loại chịu nói , chứ không trầm trầm như phó giám đốc Trần Nghiêm .

Thấy Trí nhìn mình , cô nói vừa khiêm tốn vừa cương quyết :

- Để em tập cho quen mùi , rồi sau đó sẽ hay .

- Nói vậy chứ tùy mình thôi , không ai để ý chuyện đó đâu .

Nói xong , anh vẫy Quý Phi đi theo ra phòng ngoài và bảo cô đến đứng ở vị trí đầu dây . Anh chỉ cho cô cách phân và cách lột tôm . Chuyện này không hề khó . Nhưng Quý Phi từ nhỏ đến lớn , chưa hề cầm đến con tép để lột , lại mang găng nên cử chỉ cứ lọng cọng . Có đến mấy phút cô mới xử lý xong một con tôm .

Trí nhìn động tác chậm như rùa của cô , anh nhủ thầm “Đây là cô tiểu thư chính hiệu” Nhưng anh không có ý kiến gì ngoài mấy câu khuyến khích :

- Tập từ từ đi sẽ quen thôi , ai mới vô cũng vậy .

“Không dám ai cũng vậy đâu” . Mấy cô công nhân đứng gần đó nhìn nhau như trao đổi . Rồi lại nhìn tiếp Quý Phi mím môi cố đừng cười . Trí nhìn các cô như dọa , như cấm nhìn . Thế là mấy cặp mắt kia lảng đi , cúi xuống với công việc .

Quý Phi mím môi , chăm chú ngo ngoe con tôm . Giữ cho đuôi của nó

đừng có đứt không phải là dễ . Mặc dù trong phòng lạnh nhưng mồ hôi cô vẫn rịn hai bên thái dương . Nhìn động tác của cô như mỡ xẻ một vật gì ghê gớm lắm . Cô làm cho các công nhân khác không thể không cười . Cả Trí , vốn hết sức tế nhị , cũng bật cười khi thấy vẻ căng thẳng của cô .

- Thật ra , biết cách là dễ làm lắm , không khó đâu Phi .

Quý Phi vẫn dán mắt xuống con tôm , nói mà không ngẩng đầu lên :

- Sao em giữ hoài cái đuôi vẫn bị gãy , làm sao bây giờ anh ?

Trí chưa kịp trả lời thì thấy anh chàng Trí cận lững thững đi vào . Giọng anh ta khá lớn :

- Nghe nói bên đây có người mới hả ? Vô chưa Trí ?

Trí tre trả lời , nhưng vẫn không quay lại :

- Vô rồi .

Anh chàng cận bước tới gần Trí tre , đưa mắt nhìn các cô công nhân như tìm . Nhưng vì Quý Phi mang khẩu trang nên anh ta không nhận ra . Đôi mắt anh ta vô tình nhìn xuống khay . Thấy cả đám tôm gãy đuôi nằm lổn ngổn , anh ta kêu lên :

- Ai lột kỳ vậy ? Lột kiểu này , tôm xuống loại thành tôm vụn rồi .

Không kiềm được , các cô công nhân cười phá lên . Quý Phi đỏ mặt đứng im . Trí tre vội đỡ lời :

- Một vài con đầu thôi , tập một lát là quen chứ gì . Ai mới vô không vậy ?

Trí cận nhìn Quý Phi ngờ ngợ :

- Vậy cô này là người mới đây hả ? Chào em .

Thấy Quý Phi chỉ gật đầu chào lại , chứ không lên tiếng , anh ta nghĩ cô bị quê nên vội bào chữa :

- Tại anh tưởng thằng Trí làm ầu , chứ mới tập thì tôm hư là chuyện thường . Với lại , em là kỹ sư , làm cái này không được là phải rồi .

Quý Phi vẫn làm thinh , Trí cận tán thêm :

- Chùng một ngày là em cứng tay không thua ai đâu , đừng ngại .

Quý Phi miễn cưỡng :

- Dạ .

Nói thế nhưng cô vẫn thấy quê . Cô không giận anh chàng lắm lời này .

Nhưng bực , làm ở đâu thì ở đó đi , đi long nhong chi vậy ? Cô biết tổng anh là nhân viên bị phó giám đốc “nhắc nhở” hôm qua . Chắc là nhân vật này làm việc lông bông lắm . Điển hình là anh ta đã mò sang bên đây để biết mặt người mới . Tò mò !

Anh ta làm cô quê muốn chết được . Chẳng lẽ gom mấy con tôm “thương binh” này đem giấu ? Chứ hết người này đến người kia nhìn , chịu sao thấu ? Bộ tượng sao mà không biết quê ?

Lỡ mà phó giám đốc xuống kiểm tra ... Nghĩ tới đó , Quý Phi đâm ra lo lắng . Ai cười cô cũng mặc , chứ phó giám đốc mà thấy cô dở thì thà nghỉ nhà đỡ

quê .

Nghĩ vậy , Quý Phi nói nhỏ với Trí tre :

- Đem mấy con này đẹp chỗ khác được không anh ?

“Đẹp thì được rồi , nhưng đẹp rồi em sản xuất thêm nữa thì giấu làm chi ?”

Trí tre nghĩ thầm . Nhưng không nỡ làm phật lòng người đẹp , anh liền bảo cô công nhân đứng gần đó mang đi . Quý Phi thầm thở phào :

- Cảm ơn anh Trí nha .

- Đâu có gì .

Trí cận nảy ra một sáng kiến hết sức ga lăng .

- Hay là Quý Phi lột phần đầu , phần đuôi để anh làm cho . Làm quen tay rồi hẳn xử lý hết con .

Trí tre nhướng mắt :

- Bộ bên kia hết việc rồi hả ông ? Nhiệt tình vừa vừa thôi nha .

- Miễn tao sắp xếp xong thôi , thằng này !

Quý Phi thấy ý kiến đó rất hay . Thế là cô nói khuyến khích :

- Anh Trí có sáng kiến hay ghê .

Trí tre nói kháy :

- Thằng này có tiếng là ga lăng đó Phi . Mấy trường hợp này nó nảy ra nhiều sáng kiến hay lắm .

Quý Phi thừa biết anh ta muốn nói Trí cận tán gái , nhưng cô lơ đi như không hiểu :

- Vậy hả anh ?

Trí cận cũng phớt lờ anh ta . Anh đứng bên cạnh Quý Phi làm phụ , bắt chuyện :

- Nghe nói ba của Phi là giáo sư Huỳnh phải không ? Năm thứ ba anh có học thầy nhưng chắc thầy không nhớ anh đâu .

Quý Phi ngạc nhiên :

- Vậy là anh có học ba em ?

- Anh có đến nhà thầy mấy lần , có lần gặp Phi nữa . Nhưng Phi không để ý anh . Lúc đó em còn nhỏ , chắc mới học cấp III .

“Vậy là anh ta biết mình trước , và qua đây giúp mình vì mình là con của ba , chứ không phải anh ta tào lao , cũng không tán tỉnh” . Nghĩ vậy Quý Phi thấy có cảm tình với Trí cận hơn . Và đương nhiên , cô cũng thấy thân với anh . Vì anh là học trò của ba cô .

Hôm qua cô nghĩ làm việc ở đây sẽ chán , vì chẳng có ai làm bạn . Nhưng hôm nay đồng thời có một lúc hai người giúp đỡ mình , cô thấy cũng vui .

Trí cận ở chơi một lúc rồi trở về chỗ của anh . Quý Phi làm cũng đã đỡ hơn .

Mấy con tôm được liền đầu liền đuôi đang hoàng . Có điều thao tác của cô thì không tiến hơn mấy . Chậm tương đương với rùa bò . Nhưng Trí tre luôn miệng bảo với cô như vậy là khá rồi , tiến bộ vượt bậc rồi . Cô biết anh nói

quá , nhưng cũng thấy đỡ quê .

Đến hồi nghỉ trưa , Quý Phi bỏ đồ bảo hộ ra định về , nhưng Trí tre đã đến bên cô :

- Phi định về hả ?

- Dạ .

- Anh định rủ cô ở lại nghỉ , buổi trưa ở đây có chỗ nghỉ đấy , đa số đều ăn trưa ở đây luôn .

- Bộ ở đây có nhà ăn hả anh ?

- Có chứ .

Quý Phi thấy tò mò muốn ở lại , nhưng sợ mẹ không cho . Thấy cô ngần ngại , Trí tre khuyến khích :

- Cô mới vô cũng nên tiếp xúc nhiều cho biết . Ở đây có nhiều thứ lắm : cơm , phở , mì ... muốn ăn gì tùy thích .

** Thấy bụng biểu tình phải đi ăn trưa đã

Một thời ta đuổi bóng

7.

Tự nhiên Quý Phi nghĩ đến Trần Nghiêm . Biết đâu cô sẽ gặp anh ở căng tin . Nghĩ vậy , cô quyết định ngay :

- Anh chờ em chút nha . Em gọi về cho mẹ em .

Rồi cô loay hoay lấy máy . Trí tre đứng một bên chờ . Khi cô đang nói chuyện thì thấy Trí cận đi qua . Đợi cô cất máy xong , anh lên tiếng rủ :

- Ở lại đây ăn trưa đi Phi , anh định rủ cô xuống nhà ăn đấy .

- Dạ , em cũng định đi đấy , anh Trí mới vừa rủ em xong .

Trí tre lên tiếng :

- Vậy thì đi chung luôn .

Quý Phi theo hai người ra cửa . Đi một đoạn , Trí tre hỏi với một chút quan tâm:

- Mẹ cho em ở lại rồi à ?

- Dạ .

- Chắc mẹ em khó lắm hả ? Thấy em thuyết phục lâu quá .

Quý Phi thở dài :

- Mẹ em kỹ lắm . Lúc nào cũng quản lý em như con nít . Lúc còn đi học , mỗi lần bạn rủ đi chơi là mẹ gọi điện hai , ba lần . Hỏi em đang ở đâu , chừng nào về . Đi chơi thì cũng không được quá chín giờ , coi vậy chứ em mất tự do lắm .

Trí cận phì cười :

- Thì mẹ cô có một đứa con gái , cô phải cưng chứ sao .

- Cưng kiểu đó , làm khổ em thì có . Em thích tự do như người khác , bị quản lý em khổ sở lắm .

- Còn thầy thì sao ? Thầy có khó không ?

- Không , ba em chiều em lắm . Thường thì muốn đi đâu chơi là em xin ba . Nhưng cũng như không , vì ba luôn phải chiều ý mẹ .

- Được cưng quá cũng khổ nhỉ ?

- Khổ thật đó . Em nghĩ con trai các anh chắc sướng lắm . Khỏi bị ai khống chế , muốn đi đâu thì đi tùy thích .

Trí tre gật gù :

- Nghe Phi nói , anh mới thấy mình sướng , vì anh luôn tự do . Muốn đi đâu thì đi tùy thích .

Ba người bước vào nhà ăn . Trí tre hào hứng bảo Quý Phi lại bàn ngồi . Rồi anh đi về phía quầy đặt phần cho cô . Ngồi bên cạnh cô , Trí cận tiếp tục câu chuyện bỏ dở lúc sáng .

- Phi vào đây là do thầy giới thiệu hả ?

Quý Phi lắc đầu :

- Không phải . Em tự xin thôi . Em không thích mấy chỗ quen của ba mẹ .

- Sao vậy ?

- Em nghĩ làm ở đó sẽ bị chú ý , vì em là con của ba mẹ , em thích đừng bị ai dòm ngó .

Trí cận lắc đầu :

- Em muốn vậy không được đâu .

- Sao vậy anh ?

Anh ta nhìn cô , cười tủm tỉm :

- Em đẹp thế này , đi tới đâu người ta chú ý tới đó .

- Nữa , nữa , anh mà cũng nói như vậy nữa .

- Anh nói thật chứ bộ .

Quý Phi chưa kịp trả lời thì lại có tín hiệu máy , cô đứng dậy :

- Em ra ngoài kia chút nha .

- Chắc mẹ cô gọi nữa hả ?

- Dạ , chắc vậy .

Quý Phi đi ra một chỗ khuất lối đi , lấy máy ra nghe . Quả nhiên là mẹ cô gọi , giọng bà có vẻ không an tâm :

- Lúc nãy con gọi mẹ , mẹ quên hỏi . Ở chỗ đó có chỗ nghỉ trưa không ?

- Có chứ mẹ . Lúc nãy con có nói với mẹ rồi .

- Con mới vô làm sao biết chỗ nghỉ được , có gặt mẹ không vậy ?

- Mấy chị trong này rủ con mà . Thôi nghe mẹ . Có gì để về nhà hỏi , mẹ cứ gọi cho con hoài kỳ quá .

- Cái gì kỳ ?

- Người ta cười con chết . Thôi nghe . Con đói bụng quá rồi , để con đi ăn .

- Thôi được , con đi đi .

Quý Phi tắt máy . Cô định quay ra thì nghe một giọng nói từ phía ngoài vắng tới , khiến cô phải đứng im .

- Cổ lột tôm nhìn tức cười dễ sợ , cổ mang găng tay mà cầm mí mí như thế này này . Lột xong con nào cũng bị đứt làm đôi . Nhìn đồng tôm mắc cười mà không dám cười .

Một giọng nói khác cũng háo hức không kém :

- Cổ không dám cầm con tôm , sợ dơ tay .

- Chứ gì nữa . Tiểu thư mà .

- Trời ơi ! Ăn theo sản phẩm mà lột kiểu này , một ngày chắc được một ký .

- Sợ không được nửa ký nữa , ở đó mà một ký .

- Chậc ! Người đẹp mà bắt làm mấy chuyện này , uống đôi tay ngà ngọc .

Không biết ai đó nói gì , mà cả nhóm cười phá lên . Quý Phi bặm môi , đứng tựa vào tường . Cô biết đó là mấy cô công nhân đứng gần cô lúc sáng . Đúng

là rảnh . Chuyện có chút xiu cũng đem ra bàn tán . Nghe tự ái !
 Quý Phi lắc đầu , chẳng thêm quan tâm . Cô thản nhiên bước ra ngoài ,
 ngang qua bàn của họ như chẳng hề nghe . Nhưng chợt cô thấy nao núng khi
 phát hiện ra phó giám đốc cũng đang có mặt trong phòng ăn .
 Anh ngồi một mình , cách bàn các công nhân không xa . Quý Phi quay lại
 nhìn chỗ mình đứng lúc nãy , thăm đo khoảng cách xem anh có nghe được
 không . Rồi cô rầu rĩ kết luận rằng phó giám đốc nghe được tất cả . Thậm chí
 còn rõ hơn cả cô .
 Tự nhiên cô thấy xấu hổ , và giận các cô công nhân lẩm lời kia . Người ta lột
 tôm thế nào thì kệ người ta , ai mượn bình phẩm . Rồi còn cười nữa . Làm gì
 Trần Nghiêem không nghĩ cô dở . Trời ơi là trời !
 Quý Phi lẳng lẳng trở lại bàn mình , Hai chàng Trí vẫn chờ cô chứ chưa ăn .
 Thấy mặt ỉu xiu của cô , Trí tre hỏi một cách săn sóc :
 - Sao vậy Phi , mẹ không cho ở lại hả ?
 - Đâu có .
 - Hay là chỉ cho ở trưa nay thôi .
 Quý Phi không trả lời , cô cầm muống , chống trên com , vệ mặt như hoa
 héo :
 - Em ghét nhất mấy người nhiều chuyện .
 - Phi nói anh nhiều chuyện hả ?
 - Không phải , mấy người phụ nữ ấy .
 Hai chàng Trí đưa mắt nhìn quanh :
 - Ai vậy Phi , người phụ nữ nào ?
 Nhưng Quý Phi không trả lời . Cô rầu rĩ tự hỏi : Trần Nghiêem sẽ nghĩ gì khi
 nghe câu đó . Chắc là sẽ thấy cô kém năng lực , sẽ coi thường cô .
 Không chừng anh sẽ nghĩ cô làm công nhân còn chưa xong hưởng gì làm
 những chuyện lớn . Vậy mà hôm qua còn ỏng ẹo phản đối . Thật là xấu hổ !
 Quý Phi thấy tức khí lên . Buổi chiều cô dặn chị bếp mua cho cô một lúc hai
 ký tôm . Cô ướp trong tủ lạnh . Đợi lúc mẹ không có ở nhà , cô chui vào bếp
 đóng cửa lại , xắn tay áo lên , hì hục tập lột thật nhanh .
 Cực chết đi được . Nhưng cô nhất định không bỏ cuộc . không phải cô làm
 vì sợ cái mỗ của mấy cô công nhân . Cô cóc sợ dù họ có xúm lại cười vào
 mũi , nhưng cô sợ đồng chí phó giám đốc nghĩ cô là đồ vô dụng . (Công
 nhận sức mạnh của tình yêu mạnh mẽ để sợ)

Một thời ta đuổi bóng

8.

Có tiếng chuông reo phía bàn , Trần Nghiêm bỏ xấp tài liệu xuống , bước qua nhấc máy . Nghe tiếng của giám đốc , anh hơi ngạc nhiên :

- Chú chưa lên máy bay sao ?
- Chuyến bay bị hoãn lại một giờ , nhưng tôi nghĩ cứ để cho cậu sắp xếp thì hay hơn.
- Chuyện gì vậy chú ?
- Cũng không có gì quan trọng , chuyện của cô Quý Phi đây , có chút rắc rối đây.

Khuôn mặt trầm tĩnh của Trần Nghiêm thoáng cau lại . Như đã đoán ra chuyện nhưng anh vẫn cứ hỏi :

- Cô ta xin nghỉ sao chú ?
- Không , cô ta không có gì rắc rối . Rắc rối là ở bà mẹ của cô ta . Bà ấy cưng con gái quá , đâm ra sốt ruột , cũng đúng thôi .
- Sao vậy chứ ?
- Tối qua , vợ chồng bà ấy đến thăm tôi . Giáo sư Huỳnh thì không nói gì hết . Nhưng mẹ Quý Phi thì có vẻ giận . Không hiểu cô Quý Phi làm thế nào mà tay bị sưng đỏ lên . Bà ta nóng ruột nên bắt nghỉ đây .

Giọng Trần Nghiêm lạnh lùng :

- Nếu cô ta không chịu nổi thử thách thì cứ nghỉ .

Giám đốc Hoàng cười xòa :

- Không thể tiếp tục thử thách đâu . Chuyện này làm tôi khó xử đây . Giáo sư Huỳnh với tôi là chỗ quen biết . Bà Quý đã yêu cầu , tôi khó từ chối lắm .
- Tôi sợ rằng cô ta sẽ quá tự cao . Cứ cho cô ta nghỉ .
- Không có đâu , bỏ qua một năng lực như vậy tôi thấy phí lắm . Trong các hồ sơ xin việc , tôi ưng ý nhất là cô gái ấy . Cô ta có tự cao một chút cũng không sao . Trường hợp này , cậu hơi khe khắc rồi .
- Có lẽ bà mẹ gieo cho cô ta ý nghĩ coi thường việc mà cô ta đang làm .
- Không đâu , tôi nghe nói cô bé ấy làm giỏi lắm . Nói tóm lại , chúng ta không nên dựa vào bề ngoài của cô ấy mà đánh giá .
- Tôi hiểu . Hôm nay tôi sẽ đưa cô ấy lên phòng KCS .
- Phải giải quyết vậy thôi . Thật ra , tôi cũng thấy ngại với giáo sư Huỳnh . Có lẽ ông ấy hiểu động lực của chúng ta . Nhưng bà vợ thì không chấp nhận . Phụ nữ mà .
- Vâng , tôi hiểu .
- Cứ giải quyết vậy nhé .

- Vàng .

Trần Nghiêm gác máy . Lặng lẽ đứng yên bên bàn suy nghĩ . Về mặt anh có cái gì đó không hài lòng . Nhưng sự khe khắt đó chỉ thoáng qua . Anh bước ra ngoài , gọi Hạ Lan vào .

- Cô xuống gọi cô Phi lên đây .

- Dạ .

Hạ Lan khẽ liếc nhìn khuôn mặt phó giám đốc . Về nghiêm nghiêm với một chút khó chịu đó làm cô ngại cho Quý Phi . Bình thường anh rất hòa nhã , dễ mến . Nhưng không hiểu sao , với cô kỹ sư mới này , anh có vẻ không vừa ý . Nó không lộ ra , nhưng cô vẫn mang máng thấy như vậy .

Không phải chỉ một lần mà vài lần khác cô cũng đã mơ hồ thấy điều đó . Vì mỗi khi nghe mọi người bàn tán về Quý Phi , anh đều có sự im lặng như không thích .

Hạ Lan xuống phòng sơ chế . Một lát sau , cô và Quý Phi trở lên phòng của phó giám đốc . Trần Nghiêm cho Hạ Lan ra ngoài , rồi khoát tay về phía salon :

- Cô ngồi đi .

Quý Phi định qua salon , nhưng thấy phó giám đốc ngồi sau bàn làm việc , cô đổi ý ngồi xuống trước mặt anh . Tay đặt hờ trên bàn , cô im lặng nhìn anh như chờ .

Trần Nghiêm nhìn lướt xuống bàn tay cô , anh đã nghe chuyện cô mạnh dạn bỏ găng tay và lột tôm giò không thua một công nhân thạo việc . Cô có thể không cần phải giỏi như thế . Và anh không hiểu động cơ nào khiến cô thay đổi như vậy . Dĩ nhiên anh cũng có nghe các cô công nhân cười cô về tính tiểu thư . Nhưng anh không tin Quý Phi sợ bị cười mà phẫn đấu .

Thấy Trần Nghiêm không nói gì , Quý Phi sốt ruột lên tiếng :

- Anh gọi em có việc gì không ?

- Cô không thích làm ở khâu đó phải không ?

Quý Phi nói lưỡng lự :

- Em ... làm khâu nào cũng được .

Trần Nghiêm cười khẽ :

- Vậy nếu cho làm hẳn ở khâu đó , cô đồng ý không ?

Quý Phi nói thẳng thắn :

- Em chưa biết , nhưng có lẽ không .

- Cô có thể nghĩ ngay từ đầu , nếu cô không thích .

Nghe câu đó , mặt Quý Phi lập tức bí xị và cô lại nói thẳng :

- Em không hiểu sao anh có vẻ muốn em nghỉ . Em làm đâu có dở , không tin anh hỏi mấy công nhân đi .

- Tôi không bàn đến chuyện cô làm giỏi hay dở .

- Thế thì tại sao anh muốn em nghỉ ? - Quý Phi kêu lên .

Trần Nghiêm hỏi lại :

- Căn cứ vào đâu cô có kết luận như vậy ?

- Tại vì ...

Quý Phi im bặt , không trả lời được . Quả thật , Trần Nghiêm không nói câu nào cụ thể . Nhưng cô vẫn có cảm giác đó rất rõ . Nó khiến cô thấy hoang mang .

Trần Nghiêm nhìn thoáng cô một lần nữa , rồi nhắc lại :

- Tại sao cô nghĩ như vậy ?

Quý Phi liêm môi , mặt dàu dàu :

- Em có cảm giác anh không thích em . Có đúng vậy không ?

- Tại sao tôi không thích cô ?

Trần Nghiêm hỏi với một nụ cười nhẹ nhàng . Nhưng khi nhìn vào mắt anh , Quý Phi vẫn có cảm giác đó là tia nhìn thiếu thiện cảm . Như có một mối ác cảm sâu xa nào đó , mà cô không hiểu được . Nó làm cô thấy hoang mang .

Nhưng nói cụ thể thì không được . Vì ở anh có một vẻ gì đó tưởng như dễ gần , như rất thân ái . Không hiểu tại sao đối với cô , anh lại như vậy .

Cô đã thấy cách anh cư xử với mọi người trong công ty . Vâng , anh thân ái với tất cả mọi người , trừ cô .

Không phải chỉ đến giờ , mà nửa tháng , từ lúc vào làm , cô đã có cảm giác như vậy .

Ý nghĩ đó làm Quý Phi thấy buồn . Quên mất mình đang ngồi ở đâu , cô thờ dãi , rồi đứng lên định đi ra .

Nhưng cô vừa rời khỏi bàn thì Trần Nghiêm đã lên tiếng :

- Cô đi đâu vậy ? Bàn công chuyện chưa xong mà .

Quý Phi đứng khựng lại . Bây giờ cô nhớ mình đang thắc mắc khi được gọi lên . Và cô ngồi trở xuống .

- Anh gọi em có việc gì không ?

- Cô hay bỏ đi khi câu chuyện không theo ý mình lắm à ?

Quý Phi làm thinh một lát , rồi nói miễn cưỡng :

- Không phải như thế . Chỉ vì em quên .

Trần Nghiêm có vẻ không tin . Nhưng không bình phẩm gì thêm , anh chuyển đề tài :

- Tay cô bị hư vì công việc lột tôm phải không ?

- Cũng có đau chút ít , nhưng không vì vậy mà em nghỉ làm đâu . Anh có biết tại sao em nhất quyết ở lại không ?

- Tôi không muốn tìm hiểu động cơ riêng của người khác . Điều mà tôi cần phải thấy là thành quả công việc , và tôi đánh giá cao sức chịu đựng của cô .

- Nếu vậy , tại sao anh muốn em nghỉ ?

- Tôi chưa hề nói như vậy .

- Nhưng em có cảm giác anh muốn thế . Em đã lờ mờ đoán anh muốn đẩy ải

em , để em chịu thua , để tự rút khỏi công ty .

Trần Nghiêm im lặng . Anh có vẻ nghe chăm chú . Nhưng anh nghĩ gì và đánh giá thế nào , điều đó chỉ một mình anh biết .

Khi Quý Phi nói xong , vẻ mặt anh vẫn rất thản nhiên :

- Hôm nay tôi gọi cô lên để chuyển công tác . Cô sẽ về tổ KCS , đứng khâu thu mua . Đây là khâu quan trọng , và cô cũng chưa có nhiều kinh nghiệm , trong thời gian đầu , anh Sang sẽ hướng dẫn cô .

Thấy Quý Phi có vẻ còn ngỡ ngàng , anh hỏi thêm :

- Cô còn thắc mắc gì không ?

- ...

- Nếu không , thì cô có thể trở về làm việc , ngày mai đến gặp anh Sang nhận việc mới .

Quý Phi liếm môi :

- Tại sao anh cho em chuyển như vậy ?

- Vì yêu cầu công việc .

- Em không tin .

- Thế cô nghĩ còn lý do nào khác ?

- Em có cảm tưởng chuyện không đơn giản như vậy .

Khuôn mặt Trần Nghiêm vẫn giữ vẻ hòa nhã , nhưng giọng nói có chút gì đó khó khăn :

- Đây là chỗ làm việc , Quý Phi ạ . Ngoài công việc , tôi không muốn nói những chuyện cá nhân . Cô nghĩ gì và tưởng tượng thế nào , hãy tự giải quyết nội tâm khi cô ở nhà . Còn ở đây , tôi khuyên cô nên tập trung vào công việc .

- Vâng .

Quý Phi nói như bị cụt hứng . Cô rất muốn nói chuyện với anh . Nói đủ thứ chuyện chứ không phải chỉ thuần việc cô bị đày ải . Nhưng thái độ của Trần Nghiêm làm cô bị chặn lại . Anh không phải là người dễ gần .

Cô miễn cưỡng đứng dậy , bước về phía cửa . Được vài bước , cô chợt xoay người lại . Nhưng vẫn đứng ở một khoảng cách hơi xa Trần Nghiêm . Cử chỉ của cô làm anh phải nhìn như hỏi .

Quý Phi liếm môi :

- Em không biết em lập luận có đúng không . Nhưng em đã nghĩ thế này .

Và nhiều người cũng đã nói với em như thế . Em nghĩ rằng , bề ngoài của em làm ban giám đốc thiếu tin tưởng . Và anh muốn thử thách sự kiên trì của em .

Cô ngừng lại để chờ phản ứng của Trần Nghiêm . Nhưng anh chỉ im lặng nghe . Cô đành nói tiếp :

- Có thể anh nghĩ em tiểu thư . Nhưng em không phải như thế đâu . Em có ý thức rõ về mình , và em không lấy đó là ưu thế . Anh có biết để thạo việc

trong chỉ một ngày , em đã vất vả như thế nào không ?

Trần Nghiêm vẫn không có ý định trả lời , chỉ im lặng nhìn cô . Rõ ràng anh luôn dựng một hàng rào làm ranh giới . Anh không cho phép cô đến gần anh hơn . Và có thể cũng không quan tâm sự cố gắng của cá nhân cô . Quý Phi biết vậy , nhưng cũng nói đến cùng :

- Em đã tự mình tập lộn tằm suốt buổi , đã chấp nhận chịu sự hư đôi tay mà mẹ em luôn giữ vẻ đẹp cho nó . Bởi vì em sợ anh nghĩ em tiêu thư , em vô dụng .

- Tại sao cô quan trọng hóa vấn đề như vậy ?

- Vì em sợ anh nghĩ em vô tích sự .

Trần Nghiêm nói một cách trầm tĩnh nhưng lạnh lạnh :

- Công việc ở phòng sơ chế , không đòi hỏi sự cố gắng như vậy đâu .

- Nhưng ngay cả việc đơn giản đó , mà em vẫn làm không được , thì trong mắt anh , em sẽ không làm được cái gì khác , có đúng không ?

- Tôi không nghĩ nhiều về một cá nhân . Cô đã tự vẽ cho cô sự phức tạp đó . Cô có bằng tốt nghiệp loại giỏi , có nhiều văn bằng khác , có những cái thừa sức cho cô tìm chỗ đứng cao hơn .

Quý Phi ngắt lời :

- Thế mà anh sử dụng bằng cấp của em như vậy . Điều đó em phải lý giải sao đây . Em đã hỏi và đã biết , từ trước giờ , chưa có nhân viên nào bị phân công như em . Đúng không ?

Trần Nghiêm im lặng khá lâu , rồi nói chậm rãi :

- Điều đó đúng . Nhưng không phải bất cứ trường hợp nào cũng giống nhau .

- Em không cho đây là sự vô tình .

Lần này thì Trần Nghiêm không trả lời . Quý Phi liếm môi nói tiếp theo cách lý giải của cô .

- Em nghĩ bề ngoài của em thế nào đó , làm cho anh không thích em . Và anh cố tình bắt em làm công nhân , để em nản mà nghỉ .

- Tôi không thích cũng không ghét ai , tôi chỉ nghĩ về công việc .

- Vậy thì có phải anh nghĩ em không làm được việc , phải không ? Anh khẳng định thế phải không ?

Bị hỏi đến tường tận , Trần Nghiêm vẫn đứng vững hoàn toàn không bị lung lay trước cảm xúc của người đối diện . Anh khoát tay :

- Cô hãy tự khẳng định mình trong công việc đi . Ngày mai hãy đến gặp anh Sang , tôi nói xong rồi đó .

Nói xong , anh mở ngăn kéo . lấy xấp tài liệu như chuẩn bị đọc . Đó là thái độ quan liêu gần như trịnh thượng . Quý Phi không chấp nhận cách chấm dứt câu chuyện như thế . Cho dù là lãnh đạo , anh cũng không nên lạnh lùng với cấp dưới như vậy .

Quý Phi tự hỏi : Với người khác , anh có lãnh đạm như vậy hay không ?

Nhưng cô không tin điều đó xảy ra . Khi mà tất cả mọi người trong công ty , đều có nhận xét như nhau . Rằng phó giám đốc là một người cởi mở , lịch thiệp .

Cô ngồi im , lưỡng lự nhìn mình . Trần Nghiêm hoàn toàn không ngược lên . Anh đọc tài liệu như thể trong phòng chỉ có một mình . Hoàn toàn không quan tâm đến người ngồi đối diện với mình .

Quý Phi nhìn anh chăm chăm , môi mím lại một cách bất mãn . Rồi cô buột miệng :

- Tại sao anh không ưa em ? Em có làm gì anh không ?

Trần Nghiêm nói mà mắt vẫn dán xuống xấp giấy .

- Đây là giờ làm việc , cô đừng nên lan man như vậy . Thôi nhé , có việc gì cần , tôi sẽ gọi cô .

- Vâng , chào anh .

Quý Phi thở dài đứng lên , cô đi ra ngoài mà thấy mình buồn ảm ức . Dù đã tự kiểm hàng chục lần , cô vẫn không hiểu sao phó giám đốc không ưa mình . Trong khi ma xui quỷ khiến gì đấy , mà cô đã thích anh ta ngay từ lần gặp đầu tiên .

Một thời ta đuổi bóng

9.

Ra đến ngoài hành lang Quý Phi mới nhớ mình chưa hề tiếp xúc với nhân vật tên Sang ấy . Đúng ra Trần Nghiêm phải đưa cô xuống nơi thu mua giới thiệu cô với anh ta . Hoặc gọi anh ta lên phòng gặp . Tự cô phải tìm kiếm thế này thật là hoang mang .

Cô định quay vào hỏi Trần Nghiêm , nhưng sợ anh nghĩ mình không biết xoay sở , cô đành bỏ ý định đó .

Khi Quý Phi tìm được Sang thì anh ta đang làm việc với khách hàng . Phía bên tàu , những công nhân vác những thùng tôm đưa lên sân . Hàng xe dài nhỏ đậu dọc bên đường . Không khí ở đây có vẻ tập nập hơn sự yên lặng ở phòng phía trên .

Quý Phi tìm được Sang trong dãy nhà lợp tôn . Anh ta đang đứng bên bàn phân loại . Quý Phi nhìn xuống đồng tôm dưới đất , cảm thấy mù mịt về công việc mình phải làm . Cô ngần ngừ một lát , rồi tiến đến đứng bên cạnh anh ta , nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Chào anh .

Sang chỉ hơi liếc qua nhìn cô . Rồi lại tiếp tục thả mấy con tôm lên bàn cân . Anh ta bóc từng con thoăn thoắt . Quý Phi mở to mắt nhìn động tác của anh ta . Nhìn mãi cuối cùng cô cũng tự kết luận mình hoàn toàn không nhận dạng được các loại tôm , nói gì đến phân loại .

Cô chuyển qua quan sát Sang . Đó là một thanh niên thấp người , tròn trịa quá khổ . Trông anh ta giống như bông vụ , cứ xoay tít , quay tròn theo công việc . không hiểu anh tập trung thật , hay cố tình lơ cô .

Quý Phi chờ mãi , không thấy anh ta nói đến mình , cô bèn lên tiếng :

- Tôi tên Phi , phó giám đốc bảo tôi xuống nhận việc , có lẽ anh cũng đã được báo trước phải không ?

- Có nghe báo rồi . Cô đẹp lắm , họ đồn không sai đâu .

Anh ta nói mà mắt vẫn không hề nhìn cô . Cái cách tiếp xúc kém lịch sự làm Quý Phi thấy giận lên . Cô xẵng giọng :

- Tôi xuống đây không phải để nghe anh nhận xét . Tôi chỉ cần anh hướng dẫn công việc thôi .

- Thì cứ nhìn tôi làm đi , tôi có giấu đâu .

Rồi anh ta tiếp tục bóc bóc thả thả nhanh thoăn thoắt . Quý Phi đứng nhìn mà rối mắt . Dần dần , cô định hình từng bước công việc cho mình . Cô nhìn chăm chú mớ tôm trên bàn , rồi bóc một con lên hỏi :

- Đây là loại tôm gì hả anh ?

Sang nhìn cô một cái , cười khẩy , nói ngắn ngủn :

- Tôm gân . Nhìn mà không nhận dạng được à ? Tệ thế ?

Quý Phi bặm môi làm thinh . Vừa quê , vừa tự ái , cô đứng im lặng nhìn anh ta làm việc . Và suốt cả buổi , anh ta không hề chủ động hỏi cô một câu nào . Quý Phi lờ mờ thấy anh ta không ưa cô chứ không phải thật sự bận bịu như vẻ ngoài . Cô thấy xuống tinh thần vô cùng . Phó giám đốc không ưa cô , chưa biết lý do tại sao . Rồi giờ lại đến một người không quen biết dị ứng mình . Cô không hiểu mình đã làm gì nữa . Chẳng lẽ tại mình đẹp .

Tại sao ai gặp cô cũng bảo đẹp . Rồi có người thì thích , có người thì không ưa . Cô biết làm gì với ngoại hình của mình bây giờ . Nếu mình nổi thì có phải tại mình đâu .

Thấy mấy người khách hàng và công nhân bóc vát nhìn mình , cô quê muốn chui xuống đất . Cô quay qua nhìn Sang . Nét mặt anh ta rõ ràng là không vô tư , có một vẻ gì đó đắc thắng trước sự ngờ nghệch của cô . Cô chột hiệu , anh ta cố ý hạ mình .

Quý Phi giận dữ bỏ đi lên . Cô vào căng tin ngồi một mình . Cô chống cằm suy nghĩ về tình thế dở khóc dở cười của mình với một sự chán nản hoang mang .

Chợt Quý Phi ngẩng đầu lên , đứng phắt dậy bỏ đi ra ngoài . Vài bước mới nhớ mình chưa trả tiền , cô quay lại dần tiến lên bàn và hối hả bước đi như bị ai đuổi .

Quý Phi lên phòng giám đốc , cô gõ cửa hai, ba tiếng vẫn không nghe trả lời . Nóng ruột cô đẩy đại cửa bước vào , khuôn mặt còn hừng hực vì cơn giận . Trần Nghiêm đang ngồi dựa ra ghế , đầu ngả qua một bên , tay tì trán như đắm chìm trong ý nghĩ riêng tư . Cử chỉ của anh làm Quý Phi khựng lại . Cảm thấy mình đang chứng kiến phút giây yếu đuối riêng tư của lãnh đạo , cô vừa có cảm giác tò mò , vừa sợ sợ . Cô biết chắc mình sẽ bị bức mình , nhưng bây giờ không thể quay ra được nữa .

Trần Nghiêm ngồi thẳng lên . Qua phút bất ngờ , anh nói với giọng trầm tĩnh , nhưng ánh mắt nhìn cô lại như có sự gai góc :

- Lần sau vào , cô nhớ gõ cửa , đừng tùy tiện như vậy nữa .

Quý Phi liếm môi :

- Em xin lỗi , nhưng em đã gọi mấy lần mà anh không nghe .

- Có chuyện gì vậy ?

Quý Phi định ngồi xuống nhưng cử chỉ lãnh đạm của Trần Nghiêm như ngăn cô lại . Ánh lửa của sự ghét bỏ in rãnh trong mắt anh . Dù khuôn mặt anh vẫn không bộc lộ điều gì .

Cứ mỗi lần gặp , thì Quý Phi cảm nhận được sự ác cảm trong lòng anh . Nó làm cô lại hoang mang .

Không nghe cô lên tiếng , Trần Nghiêm nhắc lại :

- Cô muốn nói chuyện gì vậy ?

- Em ...

Quý Phi chỉ thốt được một tiếng rồi im bật . Cô nén cảm giác phập phồng làm mình nhụt chí . Cô đứng yên như trấn tĩnh rồi đi đến ngồi xuống trước bàn :

- Em đã xuống gặp anh Sang .

Trần Nghiêm im lặng chờ cô nói tiếp . Vẻ mặt anh lạnh băng . Nhìn mặt anh trong một phút , Quý Phi chợt không muốn nói nữa . Và thay vì nói chuyện dưới sân , cô lại muốn van xin Trần Nghiêm nói cho cô biết , lý do gì làm cho anh có ác cảm với cô . Dù cho anh có im lặng hay phủ nhận thì cô vẫn cảm thấy mãnh liệt muốn biết điều đó .

Nhưng rồi nhìn vẻ cảnh cáo ngăm trong cử chỉ lặng im của anh , cô lại bắt mình trở về thực tại .

Giọng cô chùng xuống , không còn cả dư âm của cơn giận lúc nãy . Cô nói một cách thất vọng :

- Anh ấy cứ lừa em , cố tình không chỉ dẫn cho em . Rõ ràng là anh ta ghét em . Tại sao vậy ? Em có làm gì đâu .

- Cô nên quan tâm đến công việc hơn là chú ý đến thái độ của người khác đối với mình .

- Nhưng anh ta không ưa em , không hề nói đến em , làm sao em nắm được vấn đề . Anh có hình dung được không , khi em hỏi gì anh ta cũng bảo "Cứ nhìn đi" , chỉ nhìn thôi thì làm sao mà biết được .

- Nếu cô muốn khẳng định mình , thì cô hãy tìm cách nào đó nắm bắt công việc . Tôi chỉ phân công chứ không thể chỉ dẫn chuyên môn cho cô .

- Nhưng anh ta cố tình không muốn em xen vào tìm hiểu , muốn làm được việc , thì tối thiểu là người ta phải tạo điều kiện ban đầu cho mình chứ .

- Nếu anh ta cố tình làm khó cô , thì cô hãy tự mình giải quyết vấn đề . Cô đã vượt qua được khó khăn ban đầu , đã khẳng định được bản tính của mình , tôi rất lạ là cô đến tìm tôi khiếu nại . Tiếc là tôi không thể giúp cô .

Quý Phi bậm môi :

- Anh có thể , nếu anh muốn . Bởi vì anh là lãnh đạo , anh ta sẽ không dám chống lệnh anh .

Trần Nghiêm cười lạnh lùng :

- Tôi chưa bao giờ ra lệnh cho ai cả .

Quý Phi không thể nói gì nữa , cô nhìn anh một cách thất vọng . Cuối cùng cô đứng lên buông thõng :

- Anh làm em thất vọng .

- Đừng bao giờ kỳ vọng vào người nào , thì cô sẽ tránh được cảm giác đó .

Tôi không muốn nhân viên trong công ty hy vọng điều gì ở tôi . Hãy nhớ lấy điều đó , Quý Phi ạ .

Quý Phi định mở miệng thì anh đã khoát tay chân lại :

- Tôi muốn đây là lần cuối cùng cô tìm tôi để than thở . Nếu tất cả nhân viên trong công ty đều như cô , thì công ty phải lập một ban hòa giải thôi . Cô hãy hiểu đây là nơi kinh doanh . Hãy đem trí óc ra làm việc sẽ hay cho cô hơn . Quý Phi cup mắt xuống , cô im lặng nghiền ngẫm hết những gì anh nói . Tất cả điều đó đã khơi dậy lòng tự ái kiêu hãnh của cô . Và cô ngẩng lên cử chỉ vừa đường hoàng vừa mệt mỏi :

- Em sẽ vượt qua được . Xin lỗi vì em đã lên đây làm phiền anh .

Và cô chậm rãi bước ra . Dáng điệu như người thất chí dù mới vừa tuyên bố mình sẽ làm được tất cả .

Mà quả thật , ngay cả lúc nản chí nhất , cô vẫn bắt buộc mình vượt lên . Nếu không , Trần Nghiêm sẽ coi thường cô .

Một thời ta đuổi bóng

10.

Quý Phi buồn bã đi xuống cầu thang . Cô định xuống phòng sơ chế tìm Trí tre . Nhưng giữa đường lại gặp Hạ Lan . Thấy vẻ mặt không vui của cô , cô nàng đứng lại , hỏi một câu quan tâm :

- Đi đâu vậ Quý Phi ?
- Em định xuống tìm anh Trí .
- Anh Nghiêm chuyển em lên KCS rồi phải không ? Chưa nhận việc mới sao ?

Quý Phi cười gượng :

- Em mới nhận , nhưng chưa ổn định được .
- Chưa ổn định là thế nào ?
- Cũng không biết nói sao nữa . Đại khái là thế .

Hạ Lan nhìn cô hơi lâu rồi rủ :

- Đi ăn với chị đi . Định rủ mấy cô bên kế toán , nhưng gặp Phi rồi thì lại đổi ý . Mình vừa ăn vừa nói chuyện của em .

Quý Phi nhận lời ngay . Lúc này mà có người không ghét mình là cô rất mừng . Cô sẽ tìm cách hỏi Hạ Lan về nhân vật "cồng kền" ấy . Biết đâu sẽ được thông tin nào đó .

Hai người vào nhà ăn . Vừa hết giờ , nên chưa đông người lắm . Cả hai đến quầy lấy phần . Rồi chọn một bàn khuất trong góc .

Hạ Lan chưa ăn ngay , mà hỏi như đã hiểu chuyện :

- Vâng .
- Thằng đó khó chơi lắm .

Quý Phi dè dặt :

- Chị muốn nói khó chơi ở mặt nào ?
- Hay chơi gác người ta , tối ngày lo phân bì quyền lợi . Nó vô được khâu đó là giàu lên , còn làm bộ rên rĩ , ai không biết .

Thấy Quý Phi ngẫm nghĩ , cô cười ra vẻ hiểu biết :

- Nó không chỉ cách làm cho em đâu , phải không ?

Mắt Quý Phi sáng lên :

- Sao chị biết ? Quả thật là như vậy đó .
- Chị bảo đảm nó sẽ tìm cách chặn em vô khâu của nó . Đời nào có chuyện chỉ việc cho em .

Quý Phi hỏi thơ ngây :

- Sao vậy chị ?
- Không biết thật hả ?

Quý Phi nói thật lòng :

- Em mới vào , không biết chuyện nội bộ nhiều , có gì chị chỉ em với .

Hạ Lan thấp giọng :

- Chẳng lẽ em không biết khâu thu mua là dễ ăn nhất sao ? Chỉ khoản hưởng phần trăm của khách hàng thôi cũng đủ giàu . Còn quyền lợi khác nữa . Cái đó chỉ hiểu thôi chứ không có chứng cứ đâu .

Quý Phi nhú mày :

- Có lẽ đó là lý do để anh ta làm khó em , anh ta không muốn em thế chỗ anh ta .

- Chứ còn gì nữa .

- Theo chị , anh Nghiêm có biết chuyện đó không ?

- Đưa em qua thế chỗ thằng Sang là có mục đích , chẳng lẽ em không nhận ra ?

Quý Phi kêu lên :

- Anh ấy biết , sao không ủng hộ em ?

- Ủng hộ thế nào ?

- Lúc này em lên mách với anh Nghiêm , anh ấy bảo hãy tự xoay sở . Hay là anh Nghiêm không tin anh Sang làm khó em ?

- Em không nói thì anh thừa biết rồi .

Quý Phi lại cao giọng :

- Biết thì tại sao không làm gì cả ? Phải can thiệp chứ .

- Ban giám đốc biết thằng Sang ăn quá trời , nên thay em vào chỗ nó . Vấn đề là như vậy đó , còn lại là tự em quyết định .

Quý Phi im lặng , cô lẩn thẩn nhớ lại những gì Trần Nghiêm nói lúc này .

"Tôi chỉ phân công chứ không thể chỉ dẫn chuyên môn cho cô".

Cô thở dài :

- Giá mà anh Nghiêm cởi mở như chị , nếu anh ấy thật lòng với em , thì công việc của em đỡ khó khăn hơn .

Hạ Lan mỉm cười :

- Ảnh ở vị trí lãnh đạo , có thông cảm đi nữa , cũng dễ bụng . Nếu để tình cảm chi phối thì ảnh còn chỉ huy ai được nữa .

Quý Phi bị cuốn theo hướng mới . Nhân vật "cồng kèn" kia không còn chi phối được cô nữa . Chỉ còn sự nôn nao duy nhất , và cô không kiềm chế :

- Theo chị thì ... thì anh Nghiêm có ghét em không ?

- Hà ?

- Chị thấy phó giám đốc không ưa em , phải không?

Hạ Lan ấp úng :

- Chị cũng không biết .

- Chị đã làm lâu , vậy chị thấy ảnh đối xử với mọi người thế nào ?

- Với phái nam thì chị không biết . Nhưng với phái nữ thì chu đáo và rất ga

lặng , rất thân tình .

Quý Phi hỏi tới :

- Chị nói thật lòng nhé . Nếu em là người khác , thì khi em đụng độ với anh Sang , anh Nghiêm sẽ cư xử thế nào ?

- Theo chị thì ... Ồ ... anh sẽ đưa em xuống tận nơi , giới thiệu hai người và nhấn mạnh về việc anh Sang phải hướng dẫn em .

- Trước tiên , anh đã không làm như vậy , để đến khi em lên kiêu nại , anh cũng làm ngơ . Em có cảm tưởng anh muốn bao che cho anh Sang .

- Bao che thì không , nhưng chị hơi lạ là tại sao phó giám đốc thiếu nhiệt tình với em . Chị có cảm tưởng anh muốn tránh tiếp xúc với em .

"Vậy là rõ rồi , anh ấy ghét mình đến nỗi mọi người đều thấy" . Quý Phi chợt thấy buồn nhũn buồn nhiều . Cô không nói gì nữa , mà cúi xuống phần ăn của mình . lặng lẽ ăn như cho xong bữa .

Hạ Lan có lẽ ái ngại vì thái độ của Quý Phi , cô nói như an ủi :

- Có thể chị nhìn chủ quan , chứ anh Nghiêm không nghĩ gì khác . Với lại em đẹp như thế , ai mà ghét cho được . Thường thì đàn ông thích người đẹp hơn mà .

- Không phải ai cũng như vậy đâu chị .

Quý Phi nói một cách mơ hồ . Đầu óc còn đeo đuổi ý nghĩ riêng . Đến ngày nào đó , cô sẽ tìm hiểu tại sao Trần Nghiêm không ưa cô . Rõ ràng là anh tránh né cô . Trong khi cô thì có làm gì đáng ghét đâu . Chẳng lẽ vì cô dở ? Buổi chiều , Quý Phi không xuống chỗ thu mua nữa , vì biết có xuống cũng như không . Cô sẽ lại đứng lơ ngơ như một con ngốc . Và anh chàng KCS ấy cũng sẽ tiếp tục cười ngạo sự non nớt của cô . Cô sẽ trở xuống đó khi mình đã đủ lực , đã đủ sức khẳng định chính mình .

Quý Phi xuống phòng cơ chế tìm Trí tre . Thấy cô , anh có vẻ ngạc nhiên :

- Sao còn trở xuống đây ? Em chưa nhận việc mới sao ?

Quý Phi đến đứng bên anh , nói nhỏ :

- Anh có biết nhận dạng các loại tôm không ?

- Biết chứ .

- Chỉ em với .

Cũng như Hạ Lan , Trí tre cười với vẻ hiểu biết :

- Bị thằng Sang làm khó rồi phải không ? Em học nó không được đâu , với thằng đó , em phải bản lĩnh lắm mới hất được nó .

- Anh cũng nghĩ như vậy sao ?

- Tội anh , ai cũng lo giùm cho em đó . Thằng đó không dễ dãi với em như anh đâu . Chờ anh một chút .

Nói xong , Trí tre đi dọc theo dãy bàn . Một lát sau , anh mang mớ tôm đi về phía cuối phòng . Quý Phi đi theo , cả hai vào phòng nghỉ . Trí tre đặt mấy con tôm xuống bàn .

- Em nhìn kỹ để phân biệt nghe , thấy có gì khác nhau không ?

Thấy Quý Phi nhìn mớ tôm như đứa bé nhìn máy móc , anh bóc hai con tôm như đưa lên cho cô xem :

- Đây là tôm gân , mình nó bóng và đẹp hơn con này . Nhìn kỹ rồi so sánh nhé . Con này mình tròn hơn , vỏ nó nhám hơn , thấy chưa ? Tôm chì đấy .

Nói xong , anh lại đưa con khác lên :

- Còn con này , em có thấy gì khác không ?

- Hình như mình nó đẹp hơn .

- Đúng rồi . Tôm thẻ đấy . Mấy cô mới thường không phân biệt được . Hỏi thằng Sang là nó cười chứ không chỉ đâu . Thậm chí nó lợi dụng sự sơ hở đó để hạch sách mình .

Thấy Quý Phi dăm chiêu suy nghĩ , anh nói như dạy :

- Em phải tìm mấy người khác học kinh nghiệm , lặn lội mà học , đừng đeo theo hẩn mất công .

Quý Phi chợt nói khẽ :

- Anh Trí này ! Theo anh thì trong công ty này , nhiều người ghét em không ?

- Sao em hỏi vậy ? – Trí tre ngạc nhiên .

- Anh nói thật đi . Em có điểm nào để anh ta ghét không ?

- Không có điểm nào cả .

- Thật chứ ?

Trí tre mỉm cười :

- Anh với thằng Trí cận cùng thống nhất một nhận xét về em : Em đẹp mà không kiêu , hiền nhưng không phải dễ ăn hiếp . Đôi lúc có hơi nhõng nhẽo một chút , nhưng cái đó là đương nhiên thôi .

Quý Phi vẫn dăm chiêu nhìn Trí tre . Anh nói thì cô tin . Nhưng rồi cô lại tự nhủ , cái đó chưa phải là nói tất cả . Cô rất muốn hỏi nhận xét của anh về Trần Nghiêm . Nhưng xấu hổ nên không dám .

Hai hôm sau , Quý Phi đụng độ với Sang một trận tóe lửa . Mà mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước , cô vẫn không ngờ nó trầm trọng như vậy .

Cô biết anh chàng khó chịu ấy thường thông dong ngồi quán cà phê đến tám giờ , nên chủ động xuống sân thật sớm .

Cô tự giới thiệu mình với khách hàng và bắt đầu làm việc . Một lát sau , Sang xuất hiện . Có lẽ anh ta không ngờ cô dám chủ động như vậy , nên anh ta bị khiêu khích . Và dĩ nhiên là muốn cho cô kỹ sư nhóc này một bài học để biết sợ đàn anh .

Anh ta đứng khoanh tay nhìn cô làm việc . Khoái chí tìm sơ hở của cô để tấn công . Nhưng tác phong của cô cứng chạch đến mức làm anh ta bất ngờ . Và thấy cay cú , anh ta không tin cô nắm bắt công việc quá nhanh như vậy .

Và vốn không phải loại người dễ tính , anh ta lẳng lặng chờ cho cô cân xong

rồi bước ra hất hàm bảo một anh công nhân :

- Anh đồ cần xé này ra cho tôi .

Đồng tôm được đồ ra . Anh ta bóc lên một mớ phía dưới cùng , nhìn cô cười đắc thắng :

- Toàn là loại nhỏ , cô làm ăn thế này đây sao ?

Quý Phi tái mặt đứng nhìn . Cô nhìn qua bà thương lái . Bà ta lúng túng ngó chỗ khác . Cô chưa biết làm gì thì Sang đã la lớn :

- Cô có biết chỉ cần phân loại sai là công ty thất thoát bao nhiêu tiền không ?

Quý Phi vẫn đứng chết sững . Không biết chống đỡ ra sao . Cô chưa có kinh nghiệm để hiểu những mách khéo bên trong . Và dù biết Sang cố tình bươi móc mình , cô cũng không đủ linh hoạt đối phó .

Thấy mọi người nhìn mình im lặng , Quý Phi càng thấy hoang mang . Cô đưa mắt nhìn anh thu mua trung cấp đứng gần đó , như hỏi "tôi phải làm sao" . Nhưng anh ta nhìn lảng đi tránh né .

Cử chỉ lúng túng của cô làm Sang khoái chí , anh ta mĩa mai :

- Tưởng giỏi lắm , bày đặt lên mặt xác láo . Đi học lôm bôm ở đâu rồi tưởng vậy là được rồi sao ?

Quý Phi mím môi :

- Nếu là người tốt bụng , thì anh đã dạy những chuyện này cho tôi .

- Đây , dốt thì nhận mình dốt , đổ lỗi cho người khác là sao . Bộ cô tưởng cô đẹp thì ai cũng xum xoe theo cô à . Kiêu quá thế . Lầm rồi người đẹp .

Quý Phi tức choáng người . Trước đây ở trường cũng như ở nhà , tất cả bạn bè , người thân đều yêu mến , nuông chiều cô . Cô chưa bao giờ hình dung nổi cuộc sống có lúc phải bị nói nặng vùi dập đến thế .

Cô cắn răng ráng đừng khóc , và nói cứng cỏi :

- Đừng đem chuyện cá nhân nói ở đây , nói về công việc đi .

Sang cười khinh khỉnh :

- Công việc à ? Nói thẳng ra là cô chẳng làm được cái quái gì cả . Cô chỉ được cái khôn là đem sắc đẹp ra sai khiến tụi thằng Trí phục vụ cho cô , nhưng ở chỗ này thì không đâu .

Quý Phi run giọng :

- Tôi cảm anh đem chuyện ngoại hình của tôi ra nói ở đây .

Nhưng Sang đang cố tình hạ gục cô , thấy cô bị đánh trúng yếu điểm , anh ta nói tới cùng :

- Đây là chỗ làm việc , chứ không phải chỗ để cô biểu diễn thời trang . Cô cố tình chưng diện để che giấu yếu kém của mình , chứ gì . Chà ! Định mời chào ai ở đây hả ?

Quý Phi quát mắt nhìn anh ta . Rồi giọng cô trở nên rành rọt , cứng rắn :

- Có lẽ phải cho anh một bài học , để anh biết tôn trọng phụ nữ .

Và nhanh như chớp , cô bước tới , vung tay tát vào mặt anh ta . Sang kinh

ngạc sững người . Anh ta cười gằn :

- Ngon lắm ! Cô muốn xuống đây quây chứ gì . Được, chờ đó đi .

Anh ta quay ngoắt bỏ đi . Quý Phi vẫn đứng yên như pho tượng . Qua phút bàng hoàng , cô cố trấn tĩnh mình . Và quay lại nhìn mọi người . Họ cũng đang nhìn cô tò mò . Cô nói như ra lệnh :

- Đốt hết tằm ra sân , tôi muốn cân lại .

Bà thương lái lưỡng lự nhìn anh thu mua cung cấp . Anh ta nháy mắt ra hiệu . Bà ta đành bỏ ý định thương lượng với Quý Phi , và cho người làm theo ý của cô . Khi làm xong , Quý Phi thấy Hạ Lan đi về phía mình . Về mặt có vẻ lo lắng , cô đến đứng gần Quý Phi , nói nhỏ :

- Phó giám đốc gọi em lên đó . Có chuyện gì vậy ? Thăng Sang lên tố em , nó nói em ăn chia với thương lái . Liệu mà đôi phó nghe .

Quý Phi bật lên :

- Anh ta hèn lắm !

- Suyt ! Nói nhỏ chứ Phi .

Nhưng Quý Phi vẫn tức đỏ mặt . Cô đi thật nhanh , vừa đi vừa nói hấp tấp :

- Em chưa thấy ai hạ cấp như anh ta , con trai như thế là hèn .

- Khoan lên đã . Đứng lại kể chị nghe đi . Chị sẽ chỉ em cách đôi phó .

Quý Phi lắc đầu :

- Nói dài dòng lắm chị , đừng để anh Nghiêm chờ .

Cô chợt khựng lại , hoang mang :

- Theo chị thì anh Nghiêm có tin lời anh ta không ?

- Chắc không tin đâu . Ảnh công bằng lắm .

- Mong là anh ấy đừng vì thành kiến với em mà xử ép em .

-Ồ ! không đâu . Không khi nào . Phó giám đốc không phải loại người như vậy . Chị bảo đảm đó .

- Em cũng hy vọng như vậy .

Quý Phi nói một cách chán nản . Cô không hiểu sao mình đi tới đâu là có chuyện tới đó . Nhớ lại chuyện mình đã đánh Sang , cô nhắm tít mắt lại xấu hổ . không phải cô hối hận vì đã hung hăng , mà là xấu hổ với Trần Nghiêm . Thế nào anh cũng nghĩ cô hung dữ . Và rồi ...

Khi cả hai lên đến hết cầu thang , thì gặp giám đốc Phú Hoàng đi tới . Thấy Quý Phi , ông đứng lại :

- Sao rồi cô gái ? Công việc mới ổn định chưa ?

Quý Phi trả lời với vẻ ủ dột :

- Dạ , con mới bắt đầu ạ .

- Thế đi đâu trên này vậy ?

Quý Phi cắn môi làm thinh . Hạ Lan vội xen vô :

- Dạ , anh Nghiêm gọi lên gặp ảnh đó chú .

- Có chuyện gì à ?

- Dạ ... Quý Phi gặp rắc rối với thằng Sang , anh Nghiêm gọi lên giải quyết ạ .

Vốn rất chú ý đến Quý Phi , nên chuyện gì của cô cũng làm giám đốc quan tâm . Ông bèn khoát tay :

- Vậy thì vào đây . Tôi cũng muốn biết chuyện gì xảy ra .

Ông đến đẩy cửa phòng Trần Nghiêm , bước vào . Hai cô gái đi theo . Trong phòng , Trần Nghiêm đang ngồi sau bàn viết . Sang ngồi về phía trước bàn . “Chắc là đã ton hót cầu viện rồi . Hèn !” Quý Phi nghĩ thầm . Cô liếc anh ta một cái , rồi nguẩy đầu chỗ khác .

Cử chỉ của cô không lọt khỏi mắt mọi người . Sang nheo mắt nhìn cô , cười khẩy . Dáng điệu tự đắc của anh ta làm Hạ Lan cũng không nén nổi được cái nhìn bất mãn .

Thấy giám đốc bước vào , Trần Nghiêm đứng dậy , bước qua salon :

- Chú mới về sao không nghỉ ngơi một buổi ?

- Nghỉ ngơi gì chứ , tôi khỏe thế này .

Ông ra hiệu cho mọi người ngồi xuống rồi hỏi Trần Nghiêm :

- Chuyện gì vậy ?

- Dưới chỗ thu mua có xảy ra mâu thuẫn nhỏ . Con chỉ mới tìm hiểu một phía thôi . Con đang chờ hỏi cô Phi .

Anh định để giám đốc làm việc với hai người , nhưng ông đã khoát tay :

- Cậu cứ giải quyết tiếp đi , tôi chỉ nghe để biết thôi .

- Vâng .

Anh quay qua Quý Phi :

- Cô Phi , cô giải thích gì không ?

Quý Phi mím môi nhìn thẳng vào mặt Sang :

- Tôi muốn nghe anh nói trước . Nói tất cả những gì anh đã nói với phó giám đốc . Anh thuật lại trung thực đi .

Sang nhún vai :

- Được thôi . Tôi đâu có gì khuất lấp phải giấu .

Anh ta thấy Quý Phi thật ngu khi tạo điều kiện cho anh ta vạch lỗi của cô .

Nhất là có mặt giám đốc , anh ta bèn tranh thủ tình cảm của ông :

- Thừa chú , con không muốn chỗ làm việc mà có sự xích mích nội bộ , như vậy dễ tạo điều kiện cho mấy thương lái thao túng người của mình .

Quý Phi ngắt lời một cách nóng nảy :

- Ai thao túng ai , anh đừng có phóng đại sự việc .

Sang vẫn mềm mỏng :

- Cô Phi nóng tính quá . Cô như thế làm tôi mất mặt với mọi người rồi .

Quý Phi lườm anh ta một cái . Chợt bắt gặp ánh mắt răn đe của Trần Nghiêm . Cô cắn môi làm thinh .

Sang bắt đầu tấn công cô :

- Trước hết , tôi phê bình sự vô kỷ luật của cô . Cô mới xuống nhận việc có một buổi , thế rồi nghỉ suốt hai , ba ngày . Tôi muốn hướng dẫn công việc cho cô , cũng không biết cô ở đâu mà tìm .

Trần Nghiêm nhìn Quý Phi dăm dăm . Không hiểu anh đánh giá hành động của cô ra sao . Quý Phi bị áp lực của đôi mắt anh đè nặng gần như khủng bố tinh thần cô . Cô không hiểu nổi anh ta nghĩ gì . Và nỗi sợ biến thành tức .

Cô mím môi nhìn Sang , căm ghét :

- Có thật anh tốt bụng thế không ? Khi tôi xuống nhận việc , hỏi gì anh cũng không chịu nói , thái độ vậy mà bảo là hướng dẫn à ?

- Nhưng cô hỏi nhiều câu ngô nghê quá , hôm mà cô cũng không phân biệt được , thì làm sao cô đối phó được với thương lái . Họ sẽ qua mặt cô ào ào thôi .

Quý Phi quē đỏ mặt , làm Hạ Lan cũng ái ngại cho cô . Thấy giám đốc lặng thinh, còn phó giám đốc thì nhíu mày không hài lòng . Cô xấu hổ đến phát khóc . Nhưng cô cố dằn nước mắt :

- Tôi thừa nhận đó là điểm yếu của tôi . Và tôi nói thêm về sự vắng mặt của mình . Chính vì anh không muốn hướng dẫn tôi , nên tôi phải tự tìm người khác học hỏi . Về nguyên tắc , có thể tôi vô kỷ luật , nhưng trên thực tế , nếu ở lại cũng không học hỏi gì thì có mặt làm chi .

Sang hơi khựng lại , Quý Phi mới nói một câu mà anh ta bắt đầu đuối lý .

Anh ta chuyển sang chuyện khác :

- Nhưng cô có thừa nhận cô sơ suất quá không . Nếu lúc nãy , tôi không cho đổ hết tôm ra , thì cô đã đánh tôm nhỏ lên loại hai rồi . Cô biết lỗ bao nhiêu không ?

Rồi anh quay qua phân trần với giám đốc . Quý Phi tức khí lên nên quên hết sợ :

- Rõ ràng là anh cố ý hạ tôi . Nếu không tại sao ngay từ đầu , anh không bảo đổ ra ?

- Vì cô làm việc rành rẽ lắm mà - Giọng Sang đầy vẻ châm biếm .

Quý Phi hếch mặt lên :

- Đúng , tôi tự tin mình làm được việc , trừ những lắt léo mờ ám . Và tôi nghĩ , trước kia anh đã thao túng cho thương lái , nên họ mới thiếu rạch ròi như vậy . Anh đã tập cho họ thói quen mập mờ . Tôi chỉ là nạn nhân của sự mập mờ đó . Tôi mới vào làm mà .

Cách nói thẳng tắp bạo của cô khiến Sang muốn chết đứng . Trần Nghiêm vẫn giữ vẻ trầm ngâm kín bưng . Nhưng giám đốc Hoàng thì nhìn anh ta một cách nghiêm khắc .

Gậy ông đập lưng ông . Sang đâu có ngờ Quý Phi thông minh và nhạy bén đến thế . Anh ta bắt đầu hết dám coi thường cô . Nhưng vốn là một tay lấu cá , anh ta xoay qua chuyện khác ngay :

- Còn một điều nữa . Một kỹ sư học vấn như cô , lại có hành động quá thiếu văn hóa . Cô dám nói về hành động lúc này của cô không ?

Quý Phi thản nhiên :

- Tôi đã đánh anh , tôi không chối cãi điều đó .

Trần Nghiêm quay phắt lại nhìn Quý Phi . Trong mắt anh lóe lên tia ngạc nhiên và phê phán . Cái nhìn đó làm Quý Phi cắn môi cúi xuống . Cô lén liếc nhìn qua giám đốc , ông ta cũng có vẻ không bằng lòng . Cả Hạ Lan cũng tròn xoe mắt vì ngạc nhiên .

Trần Nghiêm nghiêm trang :

- Cô không còn cách giải quyết nào nữ tính hơn sao ?

Giám đốc cũng có vẻ không hài lòng :

- Làm thế , người ta sẽ đánh giá công ty đây . Chà ! Chuyện này không thể cho qua đâu . Tại sao cô thô bạo thế chứ ?

- Anh ta đã xúc phạm con .

- Xúc phạm thế nào ?

Quý Phi trừng mắt nhìn Sang , rồi nói rành rọt :

- Anh ta đem chuyện cá nhân ra miệt thị con , bảo con là mối chài đàn ông .

- Cái gì ? Cậu nói thế à ? – Giám đốc nhíu mày .

Sang làm thinh . Anh đưa mắt nhìn Quý Phi một cách hằn học . Cô héch mạt lên đáp trả cử chỉ của anh ta rồi nói tiếp :

- Anh ta đã nói năng thiếu văn hóa , hạ cấp . Và cho dù có bị đuổi , thì tôi vẫn hành động như vậy , nếu anh ta coi thường phụ nữ như thế .

Tức quá , cô nói tiếp :

- Tôi không hề hối hận việc làm của mình, nếu không cho anh ta một bài học thì mới là đáng ân hận .

Giám đốc giơ tay chặn lại :

- Tôi không muốn chuyện này xảy ra trong công ty . Cô đã nóng nảy quá rồi , cô gái ạ .

Quý Phi bướng bỉnh :

- Con không cho như thế là nóng nảy . Và nếu bây giờ ai xúc phạm kiểu đó , thì con cũng sẽ phản ứng như vậy , kể cả người đó là lãnh đạo .

Hạ Lan hoảng hồn nắm tay Quý Phi :

- Phi !

Giám đốc khẽ cau mặt , vẻ không hài lòng . Trần Nghiêm nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của Quý Phi với vẻ nghiêm khắc . Nhưng anh vẫn nói trầm tĩnh :

- Nếu cô không biết dừng lại ở mức giới hạn , cô sẽ còn gặp nhiều rắc rối đấy . không ai yêu cầu cô sợ lãnh đạo , nhưng cô phải biết sợ nội quy của công ty .

Quý Phi bậm môi làm thinh . Anh vẫn không rời mắt khỏi cô và nhấn giọng :

- Cô đã vi phạm trật tự trong công ty , và hơn thế nữa , đã có cử chỉ thiếu văn hóa .
- Quý Phi cảm thấy bị xử ép , cô tức lên , nước mắt bắt đầu ngân ngấn . Cô cố cãi :
- Thế em phải im lặng để người khác xúc phạm mình , vì giữ nội quy sao ?
- Vậy nội quy có cấm nam giới coi thường phụ nữ hay không ?

Một thời ta đuổi bóng

11.

Giám đốc khẽ nhăn trán , chưa biết nói thế nào , thì Trần Nghiêm đã lên tiếng một cách chậm rãi , hoàn toàn không lúng túng :

- Sẽ có hình thức kỷ luật cho những ai vi phạm nội quy . Không chừa bất cứ người nào cả . Cô không sợ mình bị xử ép .

Nhưng Quý Phi vẫn ầm ức , cô nói bừa :

- Như thế không xử ép là gì . Anh bắt công lắm . Anh luôn ác cảm với em , chuyện này cũng vậy .

Trần Nghiêm nghiêm khắc nhìn cô :

- Quý Phi !

Giám đốc xua tay :

- Chà ! Cô gái này bướng bỉnh thật . Bây giờ cô hãy về nhà , bình tĩnh suy nghĩ chuyện mình làm , cho phép cô nghỉ một buổi đây .

Quý Phi ngược lên nhìn giám đốc rồi nhìn qua phó giám đốc . Anh cũng quan sát cử chỉ của cô , đôi môi mím lại nghiêm khắc . Tự nhiên Quý Phi nhớ những gì Hạ Lan nói . Phó giám đốc mềm mỏng với tất cả mọi người . Chỉ có cô là bị đối xử ác cảm .

Nghĩ tới đó , Quý Phi lại thấy tức tưởi . Cô bùm miệng òa lên khóc . Rồi đứng dậy lao ra khỏi phòng . Hạ Lan cũng lật đật đi ra theo .

- Cô bé này được nuông chiều quá , gặp chuyện trái ý một chút là chịu không nổi . Xem cách cô ta khóc tức tưởi như thế , chắc là về mách với mẹ thôi . Thế nào bà mẹ cũng tới nhà tôi thắc mắc . Tôi lại khó xử với giáo sư Huỳnh rồi – Giám đốc nói một cách ngán ngẫm .

Trần Nghiêm lắc đầu :

- Cô ta không thể đem tính tiểu thư vào công ty đâu . Phải có hình thức kỷ luật để cảnh cáo cô ta .

Quay lại thấy Sang vẫn còn ngồi đó , anh nghiêm giọng :

- Anh ra ngoài đi .

Sang vội đứng lên , đi ra . Về mặt anh ta vừa lo vừa hy vọng . Anh ta hy vọng ban giám đốc mãi lo phạt lòng Quý Phi , mà quên những bê bối của anh . Và nếu Quý Phi trẻ con nghỉ việc , thì đó là cô đã tự rút lui . Anh có thể vớt vát trong thời gian công ty tuyển người mới ,

Đợi Sang ra ngoài rồi , Trần Nghiêm tiếp tục vấn đề :

- Phải cảnh cáo để cô ta bớt ngông nghênh . Chú nghĩ sao ?

- Thật tình thì cô ta không có lỗi . Thăng Sang nhỏ nhen quá , ai đời lại đi nói một cô gái như vậy .

- Nhưng cô ta không nên phản ứng quá khích như vậy . Dĩ nhiên vẫn để cô ta tiếp tục ở khâu đó . Nhưng nên cảnh cáo để kiểm soát tính bốc đồng . Nếu không lại có chuyện nữa . Cô ta quen được nuông chiều quá rồi .

Giám đốc gật đầu :

- Cứ giải quyết vậy . Ngày mai cậu điều thẳng Sang qua khâu khác , và thuyết phục Quý Phi dừng nghỉ việc .

Trần Nghiêm thoáng cau mặt . Một vẻ gì đó gần như gay gắt trong cử chỉ của anh , khi nhắc đến Quý Phi . Giọng anh lạnh nhạt :

- Nếu cô ta muốn nghỉ , tôi sẽ đứng ra tuyển người mới .

- Chắc ! Sao lại vậy ? Tôi thấy cậu quên mất cô ta rất có năng lực . Tại sao cậu muốn cô ta nghỉ hoài vậy ?

Trần Nghiêm không trả lời . Anh đắm chiêu nhìn chỗ khác . Không thấy sự tò mò lạ lùng của giám đốc . Thấy cử chỉ tránh né của anh , ông chợt đùa :

- Tại sao cậu ác cảm với cô bé đó thế ? Cậu không thấy cô ta rất đẹp sao ?

Công ty nhiều người nhón nháo vì cô ta đấy .

Trần Nghiêm cười khẽ :

- Tôi không để ý chuyện đó , quan trọng là năng lực làm việc .

Giám đốc cười to :

- Cậu lại mâu thuẫn rồi . Quý Phi rất có năng lực . Vậy mà cậu cố ý bỏ qua . Thật lạ là cậu không thích cô ta .

- Tôi đã cư xử như vậy sao , thưa giám đốc ?

- Gần gần như vậy . Nhưng có lẽ vì cậu lịch sự quá , nên nó không gay gắt .

Tôi chắc Quý Phi biết ý nghĩ của cậu .

- Tôi không quan tâm điều đó .

- Nhưng dù sao , cậu cũng không nên khe khắt về hành động của cô ta . Cô ta phản ứng như vậy là đúng đấy . Nếu là tôi , không chừng tôi sẽ nện cho thẳng Sang một trận , ăn nói bậy bạ quá .

Trần Nghiêm chỉ cười khẽ , không trả lời . Thấy anh có vẻ không muốn nói chuyện đó , giám đốc hiểu theo cách riêng của ông . Và ông cho rằng anh khư khư bảo vệ ý kiến mình , giọng ông hơi nghiêm lại :

- Dù sao cậu cũng đừng trấn áp Quý Phi quá . Cô ta nhạy cảm lắm đấy . Tôi rất tiếc nếu vì sợ cậu mà cô ta nghỉ việc .

Giám đốc có vẻ không muốn bàn chuyện nữa . Ông đứng lên , rời khỏi phòng .

Trần Nghiêm hơi ngã người ra sau . Khi còn lại một mình , vẻ mặt anh trở nên gay gắt lạ thường . Anh đắm đắm nhìn vào góc phòng , đôi mày nhíu lại một cách dữ dội . Một khuôn mặt khác hẳn vẻ hòa nhã bình thường . Nếu ai nhìn thấy , chắc sẽ ngạc nhiên .

Đến giờ ăn trưa , Trần Nghiêm vẫn còn ngồi một mình trong phòng . Anh ngã người tựa vào thành ghế , khép hờ mắt như ngủ . Xung quanh lặng lẽ ,

động tác của anh nhìn có vẻ như tỉnh lặng . Nhưng bên trong anh lại là những ý nghĩ gay gắt dữ dội như những đợt sóng ngầm . Ngoài hành lang , có tiếng giày vang lên một cách ngập ngừng . Rồi tiếng gõ cửa cũng ngập ngừng thật nhẹ , nhưng Trần Nghiêm vẫn nghe được . Anh ngẩng đầu lên nhìn ra , buông thông :

- Cứ vào đi .

Cách cửa mở ra một cách nhẹ nhàng . Giữa khoảng trống đó , Quý Phi đứng dè dặt nhìn vào . Thấy cô , Trần Nghiêm lại ngả đầu xuống ghế , giọng khô khan :

- Chuyện gì nữa đây ?

- Em có thể nói chuyện lâu với anh không ?

Trần Nghiêm thờ ơ ngồi lên :

- Chuyện gì ?

Quý Phi bậm môi , lưỡng lự như không biết nói chuyện nào trước . Cô suy nghĩ một lát , rồi ngẩng lên định nói . Nhưng bắt gặp cái nhìn khó hiểu chiếu vào mình , tự nhiên cô rụt lại , làm thinh .

Trần Nghiêm nói chậm rãi :

- Nếu không có gì quan trọng , cô hãy về phòng nghỉ đi . Tôi muốn yên tĩnh một chút .

Quý Phi chột nói nhanh :

- Em biết anh không ưa em , nhưng ...

Trần Nghiêm ngắt lời , giọng thoáng gắt :

- Tại sao cô cứ nói chuyện đó hoài vậy ?

- Nhưng ... thật tình anh đã làm em nghĩ như vậy . Anh hãy nói thật , em có làm gì xúc phạm đến anh không ? Tại sao anh ghét em .

- Tôi chưa bao giờ nói như vậy . Cũng không quan tâm chuyện cá nhân cô . Và tôi muốn ngược lại , đừng bao giờ cô nói chuyện gì khác ngoài công việc .

Quý Phi cắn môi như suy nghĩ , rồi đổi giọng :

- Em muốn biết anh quyết định thế nào về chuyện của em .

- Cô sẽ chịu khiển trách trong cuộc họp sắp tới . Công việc thì vẫn không thay đổi .

Quý Phi mở lớn mắt ngạc nhiên :

- Ban giám đốc không chuyển em đi à ?

- Người chuyển khâu khác là anh Sang .

Quý Phi thở nhẹ :

- Cảm ơn anh .

- Đây không phải là chuyện để cô cảm ơn . Công ty cần người , chứ không phải là chúng tôi thiên vị .

Anh chột nghiêng tới trước , nhìn thẳng vào mặt cô :

- Nhưng nếu cô không biết làm chủ bản thân , cô sẽ còn gây phiền toái cho người khác đó .

Quý Phi khẽ mím môi :

- Em thấy em đã làm đúng . Anh ta đã xúc phạm em . Nếu chỉ khóc hoặc cãi cò , chỉ khiến anh ta lấn tới . Bây giờ em suy nghĩ rất nhiều , và em vẫn khẳng định em không có lỗi .

Trần Nghiêm chợt cười lạnh lùng , rồi buông một câu thật khó hiểu .

- Nếu có nhận ra lỗi của mình , thì chắc cô cũng làm ngơ . Bản chất cô là vậy rồi , không thể khác được đâu .

Quý Phi ngồi thẳng lên :

- Tại sao anh khẳng định như vậy chứ . Anh biết gì về em mà nói vậy ?

- Nhiều hơn là cô tưởng . Nhưng thôi , tôi không muốn nói chuyện cá nhân ở đây . Mong là từ đây về sau , cô đừng bắt ban giám đốc phải lo phân xử cho cô nữa .

- Khi bị gọi lên đây , em là người khổ sở nhất . Anh tưởng em không bị áp lực sao . Hình như anh nghĩ em kiêu hãnh , trong khi em gần như cố gắng để đừng bị anh ghét .

Cô ngừng lại như lấy hơi , rồi nói tiếp với một vẻ xúc động phần khích :

- Nếu anh hiểu được tình cảm của em thì anh sẽ không đánh giá em như vậy .

Trần Nghiêm nhìn cô như cảnh cáo :

- Đủ rồi , Quý Phi . Đừng nói nữa .

Nhưng Quý Phi đang trong tâm trạng không bình thường . Chuyện xảy ra làm cô bị bức xúc , cộng với không gian yên tĩnh xung quanh . Cái cảm giác chỉ có cô và anh trong công ty làm cô xúc động .

Và cô nói một cách liêu lĩnh :

- Nếu không nói bây giờ , có lẽ em sẽ không còn dịp để nói với anh nữa .

Anh có biết ngay từ ngày đầu gặp anh , em đã rất thích anh không ?

Trần Nghiêm quay phắt chỗ khác . Thay vì xúc động như bất cứ ai trước tình huống đó , thì anh lại nhìn cô như nẩy lửa , giọng bật đi :

- Cô có hiểu cô vừa nói gì không ?

- Em biết , con gái nói chuyện đó với con trai là không tự trọng . Nhưng với em , tình cảm nghiêm túc không phân biệt ai là người lên tiếng trước . Em nghĩ một người tể nhị như anh sẽ cảm nhận được .

- Cô làm rồi . Tôi không phải mẫu người lịch sự như cô tưởng . Nếu có như vậy , thì sự lịch sự đó không dành cho cô .

Khuôn mặt Quý Phi trắng bệch , có vẻ tuyệt vọng . Cô nhìn anh một cách trách móc :

- Em không hiểu tại sao anh ghét em . Em có cảm giác em là người duy nhất ở công ty này bị anh ghét . Ghét ngay từ lần gặp đầu tiên . Trong khi em

chưa bao giờ dám làm phật ý anh .

- Đủ rồi , cô đừng nói nữa .

Nhưng Quý Phi vẫn cô nói đến cùng :

- Anh có biết em đã giấu giếm ba mẹ để làm công nhân , đã cố gắng làm vượt sức của em để đừng bị anh chê . Ngay cả khi mẹ em ...

Ngoài sự tưởng tượng của anh , Trần Nghiêm chợt quát mắt lên , nói như quát :

- Đủ rồi , đừng bao giờ nói đến ba mẹ cô trước mặt tôi .

Quý Phi sững người nhìn anh . Cô ngồi im , tưởng như không dám cả thở . không thể nào cô ngờ được , một người luôn có phong thái trầm tĩnh , nhẹ nhàng , lại có lúc dữ dội bất chợt đến thế . Nó khiến cô bàng hoàng , run lên vì sợ .

Anh đứng bật dậy , bước đến trước mặt cô , cúi xuống :

- Tôi không bao giờ muốn thấy cô , hoặc nghe nhắc đến ba mẹ cô . Tôi đã cố im lặng giấu đi điều đó . Tại sao cô cứ tìm cách khơi lên . Tại sao cứ lớn vồn trước mặt tôi , cô có phải là nghiệp chướng của tôi không ?

Quý Phi vẫn ngồi yên , tê liệt mọi phản ứng . Về mặt tỏ tả của cô không làm Trần Nghiêm thoáng tội nghiệp hay hối hận . Anh chụp lấy tay cô , bóp mạnh :

- Tại sao cô nhắm vào chính tôi ? Trên đời này , hết người để cô tấn công rồi sao ? Rồi đến bao giờ cô sẽ chán và rũ bỏ mọi trách nhiệm ? Chắc chắn cô sẽ không khác cha mẹ cô đâu .

Quý Phi sợ run cả người . Tim đập loạn lên . Cô thì thầm :

- Anh nói cái gì ?

Trần Nghiêm đẩy mạnh cô ra , lạnh lùng :

- Từ đây về sau , đừng bao giờ đến gần tôi . Và hơn vậy nữa , cô hãy nghỉ làm đi . Hãy đến công ty khác tìm chỗ đứng cho cô . Nếu vì tôi mà cô ở lại , cô chỉ nhận được bất hạnh mà thôi .

Quý Phi đứng dậy , đầu óc choáng váng mù mờ . Cô bỏ chạy ra ngoài , rồi đến cuối dãy hành lang , gục đầu vào tường khóc nức nở .

Một lát , cô nghe tiếng chân đến gần mình . Rồi giọng Trần Nghiêm vang lên bên cạnh cô :

- Tôi không muốn đối xử xấu với một cô con gái yếu đuối . Vì vậy , cô hãy tránh xa tôi đi . Nghỉ làm ngay từ hôm nay đi , trước khi tôi mất lý trí để không còn kiềm chế .

Quý Phi lạnh người , đứng yên . Rồi cô cố thu hết can đảm ngược lên :

- Em không hiểu em đã làm gì . Nếu vì yêu anh mà bị anh thù ghét thì em hoàn toàn không hiểu được . Em không tin anh bất thường . Nếu là người bình thường , không ai phản ứng như vậy , không ai nổi giận với người yêu mình như vậy .

Trần Nghiêm cười gằn :

- Tất nhiên là tôi không bắt thường . Mà tôi cũng không muốn cô tìm hiểu , cứ hãy vô tư như trước giờ đi . Nếu hiểu ra sự thật , coi chừng cô sống không yên ổn đó .

Quý Phi kêu lên :

- Sự thật nào ? Giữa anh và em có mối quan hệ nào để anh thù ghét em .

Muốn ghét một người phải có nguyên nhân chứ .

- Cách hay nhất là đừng tìm hiểu . Ba mẹ cô cùng cô lắm đấy . Cùng đến nỗi giữ cho cô sự hồn nhiên đến tận giờ . Còn tôi thì cũng không nỡ phá hoại cuộc sống yên ổn của cô .

Anh nhìn cô khá lâu , rồi gằn giọng :

- Vì vậy , hãy tránh xa tôi đi . Rời khỏi công ty này đi .

Quý Phi lắc đầu :

- Em có cảm giác anh đã biết em từ lâu lắm . Trong khi em hoàn toàn không biết anh . Và nếu đã từng biết em , thì anh nói đi , em đã gây ra lỗi gì ?

- Có lẽ lỗi của cô là đã sinh ra trong một gia đình tôi căm ghét . Hiểu bao nhiêu đó là đủ rồi . Cô hãy dừng lại ở đây đi , đừng phiêu lưu vào tôi nữa .

Có lẽ tôi là người đầu tiên cô biết yêu phải không ?

- Làm sao anh biết ?

Trần Nghiêm cười khan :

- Nếu như đã qua một mối tình , thì không ai yêu bỗng bột trẻ con như vậy . Đó là điều làm tôi thương hại cô .

- Thương hại ? – Quý Phi thì thầm .

- Tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện yêu cô . Và tôi biết tinh táo để không tạo bi kịch cho mình . Cho nên cô hãy dừng lại đi . Dừng lại trước khi tôi mù quáng làm theo lòng thù hận .

Vẻ mặt Quý Phi trắng bệch vì kinh ngạc lẫn sợ hãi :

- Anh thù hận em ?

- Không , thù hận người nhà của gia đình cô . Tôi nói thế là quá nhiều rồi , đừng tìm hiểu nhiều , nếu cô không muốn khổ .

- Em không tin yêu một người như anh là sẽ khổ .

Khuôn mặt Trần Nghiêm vẫn lạnh như tượng đá :

- Có thể tôi hoàn mỹ trong mắt mọi người và tôi sẽ là người yêu lý tưởng .

Nhưng nếu tôi có như vậy , thì là với ai đó , chứ không phải với cô . Dính líu vào tôi , thì cô sẽ chuốc lấy bất hạnh thôi .

- Em không tin .

- Đừng bướng bỉnh để rồi hối hận . Tôi cảnh báo trước , hãy tỉnh trí lại đi .

Tránh ra khỏi tôi đi , đừng để tôi nhắc lại câu này nữa .

Nói xong , Trần Nghiêm bỏ đi . Nhưng Quý Phi vội chạy theo , giọng cô khẩn hoảng :

- Anh có thể nói cho em biết tại sao anh ghét gia đình em không ? Em nghĩ ba mẹ em không làm gì ai cả . Và nếu vì mẹ em không muốn em làm công nhân mà anh để bụng ghét , thì em không tin .

Thấy đôi mắt nheo lại của anh , cô dũng cảm nói thêm :

- Em không tin anh hẹp hòi như vậy .

- Nếu có vậy cũng không sao . Cô cứ lý giải theo ý thích . Nhưng tôi thật sự là người hẹp hòi đó .

- Em không tin .

Trần Nghiêm nhìn cô từ đầu đến chân :

- Cứ tin như vậy đi , để đừng khổ . Còn nếu cô muốn khám phá , cô sẽ đau khổ gấp mười lần . Cuộc sống không tốt đẹp như cô tưởng đâu .

Quý Phi không biết nói gì nữa . Cô nhìn Trần Nghiêm với ánh mắt dờ dẩn hoang mang . Anh đi rất lâu rồi mà cô vẫn đứng dựa tường không đủ sức làm bất cứ cái gì .

Thà Trần Nghiêm cứ nói thẳng chứ kiêu cảnh báo đó , chỉ làm cô thêm sợ . Như sợ một tai họa nào đó đã giáng xuống gia đình trọn vẹn của mình , mà mình không hay biết .

Bây giờ thì cô khẳng định thật sự rằng phó giám đốc của công ty muốn cô nghỉ việc . Ngoài những chuyện cá nhân , phải chịu một áp lực như vậy thật quá nặng .

Một lát sau , cô lững thững đi xuống sân lấy xe . Đầu óc quay cuồng với câu hỏi mình có nên nghỉ làm không ? Cô biết nếu cô lì lợm ở lại làm thì sẽ là cái gai trong mắt Trần Nghiêm . Nhưng bỏ nơi đây thì cô không đủ can đảm .

Một thời ta đuổi bóng

12.

Trong phòng kế toán , các cô gái tùm lại ở bàn Hải Đông , háo hức nghe câu chuyện bí mật của Quý Phi và phó giám đốc . Hôm ấy , Hải Đông còn ở lại phòng đánh cho xong bản kế toán . Và cô đã nghe sạch những gì hai người đó nói với nhau . Họ chỉ cách cô có một bức tường . Và hoàn toàn không ngờ điều bí mật của họ lại rơi vào chính cô , cái người háo hức nhất muốn biết về phó giám đốc .

Hải Đông kể xong , các cô nàng ngồi yên lặng một lát vì bàng hoàng . Rồi câu chuyện lại bùng lên , đầy những câu bình phẩm .

- Không ngờ cô nàng khờ khạo thế , mới thấy con trai lần đầu là đã yêu , mình tưởng cô ta sành sỏi lắm .

- Không sành sỏi đâu . Cô ta từ nhỏ đến lớn chỉ biết ăn học và sinh trong gia đình trí thức như thế , sành sỏi nổi gì , không chừng còn khờ hơn mấy người bình thường .

Hải Đông không để ý chuyện đó , cô nhăn trán cố nghĩ cho ra .

- Tại sao anh Nghiêm ghét gia đình cô ấy nhỉ ?

- Chắc cũng có chuyện gì đó .

- Vấn đề là tại sao hai bên có chuyện mà Quý Phi không biết . Cô ta lớn chứ đâu phải con nít . Không lẽ chuyện nhà mình mà cũng không biết sao ?

Thấy Hải Đông nhìn mình , Huyền Mi xua tay :

- Chuyện của họ làm sao mình biết , sao lại hỏi mình ?

Rồi cô liếc Hải Đông , tinh quái :

- Điều chủ yếu là phó giám đốc không yêu cô ta , thế là yên tâm rồi .

Hải Đông nguýt dài một cái :

- Chuyện của người ta , mắc gì đến mình mà yên tâm với chả yên tâm .

- Phải không đó ?

Mai Xuân lên tiếng :

- Mấy ngày nay không thấy cô nàng , chắc nghỉ thật rồi .

Huyền Mi lắc đầu :

- Nghe Hạ Lan nói là xin nghỉ phép .

Hải Đông cau mặt :

- Chứ không phải làm đơn nghỉ luôn hả ?

- Không .

- Chuyện như vậy , mặt mũi nào ở lại công ty . Nghỉ luôn cho rồi .

Huyền Mi nói với vẻ thông cảm :

- Yêu mà , đâu có bỏ được . Thật ra , cô ta còn trẻ chứ không già dặn như mình tưởng . Mỗi tình đầu người ta rút ruột ra mà yêu , đâu có biết tính toán thiệt hơn .

Hải Đông châm chọc :

- Cũng như bà yêu ông Mẫn hả ?

- Thì đã sao ?

Hải Đông không nói gì nữa . Nói hoài cũng chán , mọi người tản về bàn mình . Hải Đông tiếp tục làm việc nhưng lòng cứ xốn xang không vui . Mấy ngày nay không thấy cô kỹ sư mỹ nhân đó đi làm , cô đành nhìn mình đã có thể thờ phào nhẹ nhõm . Vậy mà ... cô ta chỉ xin nghỉ phép .

Ai biết được đứng trước một người đẹp , lại đắm đuối yêu mình , phó giám đốc có bị lay chuyển không .

Đánh xong mấy văn bản , Hải Đông đem qua cho phó giám đốc ký . Cô đứng chờ anh ký xong , rồi nhận lại bìa sômi . Nhưng vẫn đứng chần chừ chưa muốn đi . Cử chỉ của cô làm Trần Nghiêm phải chú ý . Anh ngẩng lên , mỉm cười :

- Có chuyện gì không , Hải Đông ?

Được hỏi , Hải Đông mạnh dạn ngồi xuống :

- Em có chuyện muốn hỏi anh . Nhưng hỏi cho em của em chứ không phải em đâu .

- Chuyện gì vậy ?

- Em em mới nghỉ việc ở công ty nó , nó đang xin chỗ khác , em nghe nói Quý Phi mới xin nghỉ , nên hỏi anh liệu nhỏ em em có thể vào thế không ?

Trần Nghiêm nói nhẹ nhàng và có chút thân mật :

- Quý Phi chỉ nộp đơn xin nghỉ phép , anh chưa biết cô ấy định thế nào .

Nhưng nếu cô nghỉ luôn , anh sẽ ưu tiên cho hồ sơ của em em .

Vậy là rõ rồi , ngay cả anh ấy cũng xác nhận như thế . Anh ấy không cứng rắn với cô ta . Hải Đông thấy nản vô cùng . Cô cười gượng :

- Theo anh thì ... Quý Phi có nghỉ luôn không ?

- Anh không biết .

- Em thấy anh không cứng rắn đó . Ở vị trí anh , anh có quyền quyết định mà .

Trần Nghiêm lại cười :

- Một kỹ sư làm việc giỏi , thì không có lý do gì ban giám đốc cho nghỉ , trừ khi cô ta muốn .

- Nhưng tư cách cô ta hơi kém , mới vào làm mà đã gây gổ với người cũ , lại còn dám đánh lộn . Em nghe công nhân phê bình dữ lắm .

- Chuyện đó đã xử xong rồi .

- Nhưng có một người như thế , công ty sẽ bị tai tiếng . Với tính khí như thế , chắc chắn Quý Phi sẽ xô xát với nhiều người nữa .

Trần Nghiêm nhìn Hải Đông chăm chú . Rồi lại vẫn cứ cười . Không biết anh có hiểu ý của cô không mà nếu hiểu đi nữa , anh ta cũng không nói ra .

Tính anh vốn tế nhị , nên không bao giờ để lộ cho người khác biết mình nghĩ gì về cô ta .

Hải Đông không hiểu nổi nụ cười của phó giám đốc . Cô cho rằng anh bệnh vực Quý Phi . Và cô muốn tố cô nàng kia thêm một trận nữa . Nhưng Trần Nghiêm đã nói một cách nhã nhặn :

- Thôi nhé . Em làm việc đi nhé . Anh hơi bận một chút .

- Vâng .

Hải Đông miễn cưỡng đứng lên . Cô nhìn nhìn Trần Nghiêm như muốn vớt vát vài câu nữa . Nhưng vẻ nghiêm nghị của anh làm cô chùng lại không dám .

Tính cách phó giám đốc là như thế . Rất mềm mỏng thân ái , nhưng luôn có giới hạn rạch ròi mà không ai có thể vượt qua để đến gần anh . Điều đó làm Hải Đông háo hức muốn thâm nhập vào anh . Nhưng lại không dám .

Cô chậm chạp đi ra , khép cửa lại . Khuôn mặt cô lộ vẻ thất vọng . Không

hiểu từ lúc nào đó , cô đã đổ kỵ cô kỹ sư mới . Và ghét cay ghét đắng cô ta . Dù cô ta hoàn toàn không biết chút gì về cô .

Hôm sau , khi Hải Đông vừa dựng xe trong nhà xe thì Quý Phi cũng vừa thắng lại ở đầu bên kia . Hải Đông nhìn vẻ thanh lịch khi cô ta bước xuống và không bỏ sót bất cứ cử chỉ duyên dáng nào của cô ta . Không hiểu cô ta vô tình hay cố ý , mà rất hay mặc váy ngắn khi đi làm . Những kiểu giày cô ta đang mang cũng rất xinh xắn lạ mắt . Hải Đông vốn nổi tiếng nhất trong công ty về khoản thời trang . Nhưng khi nhìn Quý Phi , cô lại thấy mình chẳng thấm vào đâu so với sự thanh lịch của cô ta .

Được bà mẹ trí thức , vừa sắc sảo chăm chút , cô ta có được cung cách tiểu thư là phải thôi .

Nhìn Quý Phi , bỗng nhiên cảm giác muốn khiêu khích nổi lên , cô bước nhanh theo gọi lại :

- Hôm nay đi làm lại à ? Tưởng cô nghỉ rồi .

Quý Phi quay lại nhìn Hải Đông , cô không hiểu tại sao hôm nay cô gọi chuyện với cô . Bình thường , có đứng mặt trong công ty , Hải Đông luôn giữ vẻ kiêu kỳ của một người thâm niên , một vẻ xa cách với người mới , chứ không hòa mình như Hạ Lan .

Điều đó làm cô thấy ngạc nhiên , và cô trả lời lung chùng :

- Em chỉ xin nghỉ vài ngày chứ không nghỉ luôn .
- Tôi tưởng sau chuyện đó , cô bay rồi chứ . Cô là người nổi nhất công ty đấy .
- Có phải chị muốn nhắc chuyện em với anh Sang không ?
- Cô có vẻ không biết tôn trọng ai hết . Công nhân xì xào về cô lắm đó .
- Tại sao chị nói với em chuyện này ?
- Tại sao cô dám trở vào làm việc , tôi ngạc nhiên . Ai cũng đình ninh cô nghỉ luôn rồi .

Vẻ bình thân của Quý Phi biến mất , giọng cô khô khan :

- Họ nói thế nào em không quan tâm , trừ phi ban giám đốc ra quyết định , còn không thì em không nghỉ vì dư luận .

Nói xong , cô bước đi nhanh lên phía trước như không thấy cái mím môi tức giận của Hải Đông .

Cô đi xuống phía bến tàu . Vừa đi vừa cảm thấy cổ nghèn nghẹn . Với cảm giác ở đây không ai muốn sự có mặt của cô .

Giờ đây , cô nhận ra mình bị rất nhiều người ghét . Bị ghét mà không hiểu tại sao . Và cô thấy việc mình lì lợm ở lại thiếu tự trọng .

Quý Phi xuống chỗ làm . Cô giữ phong thái bình tĩnh và hơi xa cách với mọi người . Hết giờ , cô lặng lẽ đi lên phòng Trần Nghiêm .

Anh không có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô , có lẽ anh biết cô trở lại làm từ lúc sáng . Và anh tiếp cô với vẻ lịch sự , như giữa hai người không hề có chuyện

riêng .

- Mời cô ngồi .

Đợi Quý Phi ngồi xuống trước mặt , anh nói với giọng bình thản :

- Cô quyết định trở lại làm à ?

- Vâng .

Trả lời xong , cô ngược lên nhìn như muốn biết ý nghĩ của Trần Nghiê m .

Thấy anh không nói gì , cô lại nhìn xuống , nói lặng lẽ :

- Em biết anh ghét sự có mặt của em , và cho dù em có là kỹ sư giỏi , anh cũng không cần . Điều anh cần là em vĩnh viễn biến khỏi mắt anh . Em hiểu điều đó lắm .

- Nhưng cô đã bắt chấp , cô quyết định rồi phải không ? Tại sao cô ở lại ?

- Em không thể nói với anh .

- Tùy cô .

- Anh bảo em sẽ khổ nếu bám theo anh , em không thiếu tự trọng để bám theo , van xin tình yêu của anh , nhưng em sẽ cố tìm ra sự thật .

Trần Nghiê m ngắt lời :

- Cô đúng là đứa trẻ , một đứa trẻ được nuông chiều đến mức không hiểu thế nào là đổ vỡ . Cô nghĩ mình sẽ chịu được sự thật sao ? không đâu , nó chỉ làm cô đau khổ mà thôi .

- Thái độ của anh cũng đủ làm em đau khổ rồi .

- Nó vẫn quá nhẹ , nếu cô biết chuyện của người lớn , cô sẽ bị dẫn vật hơn .

Anh ngừng lại như suy nghĩ , rồi khoát tay :

- Cuộc đời thật lẫn lộn . Lẽ ra tôi và cô đừng bao giờ nên gặp nhau . Và tôi đã cảnh giác cô . Nhưng nếu cô bắt chấp , thì tôi không cần làm gì , tùy cô .

- Em sẽ quên được anh , đây là chỗ để em thể hiện năng lực của mình . Và em sẽ vươn lên từ công ty này .

- Và cũng là chỗ đứng của tôi . Tôi đã tạo cho mình một vị trí , không lý do gì tôi bỏ nó để bắt đầu lại từ một nơi khác . Cô thật khờ khạo khi chọn cùng chỗ đứng với tôi . Nhưng thôi , đó là chuyện của cô .

- Anh chọn nơi để phát triển mình , tại sao anh không cho em quyền chọn lựa đó .

Trần Nghiê m cười khan :

- Cô biết gì về sự phấn đấu của tôi ? Trong khi cô còn quá trẻ , chưa có gì là ổn định . Ba mẹ cô thừa sức tìm cho cô một vị trí vững chắc ở nơi khác . Tại sao không biết nắm bắt . Cô bám theo tôi làm gì ?

Quý Phi mím môi :

- Em không bám theo anh , mà bám theo cái em đã có . Em đã chịu nhiều thử thách ở đây , và đã qua thời kỳ long đong , em không muốn bỏ để bắt đầu lại ở nơi khác .

- Cô nói dối .

Quý Phi lặng thinh . Cô không đủ sức lý lẽ nữa . Chính vì Trần Nghiêp đã đọc được ý nghĩ thâm kín của cô . Rằng cô không thể rời xa anh . Và vì không thể bộc lộ điều đó , nên cô dựa vào công việc để chống đỡ . Một sự chống đỡ hết sức vụng về .

Cô nói một cách cứng rắn , vụng về không kém :

- Nếu đến nơi khác rồi lại trải qua thử thách như anh đã từng thử thách em , em sẽ không chịu nổi nữa . Đó là lý do em ở lại đây .

Trần Nghiêp nói thẳng thừng :

- Cô thừa biết là đến chỗ khác , cô sẽ được nâng niu như con mèo nhỏ . Cái bóng của ba cô rất lớn , nó đủ sức che cho cô suốt đời đó .

Quý Phi thần thờ nhìn một điểm phía trước :

- Em không cần .

- Tùy cô .

Quý Phi chớp chớp mắt như cổ trăn tỉnh mình . Cô nói cái điều mình đã chuẩn bị và thuộc lòng :

- Những gì em đã nói với anh , anh hãy coi như không có . Và hãy xem việc em ở lại là chuyện riêng của em . Em sẽ không quấy rầy anh nữa .

Nói xong cô đứng dậy đi ra . Đến cửa , cô quay lại nhìn vào phòng . Trần Nghiêp vẫn ngồi sau bàn , đăm đăm nhìn theo cô . Cái nhìn tăm tối của anh , có lẽ Quý Phi sẽ bị ánh mắt kiêu đó ám ảnh rất lâu .

Cô như thấy rõ mòn mỏi , đằng sau vẻ thâm trầm dịu dàng của anh , là một đời sống nội tâm nặng nề . Đây những gai góc thù hận . Cô không hiểu nổi đó là gì , nhưng lại bị điều bí ẩn ấy cảm động mạnh mẽ .

Khép cách cửa sau lưng , cô vẫn đứng yên . Tim óc cô bị xúc động loạn cuồng vì hình ảnh ấy . Vừa sợ hãi , vừa thấy yêu dữ dội . Nó làm cô không đủ sức để vượt lên cảm xúc của mình .

Trần Nghiêp chợt đi ra , làm cô choàng tỉnh , đứng nép qua một bên . Anh chỉ nhìn thoáng cô , rồi vặn một vòng gài cửa . Anh đi dọc theo dãy hành lang , lạnh lùng trước tia nhìn buồn bã khổ sở của cô , dù trong thâm tâm anh vẫn cảm nhận điều đó .

Và Quý Phi cũng không hiểu nổi tại sao mình cam chịu chứ không giận , không phản kháng mạnh mẽ . Bình thường chỉ cần ai đó có thái độ nặng nề , cô đã lập tức chống đối . Vậy mà với Trần Nghiêp , cô hầu như bị tước bỏ tất cả gai góc .

Một thời ta đuổi bóng

13.

Quý Phi vừa đập nhẹ cửa vừa nói vọng vào :

- Ba ơi ! Con vô được không ba ?

Tiếng ông Huỳnh vọng ra :

- Vô đây đi con .

Quý Phi đẩy cửa , ló đầu vào nhìn . Rồi bước hẳn vào phòng :

- Mẹ đâu rồi ba ? Sao chiều giờ con không thấy mẹ ?

- Bà ấy đưa khách đi tham quan , có lẽ tối mới về .

Từ "bà ấy" của ông làm Quý Phi chú ý hơi nhiều . Bình thường , cô không để ý cách nói chuyện của ba mẹ . Mà thật ra , ông bà cũng rất ít nói chuyện với nhau . Quý Phi chưa bao giờ thấy ba mẹ ngồi chung mà nói chuyện khi cả nhà ngồi vào bàn ăn . Hầu như chỉ có cô là điểm trung gian , hết nói với người này đến nói với người kia . Không hiểu tại ba mẹ cô khéo léo phớt lờ trước mặt cô sự hạnh phúc viên mãn , hay chính cô vô tư không để ý . Nhưng bây giờ , đầu óc luôn bị chi phối cái điều Trần Nghiêm nói , nên cô đâm ra quan sát ba mẹ mình hơn . Cô muốn biết tại sao anh nói ba mẹ trí thức kiêu ngạo xuẩn . Cô tin Trần Nghiêm đến nỗi đâm ra hoài nghi hạnh phúc của mình . Chẳng lẽ đó là giả tạo .

Quý Phi đang ngồi nghĩ lẩn thẩn thì có tiếng chuông reo . Cô thôi nghĩ nữa .

Và nhìn ba đến nhấc máy . Ông đưa qua cho cô :

- Mẹ muốn nói chuyện với con đó .

Quý Phi đón lấy ông nghe :

- Mẹ hả mẹ ?

- Ủ ! Con đang làm gì đó ?

- Con ngồi chơi với ba , chừng nào mẹ về .

- Mẹ đang ở nhà dì Lan , mấy dì muốn con qua chơi đó .

- Ủa ! Chứ không phải mẹ đi với khách hàng sao ?

- Khách hàng nào ? Con nói gì vậy ?

- Dạ , đâu có nói gì . Vậy từ chiều giờ mẹ ở nhà dì Lan hả ?

- Ủ , con qua ngay đi nhé .

- Dạ thôi , con muốn ở nhà xem phim .

- Thì thôi vậy , tối mẹ về .

- Dạ ,

Quý Phi gác máy . Cô quay qua nhìn ông Huỳnh . Rồi thờ người suy nghĩ .

Tại sao ba phải nói dối như vậy ? Mẹ nói một đằng , ba nói một nẻo , như vậy là sao ?

Cô đến ngồi gần ông Huỳnh :

- Mẹ ở nhà dì Lan , sao ba nói là đi với khách ?

Ông Huỳnh buông tờ báo xuống , mỉm cười :

- Vậy chắc ba nghe lầm . Bà ấy dặn con cái gì vậy ?

- Không dặn gì hết . Chỉ hỏi con đang làm gì thôi .

- Vậy hả ?

"Vậy là ba không biết mẹ đi đâu , ba nói dối mình" . Nếu là trước đây , có lẽ cô chẳng mấy để ý . Nhưng bây giờ , điều đó lại như hé ra cái gì đó . Một điều gì đó giả tạo bất ổn , làm cô mơ hồ khổ sở .

Thấy vẻ mặt bồn chồn của cô , ông Huỳnh có vẻ lo :

- Con buồn chuyện gì vậy ? Công ty có chuyện gì không con ?

- Dạ không .

Bất chợt cô nhìn ông chăm chăm :

- Ba có biết ai tên Trần Nghiêm không ba ?

Vẻ mặt ông Huỳnh lúng túng hẳn đi . Một sự lúng túng rất không hợp với ông chút nào . Quý Phi đã quen nhìn phong cách đường bệ của ông , nên cứ chỉ nhu nhược đó là cô chịu không nổi . Đến nổi cô phải quay mặt đi chỗ khác .

Một lát sau , ông Huỳnh hỏi với vẻ lo ngại :

- Làm sao con biết cậu đó ?

- Ảnh là phó giám đốc trong công ty con .

Ông Huỳnh nhìn sững cô :

- Vậy à ?

- Tại sao ảnh ghét nhà mình vậy , ba ?

Ông Huỳnh gần như chết đứng :

- Con với cậu ta thân nhau lắm à ?

Quý Phi cười lạnh giá :

- Ảnh ghét nhà mình làm sao chịu thân với con hả ba ? Ba có biết tại sao lúc trước ảnh cho con làm công nhân không ? Là ảnh muốn con chịu không nổi phải nghỉ việc đó .

Thấy vẻ mặt xuống sắc của ông , cô buồn buồn :

- Vậy là ảnh nói thật phải không ba ? Chắc chắn là ba biết anh rồi .

Giọng ông Huỳnh khàn khàn :

- Nó ghét con lắm à ? Nó có làm khó gì con không ?

- Ảnh không làm khó . Ngược lại , vẫn sắp cho con làm khâu quan trọng .

Nhưng ảnh luôn tránh con , và muốn con nghỉ làm .

- Vậy tại sao con không nghỉ ? Con đâu có sợ thiếu chỗ làm . Mà nếu vậy đi nữa , ba mẹ cũng đâu cần con phải kiếm tiền .

- Con không cần tiền , nhưng không thể rời bỏ ở đó được .

Tự nhiên cô mũi lòng òa lên khóc , khóc một cách tức tưởi . Và cô kể hết

những chuyện xảy ra giữa Trần Nghiêm và cô .

Ông Huỳnh chỉ biết lặng thinh mà đau khổ . Thậm chí không dám nhìn con gái .

Thái độ của ông chẳng khác nào sự đe dọa đối với Quý Phi , cô khóc thút thít :

- Ba đừng giấu con nữa . Ba mẹ đã làm sao để anh ấy thù hận , con không tin ảnh dựng chuyện đâu .

- Bình tĩnh đi con gái . Nếu con đã biết rồi thì ba giấu cũng vô ích . Nhưng con phải hiểu nếu ba mẹ sống dối mình thì tất cả cũng vì con thôi .

Quý Phi thì thảo :

- Ba mẹ sống dối mình , có nghĩa là cả ba lẫn mẹ đều thiếu tình thương với nhau . Và sự hạnh phúc của mình đều là giả dối , con suy luận có đúng không ?

- Con chỉ nên biết mơ hồ thôi con gái ạ . Thật ra , có biết bao nhiêu gia đình tưởng như hạnh phúc , chỉ có người bên trong mới hiểu được sự gượng gạo của mình .

Quý Phi cười buồn rầu :

- Con biết chuyện đó , nhưng con nghĩ nó là ở đâu đó xa xôi , của ai đó chung chung , chứ không phải với chính ba mẹ con .

Rồi cô buột miệng :

- Trong lúc nóng giận , anh Nghiêm đã bảo ba và mẹ là mẫu người giả dối .

Nói xong câu đó , cô im lặng , cảm thấy mình đã quá đáng . Cô nói nhỏ :

- Con không dám phê phán ba mẹ đâu .

- Cậu ta có nói hơn vậy , ba cũng không giận đâu . Ba hiểu sự căm giận đó . Thậm chí ba nghĩ , mẹ con cậu ta yên lặng đến ngày nay là đã vị tha lắm rồi .

Quý Phi nhìn ông đau đầu :

- Nhưng sự rạn nứt của ba mẹ thì có liên quan gì đến họ ? Liên quan gì hả ba ?

Ông Huỳnh im lặng , phân vân đến mức dần xé , cuối cùng ông lắc đầu chịu thua . Ông bỗng thấy con gái mình như một vị quan tòa . Con bé đã lớn và đã có quyền biết , quyền phán xét người mà nó xem là thần tượng .

Để có được danh vị giáo sư tiến sĩ như ngày nay , ông đã hai lần phản bội .

Lần đầu tiên ông phản bội mẹ Trần Nghiêm để cưới bà Hoàng Quý . Lần thứ hai ông trở thành người lừa dối , để giữ cho con gái mình một gia đình yên ổn .

Ông không ngờ đến lúc này , sự hy sinh của ông theo mây khói . Quý Phi đã biết , sẽ thất vọng đau khổ . Và điều tệ hại hơn là nỗi thất tình . Chẳng lẽ sự làm lỗi của ông lại đổ lên đầu con gái .

Bỗng nhiên ông thấy mình già đi vì sự sụp đổ tinh thần .

...

Quý Phi rời khỏi phòng , cô không kết tội ba , cũng không có một nhận xét nào . Cô im lặng suốt khi nghe ba cô nói sự thật . Và bây giờ đây , cô hiểu sâu sắc rằng : Trần Nghiêm thù hận ba cô chứ không phải ghét cô . Và điều kinh khủng hơn , làm cô vỡ mộng là ánh hào quang của ba mẹ cô đã vụt tắt ngấm .

Cô ngồi một mình trong bóng tối , đau đớn với những ý nghĩ tuyệt vọng . Trần Nghiêm đã nói đúng . Cô sẽ đau khổ khi hiểu chuyện của người lớn . Bây giờ cô khổ sở hơn cả sự hình dung của mình .

Hôm sau , cô đi làm với gương mặt phờ phạc mất ngủ . Cô vừa ra khỏi nhà xe thì gặp giám đốc Phú Hoàng đang đi với Trần Nghiêm . Thấy cô , ông Hoàng dừng lại , mỉm cười thân mật :

- Thế nào rồi , cô kỹ sư trẻ ? Công việc ổn định chưa ?

- Dạ , cũng bình thường rồi ạ .

- Sao nhìn con xuống sắc vậy ? Có bệnh gì không ? Nếu không khỏe thì cứ nghỉ một buổi .

- Dạ , con không sao hết ạ .

- Ba con có khỏe không ?

- Dạ , vẫn bình thường chú ạ .

Quý Phi muốn đi , nhưng ông cứ hỏi cô hết câu này đến câu khác . Hỏi một cách quan tâm thật sự .

Quý Phi biết ông chú ý đặc biệt đến cô , nên cô cố gắng trả lời để đáp lại sự quan tâm đó . Còn thật sự là cô đang muốn khóc .

Không hiểu sao , sáng nay thấy TRẦN NGHIÊM , cô lại muốn khóc . Cô thấy anh nhìn cô tò mò . Rồi vẻ mặt anh như đã hiểu một điều gì đó . Như muốn hỏi "đã có gì xảy ra trong gia đình cô phải không ?" Cô thật ngu dại khi cứ cố hiểu chuyện của người lớn .

Giám đốc Hoàng chợt thay đổi nét mặt :

- Con làm sao vậy ? Có gì không ? Nhìn con không được bình thường đó .

Quý Phi cố cười , nhưng cô không biết nụ cười của mình trông như mếu . Cô vội chào hai người rồi đi nhanh như bỏ chạy trước cái nhìn khó hiểu của giám đốc .

Buổi chiều , sau giờ làm việc , Quý Phi đi lên phòng Trần Nghiêm . Nhưng anh đã về . Thế là cô thất vọng đi trở xuống .

Sau giờ làm , công ty trở nên vắng tênh . Các phòng đều im lìm trong ánh sáng nhá nhem của buổi chiều . Đi một mình trên dãy hành lang vắng lặng , Quý Phi có cảm tưởng cuộc đời mình đang hiu hắt như chiều tà . Cô cảm nhận được mình cô đơn và hoang mang . Cảm giác đó xa lạ với tính vô tư của cô .

Bỗng nhiên cô thấy sống mũi cay cay , khi mình đứng như tâm trạng bài hát , mà trước đây mình không thể hiểu hết .

"Em đi về ấy , nơi đâu nơi đâu ? Sông cạn đá mòn , trăng treo đầu con sóng , tan theo tan theo chút tình xa vắng . Làm sao ru được tình vui à ơi nổi đau này người" .

Trần Nghiêm đã xua đuổi đã cảnh báo trước nỗi khổ . Vậy mà cô không cách nào dừng lại . Cứ lao theo tình yêu mê muội không kết thúc . Mà cũng không biết là nó sẽ đưa mình về đâu .

Quý Phi ngồi xuống bậc thang , đầu tựa vào lan can . Trong ánh sáng yếu ớt , nhìn cô như cô bé đang bơ vơ tội nghiệp . Nó thật tương phản với dáng dấp thanh lịch tự tin của cô .

Cô ngồi không lâu thì nghe tiếng giày đi lên những bậc thang . Cô ngẩng đầu lên , phân vân tự hỏi mình có nên tránh đi không . Nhưng vừa lúc đó , cô nhận ra người đó là Trần Nghiêm và cô đứng bật dậy , nhìn sững anh với tâm trạng nôn nao quay quắt .

Trần Nghiêm hơi đứng lại khi thấy cô . Rồi anh tiếp tục đi lên . Quý Phi đứng nép qua một bên , nói khẽ :

- Em không ngờ anh lại trở lại
- Tôi bỏ quên tập tài liệu .

Thấy anh định bỏ đi , Quý Phi vội lên tiếng :

- Em có chuyện muốn nói với anh .

Trần Nghiêm hơi dừng lại :

- Tôi đã nói rồi , những chuyện của cô sẽ không liên quan gì đến tôi , đừng bao giờ tìm tôi nữa .
- Em cũng nghĩ như vậy . Nhưng hôm qua ... hôm qua em đã biết hết mọi chuyện , em không thể im lặng .

Trần Nghiêm đứng dựa vào tường , đối diện với cô . Vẻ mặt vẫn không biểu lộ sự ngạc nhiên .

- Cho dù là vậy , tôi cũng không muốn biết . Và trên hết , là tôi không thích bị quấy rầy .

Quý Phi nhìn anh như van nài :

- Em biết anh ghét em nhất trên đời , nhưng em không thể đứng xa để nhìn anh . Ba em có lỗi với mẹ anh , em muốn xin lỗi anh .

Trần Nghiêm hơi nhướng mày ngạc nhiên . Nhưng rồi lại cười lạnh lùng :

- Cô trả con thật . Cứ nghĩ xin lỗi là đủ sao . Trên đời có những tội lỗi không thể cứu vãn bằng lời xin lỗi hay sự hối hận . Tôi không cần nghe mấy tiếng đó đâu . Và nếu như cô bị chuyện đó dày vò , tôi cũng không cần biết .
- Kể cả khi em tìm cách chuộc lỗi cho ba em sao ?
- Tôi không cần – Giọng anh vẫn lạnh lùng .

Quý Phi không dám nhìn Trần Nghiêm , cô nói mà mắt vẫn cụp xuống :

- Ba em cũng đã từng bị hối hận , chứ không yên ổn như cách ba đã sống . Có lẽ anh không hiểu điều đó .

- Ông ta nghĩ thế nào , tôi không quan tâm .
- Ba bảo lúc đó ba đã mâu thuẫn rất nhiều . Rồi cuối cùng ba sống vì em . Ba thương em hơn mọi thứ trên đời . Nhưng anh biết em nghĩ gì không ?
Cô rút rè ngược lên nhìn Trần Nghiêm . Nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh lùng . Một vẻ dừng đọng sắt đá . Cô liếm môi như ngại . Nhưng rồi lại cố gắng lay chuyển anh , bằng tất cả khao khát của mình . Giọng cô trở nên gấp rút :
- Em đã nghĩ , thà ba bỏ rơi em và mẹ , em vẫn có thể chấp nhận . Lúc đó em còn nhỏ , nên cứ đeo bám lấy ba . Nhưng nếu là bây giờ , em sẽ không làm thế .

Trần Nghiêm cười khan :

- Mẹ tôi không tranh dành với một đứa bé đâu , đừng có tư tưởng đó . Và ba cô cũng không đơn giản như cô tưởng . Cái điều mà tôi khinh ở một người đàn ông , thì ba cô lại sống vì cái đó .
- Em không hiểu , đó là cái gì mới được chứ .

Trần Nghiêm nhìn thẳng vào mặt cô :

- Là sự yếu hèn , không dám tranh đấu . Là thói quen nhu nhược ích kỷ . Ông ta hy sinh tình cảm của ông ta . Hy sinh luôn tình yêu của mẹ tôi , miễn là ông ta được yên thân . Cô còn thần thánh ba cô lắm . Thế cũng tốt cho cô . Nhưng đừng vì thế mà muốn biện luận cho ông ta .

Quý Phi nói nhanh :

- Em không biện luận , vì em cũng không đồng ý những gì ba em làm . Em chỉ muốn hóa giải sự thù hận trong lòng anh mà thôi .

Trần Nghiêm cười nhếch môi :

- Cô làm nổi chuyện đó sao ?
- Em sẽ cố gắng .
- Đừng phiêu lưu như vậy . Cô hãy đứng qua một bên và chấp nhận hết tất cả những gì đã có . Đừng xới tung nó lên nữa , chỉ làm tôi khinh thêm thôi .
- Nếu anh không quá khe khắt , anh sẽ ...

Trần Nghiêm không quan tâm những gì cô nói , anh cắt ngang :

- Rất may là tôi không bị quàng mắt vì sắc đẹp của cô . Cũng không hề yêu cô . Mà nếu có yêu cô thì tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện nghiêm túc .

Quý Phi cắn môi , đau điếng tận tim . Cô chỉ biết lặng lẽ nhìn anh . Trần Nghiêm nói một cách tàn nhẫn :

- Cô thừa hưởng tất cả những gì là tinh hoa của ba cô . Chắc gì ông ta không truyền cho cô tính ích kỷ , vô trách nhiệm và độc ác . Tôi không muốn một ngày nào đó , tôi cũng sẽ là nạn nhân thói ích kỷ của cô .
- Anh không thể công bằng hơn sao ? Em có lỗi gì khi là con của ba em chứ ? Không ai muốn mình sinh ra trong gia đình tội lỗi bao giờ .

Trần Nghiêm vẫn dừng đọng :

- Không ai muốn , nhưng dòng máu nhor bản đã chảy trong người cô , có

muốn tẩy rửa cũng không được .

Quý Phi nhìn anh trần trời , cô không tin một con người tao nhã như anh , lại có thể thù hận khốc liệt như vậy . Có lẽ phần đen tối nhất trong tâm hồn anh , là nỗi ám ảnh về gia đình cô . Thốt nhiên cô nhận thức sâu thêm rằng ba cô đã nợ của mẹ anh quá nhiều . Món nợ thù hận đó ba sẽ không bao giờ xóa được . Và cô sẽ là người hứng chịu hậu quả ba cô gây ra .

Điều đó làm cô thấy rung động . Cô nói qua làn nước mắt :

- Em biết tội lỗi của em khó làm anh tha thứ . Nhưng không phải mọi chuyện đều không thể cứu vãn . Nếu như ba gây thiệt thòi cho mẹ anh , thì em sẽ tìm cách đền bù . Em ...

Trần Nghiêm ngẩng phắt lên :

- Cô muốn khuấy động chuyện gì nữa ?

- Em ...

Nhưng anh cắt ngang , đôi mắt nhìn cô như đầy lửa :

- Cái gì đã qua , tôi cảm cô khuấy động lại . Tôi đã muốn mọi chuyện vào quá khứ hết , để yên cho mẹ tôi quên , nếu cô gây thêm chuyện rắc rối , tôi sẽ thẳng tay với cô đó .

Sự giận dữ đột ngột đó khiến Quý Phi sợ run lên . Cô lắp bắp :

- Em không phải là người ác , em chỉ muốn đền bù thiệt thòi cho mẹ anh , vì ba em có lỗi với bác ấy .

- Đền bù thế nào ? Đòi ba cô phải chọn mẹ tôi à ? Tôi mất sĩ diện đến mức nhận sự bố thí của cô sao ?

Quý Phi bối rối :

- Em không nghĩ như vậy . Em chỉ muốn xin lỗi mẹ anh .

- Không cần . Cô không đủ tư cách đâu .

Anh chột nheo mắt lại , nhìn cô một cách dữ dội :

- Nếu cô thật sự muốn chuộc lỗi cho ba cô , thì hãy đòi ông ấy ly dị với mẹ cô đi . Hãy sống phần đời còn lại của ông ấy cho mẹ tôi . Cô là con cưng của ông ấy mà , gì lại không được .

Thấy vẻ mặt thất sắc của cô , anh cười gằn :

- Không dám làm phải không ? Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện xin lỗi . Tôi cần việc làm cụ thể , chứ không cần khoa trương .

Quý Phi bàng hoàng đến mức không nói được . Cô không hay mình nhìn Trần Nghiêm một cách khiếp đảm , sợ hãi . Vẻ mặt của cô làm anh mím môi lại . Khuôn mặt trở nên lạnh lùng .

- Đừng sợ . Tôi chỉ muốn thử cô thôi . Tôi không giống ba cô , chỉ biết nghĩ cho mình . Nhưng suy cho cùng , bà ấy cũng chỉ là nạn nhân của ba cô . Bà ấy không đáng chịu thiệt thòi đâu .

Anh chột ngừng lại nhìn cô từ đầu đến chân , làm cô co người lại , nép sát vào lan can . Anh nhìn cử chỉ của cô một cách lãnh đạm :

- Tại sao cô chọn tôi ? Ma quỷ nào xúi khiến cô vậy ? Một người đẹp như cô , thiếu gì người đeo đuổi . Cô nghĩ chỉ cần cô chọn ai đó thì họ sẽ được hạnh phúc sao ? Tôi không thuộc những người đó đâu .

Quý Phi chợt đổi giọng :

- Ngay từ đầu , anh đã biết . Tại sao anh không loại hồ sơ của em ra ? Thà là để em đừng gặp anh , có lẽ em sẽ thanh thản hơn .

- Đó cũng là sự run rủi cho tôi . Nếu tôi đi công tác về sớm hơn thì cô đã bị loại ngay từ đầu .

Cách nói chuyện thẳng thừng của anh làm Quý Phi hoàn toàn bị sốc . Từ bé đến lớn , cô chỉ quen nghe mọi người nói chuyện ngọt ngào với mình . Một người lạ nói nặng cô cũng đã chịu không nổi . Nói gì đến người mà mình yêu như yêu thần tượng .

Vậy mà không hiểu tại sao cô không thể phản kháng . Chỉ nhận chịu . Và cũng không thể bỏ đi . Cô muốn được ở gần anh , dù chỉ để thấy cái nhìn ác cảm .

Nhưng Trần Nghiêm đã tước đi mất giây phút gần gũi hiếm hoi này . Anh nói tiếp với giọng dứt khoát :

- Tôi đã từng nói với cô , tôi không muốn tiếp xúc riêng tư như thế này . Từ đây về sau ngoài công việc , đừng bao giờ đến gặp tôi nữa .

Anh đi lên hành lang và quay lại :

- Mà yêu cầu của công việc cũng không cần cô gặp tôi . Nếu muốn giữ lại chút lịch sự với nhau , thì đừng để tôi phải thấy cô .

Quý Phi không trả lời , cô lặng lẽ nhìn anh biến mất sau cửa phòng . Rồi thất thểu đi một mình xuống sân . Nỗi buồn khổ ứ đầy cả tim , làm cô có cảm tưởng ngực mình nặng trĩu .

Một thời ta đuổi bóng

14.

Đi ngang qua phòng hành chánh , cô thấy Hạ Lan đang nói chuyện điện thoại . Thấy cô, cô ta ngoắt tay ra hiệu bảo chờ . Quý Phi không hiểu có chuyện gì , nhưng cũng bước vào phòng ngồi .

Một lát sau , Hạ Lan gác máy đi ra :

- Tranh thủ gọi điện cho bà chị , trong giờ làm , khó nói chuyện quá .

Quý Phi dạ một cách thờ ơ . Cô biết có nhiều người lợi dụng điện thoại của công ty để nói chuyện riêng . Nhưng cô không quan tâm dòm ngó . Ngoài công việc ra , cô không để tâm đến bất cứ chuyện gì , của ai . Nhiều người thích cô vì sự vô tư đó . Trong đó , dĩ nhiên có Hạ Lan .

Hạ Lan khóa cửa xong , cả hai đi ra cổng . Thấy vẻ buồn lặng của Quý Phi , cô hỏi với vẻ quan tâm thật lòng :

- Em ở lại làm gì vậy ? Có chuyện gì rắc rối không ?

- Dạ không .

- Hôm nay , chị cũng muốn gặp riêng em , nhưng em về sớm quá không gặp được .

- Có chuyện gì không chị ?

- Lại ghế kia nói chuyện đi . Em có gấp về không ?

- Không chị ạ .

Cả hai đến ngồi xuống băng đá . Hạ Lan nhìn Quý Phi hồi lâu , rồi nói như nhận xét :

- Mặt em lúc nào cũng buồn buồn , trông đẹp ghê .

Quý Phi cười gượng , không trả lời . Cô đã quen nghe người ta bảo mình đẹp . Nghe riết rồi quen , không còn cảm xúc gì nữa . Và cô hỏi qua chuyện khác .

- Chị định nói gì với em hả ?

Hạ Lan chưa kịp trả lời , thì thấy Trần Nghiêm đi ra . Cô chào anh xong , rồi quay lại nhìn Quý Phi như dò xét :

- Em thấy phó giám đốc thế nào ?

Quý Phi hơi chớp mắt , bối rối :

- Chị hỏi rộng quá , em không trả lời được .

- Anh ấy có nhiều cô thích , nhưng không hiểu sao đến giờ vẫn chưa có người yêu . Hải Đông yêu anh hai năm nay rồi đó .

Quý Phi nghe nhói trong ngực , cô ngược lên nhìn Hạ Lan :

- Em không biết chuyện đó .

- Vì vậy chị mới nói với em . Em có biết cái lần em với anh Nghiêm nói

chuyện , bị nó nghe hết không ?

Quý Phi tái mặt :

- Chị nói ai ? Chị Đông nghe hết à ?

- Và nó đi nói lung tung , chị không thích tính đó của nó . Nói để em thận trọng hơn .

- Cảm ơn chị

Quý Phi nhìn đăm đăm khoảng sân cỏ , không biết nói thế nào , chuyện dở khóc dở cười như thế , cô còn biết nói gì hơn . Ngoài một câu buồn xuôi :

- Em hiểu tại sao chị Đông ghét em .

- Em thích anh Nghiêm cũng không có gì lạ . Anh Nghiêm nhìn bề ngoài tưởng như dễ gần . Nhưng thật ra khó tiếp xúc . Đời tư của anh bị kịch lắm .

Tim Quý Phi đập nhanh hồi hộp :

- Bị kịch thế nào chị ?

- Anh thì không có gì . Nhưng bà mẹ bị tâm thần , nhẹ thôi chứ không có gì , mới tiếp xúc không ai biết đâu .

Quý Phi thốt lên :

- Tâm thần à ?

Đột nhiên cô có cảm tưởng điều bị kịch đó có liên quan đến ba cô . Nói thẳng ra là do ba gây ra cho người ta . Chỉ suy luận thôi thì cũng cũng biết .

- Sao chị biết vậy , chị Lan ? – Cô hỏi khẽ .

- Mẹ chị bà con với mẹ anh Nghiêm . Chính anh đưa chị vô công ty đó .

Nhưng Quý Phi chỉ chú ý đến khía cạnh khác :

- Bà con thế nào hả chị ?

- Bà con xa , nhưng cũng khá thân .

Ngừng lại một lát , Hạ Lan nói như để Quý Phi chú ý :

- Dì Chi hiền lắm Phi .

- Em cũng nghĩ vậy .

Quý Phi đã nói thật lòng . Vì cô nghĩ , người phụ nữ đó phải đáng yêu như thế nào , ba cô mới nhớ lâu như vậy . Bà ấy phải là dịu dàng hơn mẹ cô nhiều . Cô đã tò mò rất nhiều về bà . Không ngờ bỗng nhiên có người để hỏi . Và cô hỏi một cách nhiệt thành :

- Dì Chi đó chắc đẹp lắm hả chị ?

- Thời đó , dì ấy là hoa khôi trong xóm . Nhiều người đeo đuôi lắm . Nhưng dì thương phải một người đàn ông sở khanh .

"Là ba mình đây" . Quý Phi nghĩ thầm . Tự nhiên cô thấy mặt đỏ .

- Ông ta gạt găm dì Chi sao ?

- Cũng không biết phải đánh giá thế nào . Có lẽ vì nghèo quá , nên ông ta không thể chọn tình yêu . Bà vợ mà ông ta cưới là con nhà giàu , học cao mà sắc sảo ghê gớm .

Quý Phi làm thinh , dù sao cũng buồn khi nghe người khác không thích mẹ

mình . Và cô im lặng nhìn Hạ Lan .

Hạ Lan nghĩ cái nhìn đó theo nghĩa khác . Cô cho là Quý Phi muốn tìm hiểu , nên nói nhiệt tình :

- Lúc ông ta cưới vợ , dì Chi thất vọng bệnh nặng lắm .

- Đến mức như vậy lận sao chị ?

- Tội nghiệp dì ấy lắm . Mẹ chị kể , dì ấy tính yếu đuối , ủy mị nên thất tình là điều bất hạnh đối với dì ấy .

Quý Phi buột miệng :

- Thế , anh Nghiêm có phải là con của người đàn ông ấy không ?

Hạ Lan lắc đầu :

- Không phải . Vì sau đó , gia đình dì Chi gả ép dì cho người khác . Là ba của anh Nghiêm đó . Ông ấy tệ hại lắm . Ông ấy chết vì say .

"Thật là kinh khủng" . Quý Phi thì thầm . Hạ Lan kể tiếp :

- Số dì Chi thật lận đận . Có chồng cũng như không . Lúc ông ấy chết xong , dì Chi bán nhà trả nợ , rồi đi bán xôi nuôi anh Nghiêm đi học . Thế rồi mấy năm sau , cái ông họ sở kia trở lại tìm dì Chi .

Cô chép miệng , nói với vẻ phán xét :

- Bảo là sở Khanh thì cũng không hẳn . Ông ta lén bà vợ , chu cấp tiền cho dì Chi . Lúc đó , ông ta thành đạt rồi .

Quý Phi rụt rè :

- Thế , chị có biết người đàn ông đó không ?

- Không . Nghe mẹ chị nói , ông ta đẹp trai lắm , là giáo sư của trường đại học nào đó , chị không rành .

Quý Phi thở nhẹ :

- Chắc chị không ưa ông ta .

- Cũng không biết nữa . Thật ra nếu ông ta chỉ giúp đỡ dì Chi theo kiểu đền bù , thì không có gì để nói . Đằng này , ông ta hứa sẽ ly dị vợ . Hứa đã đòi làm dì Chi hy vọng , rồi sau đó rút lui luôn . Dì Chi như người chết đi lần thứ hai , đâm ra bệnh luôn . Em có tin hồng nhan bạc phận không Phi ?

- Em cũng không biết . Nhưng em nghĩ , dì Chi khổ vì không hiểu người đó . Thật ra người đàn ông kia cũng bị khổ sở lắm .

- Sao em biết ?

Quý Phi làm thinh , sau khi nghe chuyện rồi , cô đâm ra sợ mọi người biết mình là con của ba , sợ mọi người biết giáo sư tiến sĩ Huỳnh đáng kính trọng lại là người gạt gẫm một phụ nữ yếu đuối . Thật đáng xấu hổ .

Cô cắn môi , đưa mắt nhìn ra xa :

- Tại sao chị nói chuyện này với em , hả chị Lan ?

- Tại chị thấy Phi thương anh Nghiêm .

- Trong công ty có ai biết chuyện riêng của anh không chị ?

- Chắc không .

- Chị không kể với chị Đông à ?

- Không . Chị không thích con nhỏ đồng đánh đó . Dì Chi hiền lắm , gặp con dâu như vậy chịu sao nổi . May là anh Nghiêm không thương nó .

"Nói như vậy là chị ấy thích mình . Nếu biết mình là con của ai liệu chị còn thích mình không ?" Tự nhiên Quý Phi thở dài một mình .

Hạ Lan nói như nhắc :

- Em nên thận trọng khi nói chuyện với anh Nghiêm . Hải Đông nó hay rình rập lắm . Rình nghe chuyện của người ta , rồi đi nói lung tung , xấu tính quá . À , mà anh Nghiêm ghét gia đình em vì cái gì hả Phi ?

Thấy Quý Phi ngắc ngứ làm thinh . Cô vội nói thêm :

- Xin lỗi , chị hỏi tò mò quá . Tại chị có cảm tình với em , chứ không phải thóc mách gì đâu .

Quý Phi cười không vui :

- Em không nghĩ như vậy đâu . Có điều nói ra rồi , sợ chị sẽ có ác cảm với em , như với chị Đông vậy .

- Em đâu có giống nó .

- Nhưng thật sự em là con của ông ấy đấy chị ạ .

- Là con gái ông giáo sư đó ?

- Vâng .

Hạ Lan mở to mắt , im lặng . Rồi cô nói như nhận xét :

- Vậy thì sẽ khổ cho em . Anh Nghiêm đòi nào chấp nhận được em .

Quý Phi ngược lên nhìn , giọng buồn buồn :

- Em không đồng tình với ba em , nhưng em là con mà , cái khổ là ... muốn làm cái gì đó đền bù cũng không được . Em thật sự muốn chuộc lỗi cho ba em .

- Nhưng anh Nghiêm từ chối thẳng thừng ?

- Vâng , em buồn lắm . Trước kia cuộc sống đối với em thật nhẹ nhàng , em rất vô tư . Từ lúc gặp anh Nghiêm , em thấy tất cả đều đảo lộn .

Cô ngừng lại một lát , rồi nói nhỏ :

- Em buồn lắm . Từ nhỏ lớn , chưa bao giờ em bị như thế này .

- Hèn gì , thấy sau này em khác hẳn lúc mới vô , chị hỏi thật nhé . Em không thấy mẹ anh Nghiêm là đối thủ của mẹ em sao ?

- Em nhìn vấn đề từ hai phía , chứ không khur khur bênh vực mẹ em . Em thương ba nhưng cũng không đồng tình việc làm của ba .

Hạ Lan gật gù :

- Em tốt lắm .

- Thật ra , ba em bị dày vò nhiều lắm , em cũng không muốn lên án ba .

Cô chột ngập ngừng :

- Em không biết anh Nghiêm có họ hàng với chị . Thấy chị thân với em chắc anh không thích đâu .

Hạ Lan cười xòa :

- Anh không để ý chuyện con gái đâu , mà cũng không hẹp hòi , đừng ngại gì cả .

Quý Phi nhìn Hạ Lan một cách hoài nghi . Nhưng rồi nhìn vẻ thật tình trên khuôn mặt chẳng lấy gì làm đẹp ấy , cô lại thấy yên lòng . Và trong mắt cô , Hạ Lan trở nên gần gũi hơn , đẹp hơn vì tính cách dễ chịu .

Một thời ta đuổi bóng

15.

Quý Phi bấm chuông rồi đứng qua một bên chờ . Cô tò mò nhìn qua chấn song . Đây là lần đầu tiên cô mạo hiểm đến nhà Trần Nghiêm . Anh đã đi Pháp , tuần sau mới về . Biết anh không có ở nhà , nên cô liều lĩnh đến thăm người phụ nữ là kẻ thù của mẹ cô . Và trong khi chờ mở cửa , tim cô đập như trống đánh vì hồi hộp .

Một lát sau , một cô gái ra mở cửa . Cô ta mặc bộ đồ bông , tóc kẹp ra sau , có vẻ ở quê lên . Cô ta mở cửa rồi nhìn Quý Phi tò mò . Qua cái nhìn đó , quý Phi biết cô bé thấy mình quá đẹp và thay vì hỏi khách tìm ai , thì cô bé cứ chăm chăm nhìn y phục của cô , quên mất nhiệm vụ của mình .

Quý Phi bèn chủ động lên tiếng :

- Chị tìm dì Chi , có dì ở nhà không em ?

Cô bé như nhớ ra , vội trả lời và mở rộng cánh cửa :

- Dạ có , mời chị vào nhà .

Quý Phi đi theo cô bé vào sân . Hạ Lan đã nói trước , nên cô đã biết cô bé này là người giúp việc và săn sóc dì Chi . Không biết dì Chi bắt thường đến mức nào mà cần phải có người săn sóc .

Cô gái bảo Quý Phi ngồi ở phòng khách . Rồi ra nhà sau lấy nước . quý Phi đưa mắt nhìn quanh nhà . Nhà Trần Nghiêm không đẹp và lớn như nhà cô nhưng cô lại thấy thích . Cô chợt ao ước mình được là thành viên của gia đình này . Một người như Trần Nghiêm sẽ làm người khác hạnh phúc khi sống với nhau .

Cô đang mơ màng với giấc mộng xa vời thì thấy dì Chi đi ra . Trong một phút , cô có cảm giác phân đôi rất lạ . Có một chút dị ứng khi đứng trước mặt kẻ thù của mẹ . Đồng thời lại tội nghiệp , quý mến và muốn đền bù nỗi bất hạnh cho bà .

Cô đứng dậy , nhỏ nhẹ chào :

- Thưa dì .

Dì Chi cười nhẹ :

- Ngồi chơi đi em , không ngờ con đến thăm dì .

Quý Phi ngẩn người ngồi yên , hoang mang . Dì Chi rõ ràng là không có dấu hiệu tâm thần nào . Sao lại nói như thế , cô không tin là loạn trí đến mức không phân biệt được người quen lạ . Cô nói dè dặt :

- Có phải dì đã biết con không ạ ?

- Con giống ba con lắm . Mấy năm trước , con không lớn như bây giờ . Con đẹp lắm . Giống ông ấy như đúc .

Quý Phi ngạc nhiên vô cùng . Cô hơi nhích người tới trước nhìn bà .

- Con đã gặp dì rồi sao ? Thật tình là con không nhớ dì ạ .

Dì Chi mỉm cười :

- Lúc đó con còn nhỏ , không nhớ là phải rồi , dì vẫn thường thấy con ngoài đường đấy .

Vậy là không phải chỉ Trần Nghiêm , mà cả dì Chi cũng biết cô . Quý Phi ngồi im , hoang mang tự hỏi người phụ nữ này có ghét cô như con trai bà không ?

Những gì dự định nói chợt biến khỏi đầu và cô bối rối ngồi im . Trong bụng run thăm . Nếu bị đuổi về , thật chẳng biết nói ra sao . Và cô len lén nhìn dì Chi , chờ cách ứng xử của bà .

Bà không có vẻ gì là ghét cô , và hỏi như hỏi thăm người thân :

- Ba con có khỏe không ?

- Dạ khỏe ạ .

- Con tìm dì có chuyện gì không ?

Quý Phi lúng túng :

- Dạ ... con chỉ muốn ... muốn thăm dì thôi , ba con không biết con tới đây .

Dì Chi nhìn cô chăm chú :

- Làm sao con biết được dì , ai nói với con vậy ?

Vậy là Trần Nghiêm không hề nói chuyện này với bà . Quý Phi phân vân không biết có nên nói thật hay không . Cô lặng lẽ suy nghĩ rồi đành nói thật .

- Con làm chung với anh Nghiêm đó dì ạ .

Dì Chi hơi ngã người ra sau . Như quá bất ngờ , mãi một hồi , bà mới lên tiếng :

- Ba mẹ con có biết chuyện này không ?

- Con có nói với ba , nhưng mẹ con không biết .

- Rồi ông ấy có nói gì không ?

- Ba kể con nghe chuyện bà với dì .

Dì Chi nhìn cô chăm chú :

- Con không thấy ghét dì sao , con gái ?

Quý Phi ngập ngừng :

- Con thấy ... ba con có lỗi với dì .

- Con trưởng thành rồi , đã biết phán xét của người lớn . Dì thật thanh thản khi con không hận dì như mẹ con .

Nói xong câu đó , bà im lặng thật lâu . Vẻ mặt trở nên xa vắng như đắm chìm trong ký ức nào đó . Quý Phi thấy hoang mang trước sự thay đổi đó .

Cô không biết bà có nhớ cô đang ngồi với bà không . Nhìn cách vô hồn như thế , cô biết bà thường ngồi hàng giờ để thả hồn theo ký ức xa xăm .

Cô chợt nhớ Hạ Lan bảo bà bị tâm thần nhẹ . Cô không hiểu mấy người tâm thần ra sao . Nhưng nhìn bà thì rõ ràng có gì đó không bình thường . Dù vậy

, bà vẫn hiền lành vô hại .

Thấy mãi mà bà vẫn không nói gì , Quý Phi dè dặt lên tiếng :

- Dì Chi nghĩ cái gì thế ? Con có nói gì để dì giận không hả dì ?

Dì Chi quay lại , khuôn mặt vẫn phẳng phất một nét ngơ ngẩn , nhưng giọng nói rất tỉnh táo :

- Dì đang nhớ lại lần gặp với ba con , cách đây bốn năm , đó là lần cuối cùng dì gặp ông ấy . Không biết bây giờ ông ấy có khỏe không . Có hạnh phúc thật sự không ?

Quý Phi lắc đầu :

- Con nghĩ ... ba con không hợp với ... không ... ba con rất hối hận khi làm dì buồn , ba nói với con như thế .

- Con không coi dì là người phá hoại hạnh phúc của ba mẹ con chứ ?

- Con nghĩ ... suy cho cùng , dì không có lỗi , mẹ con là ... là người đến sau , lẽ ra ba không nên hứa hẹn với dì rồi lại bỏ , như thế là ác .

Dì Chi cười lặng lẽ :

- Ông ấy vì con đấy .

- Nếu đã vì con , thì ba không nên hứa hẹn với dì .

- Đó là lỗi của ông ấy . Khi mệt mỏi vì sống với mẹ con , ông ấy quay lại tìm sự an ủi ở dì . Dì biết không bao giờ ông ấy quên được dì . Nhưng không nên thiếu bản lĩnh như vậy .

Bà nói như trách móc nhẹ nhàng :

- Đã bỏ thì đừng nên tiếc nuối . Còn khi đã chán nản gia đình thì phải cứng rắn dứt khoát . Đừng nửa vời như thế , nó khiến dì sống lại rồi sau đó như chết đi . Dì đã đặt tất cả hy vọng vào ông ấy . Sau đó thì không còn gì nữa .

Quý Phi nói khẽ :

- Cho con xin lỗi .

- Con còn nhỏ , đâu có trách nhiệm gánh lỗi lầm của người lớn .

- Anh Nghiêm hận ba con lắm phải không dì ?

- Nó đau lòng cho dì , càng đau lòng thì nó càng ghét ông ấy . Nhưng dì không muốn như thế .

- Dì còn giận ba con không ?

- Dì tha thứ tất cả cho ông ấy . Thật ra ông ấy là người đàn ông thiếu bản lĩnh . Ông ấy sợ mất đi cuộc sống yên ổn . Nhất là sợ làm khổ con . Con không biết là ba mẹ con cùng con đến thế nào đâu .

- Anh Nghiêm đã nói với con như vậy , anh không vị tha như dì . Dì hiểu sự yếu đuối của ba con , nhưng anh lại cho đó là sự ích kỷ , e thiếu bản lĩnh đàn ông .

- Nó nói với con như vậy à ?

- Vâng .

Dì Chi cười bao dung :

- Lẽ ra nó không nên đổ trách nhiệm lên đầu con . Dì không biết hai đứa đã biết nhau .

Quý Phi nói một cách dè dặt :

- Khi biết chuyện của ba con , con rất muốn gặp dì . Con muốn xem dì như ... như bạn của mẹ con , và tới lui chơi với dì , được không ạ ?

- Được chứ . Nhưng dì không tin mẹ con đồng ý . Mẹ con luôn gọi dì là phù thủy . Bà ấy có quyền căm ghét dì mà . Đừng để trong nhà con lại bất hòa , người khổ nhất sẽ là con đây .

Quý Phi không sợ bị mẹ biết . Vì cô sẽ cố giấu . Cô chỉ sợ Trần NGHIÊM cầm cửa mà thôi . Mà điều đó thì anh đã cầm rồi . Cô ngược lên , nói khẽ :

- Mẹ con sẽ không biết gì cả , nhưng con mong dì đừng nói với anh Nghiêm , anh sẽ không bao giờ đồng ý để con gặp dì , anh sợ dì không được yên ổn . Nhưng con không cố ý làm dì buồn đâu , con chỉ muốn chuộc lỗi cho ba con .

Dì Chi thò tay qua , cầm tay cô lên , bóp nhẹ :

- Dì quý con , vì con là con gái ông ấy . Con không cần chuộc lỗi gì cả . Chỉ cần con không xem dì là người phá hoại gia đình con là đủ rồi .

Bà không hứa hẹn gì về chuyện Trần Nghiêm . Nhưng Quý Phi đoán bà sẽ im lặng , sẽ không làm gì khơi thêm sự ác cảm cho anh . Một người dịu dàng như bà sẽ biết cách giữ cho mọi tình cảm trở nên tốt đẹp .

Cô ở lại chơi khá lâu rồi mới về . Dì Chi đưa cô ra cổng với vẻ quyến luyến . Và bà dặn cô rất nhiều lần là hãy tới chơi với bà .

Về nhà Quý Phi giấu giếm cuộc gặp đó với mẹ . Cô có tâm trạng êm đềm , mấy ngày sau đó vẫn làm cô bồi hồi .

Lần đầu tiên , cô bắt đầu phân tích tình cảm của ba . Ba cưới mẹ rồi mà vẫn không quên được người phụ nữ ấy . Vì bà ấy quá dịu dàng , yếu đuối và tràn đầy tình cảm . Trong khi mẹ cô thì ...

Dù yêu quý mẹ mình , Quý Phi vẫn phải thừa nhận ở mẹ có gì đó khô khan , quyền uy và kiêu hãnh . Có lẽ ba sợ và nể mẹ nhiều hơn là yêu .

Nhưng sự thông cảm đó cũng khiến cô đau lòng không ít . Vì cô không muốn mẹ bị chia sẻ tình cảm . Thật là mâu thuẫn đến rối rắm .

Mấy ngày sau , trước ngày Trần Nghiêm về , Quý Phi lại lên đến thăm dì Chi một lần nữa . Lần này cô ở lại nói chuyện lâu hơn lần trước . Và khi về , cô có cảm giác thấy quý mến bà hơn . Đến mức cô có cảm giác như mình đã phản bội mẹ . Nghĩ đến lúc mẹ biết được việc làm của mình , Quý Phi không dám nghĩ tới nữa

Một thời ta đuổi bóng

16.

Hai tuần sau , công ty lại có thêm một kỹ sư mới về thế chỗ cho Nguyễn Hùng , người cũng tổ thu mua với Quý Phi .

Sau cú va chạm lúc trước , Sang bị điều lên khâu cấp đông . Anh ta cay cú Quý Phi lắm . Vì cô ta vô tình lật tẩy chuyện anh ta tư thông với thương lái . Nếu không phải ba anh ta là bạn với giám đốc Phú Hoàng , có lẽ anh ta đã bay theo Nguyễn Hùng rồi .

Sáng nay , Quý Phi đang làm việc thì Trần Nghiêm đưa cô kỹ sư mới xuống chỗ của cô . Anh nói như giới thiệu :

- Đây là cô Trúc Hiền , người mới về công ty , chắc cô đã nghe nói trước rồi phải không ?

- Vâng .

Quý Phi gật đầu chào Trúc Hiền . Cô nàng cũng gật đầu chào lại cô . Trong mắt cô nàng có gì đó tò mò . Và một chút ngạc nhiên . Trong cái nhìn đó , Quý Phi biết cô nàng thấy mình đẹp .

Cô hơi nhìn chỗ khác , rất thản nhiên vì đã quen với những cặp mắt như thế . Mặc dù vậy , cô cũng không thể không tò mò về người làm chung khâu của mình . Cô nàng này không đẹp lắm nhưng dễ thương , có vẻ thủy mì và hiền .

Chờ hai cô gái làm quen với nhau xong , Trần Nghiêm nói với Quý Phi :

- Cô Trúc Hiền từ công ty khác chuyển qua . Cô ấy chưa rành về công việc ở đây , cô chịu khó hướng dẫn nhé .

- Vâng .

- Tôi mong là sẽ không xảy ra chuyện như lần trước . Dù sao cô cũng đã rút kinh nghiệm bài học , cô hãy giúp Trúc Hiền nắm công việc dễ dàng hơn . Trong khi nói câu đó , anh nhìn Quý Phi bằng cái nhìn vừa lãnh đạm , vừa có chút thị uy . Như nhắc cô đừng gây thêm chuyện gì để phải chạy lên ban giám đốc .

Quý Phi không biết nói gì hơn ngoài cái gật đầu kèm theo tiếng "vâng" như phục tùng .

Đợi Trần Nghiêm đi rồi , cô quay lại Trúc Hiền :

- Hiền đi làm lâu chưa mà nghĩ vậy ?

- Mình làm mới vài tháng thôi , mình ra trường năm ngoái .

- Mình cũng vậy .

Trúc Hiền có vẻ ngạc nhiên :

- Vậy Phi chỉ mới làm thôi à ? Vậy mà mình tưởng ...

- Tưởng gì ?

- Lúc này nghe cách phó giám đốc nói mình nghĩ Phi làm lâu năm và có kinh nghiệm lắm .

- Lâu năm thì không , nhưng kinh nghiệm thì có . Lúc mới chuyển qua khâu này , mình bầm dập lắm . Phải tự đi hỏi mấy người khóa trước . Từ từ rồi cũng quen .

- Có phải lúc này phó giám đốc bảo rút kinh nghiệm là từ chuyện đó không ?

- Ừ , anh ấy sợ mình làm khó Hiền đấy . Mình không hiểm vậy đâu .

Trúc Hiền mỉm cười , rồi chột nhận xét :

- Phó giám đốc bên đây có vẻ hòa nhã quá nhỉ . Không như ở công ty cũ của mình .

- Ừ , công ty mình ai cũng thích anh ấy .

Quý Phi nói câu đó , rồi chợt nhớ ấn tượng đầu tiên khi mình gặp Trần Nghiêm . Tưởng như rất dễ đến gần , nhưng thực tế không phải . Cô biết Trúc Hiền cũng có tâm lý như vậy , nhưng cô không nói trước . Rồi cô nàng cũng sẽ tự thấy điều đó .

Đến giờ nghỉ trưa , cô rủ Trúc Hiền xuống nhà ăn . Cả hai vừa bước vào cửa thì đã thấy Trí cận ngồi ở bàn gần cửa . Bên cạnh là Sang . Quý Phi kéo tay Trúc Hiền định rẽ qua bàn khác , nhưng Trí cận đã gọi lại :

- Ngồi đây với anh , Phi .

Quý Phi miễn cưỡng trở lại , đến ngồi cùng bàn với Trí . Sang lờ đi như không thấy cô . Cô cũng phớt lờ anh ta . Và kéo ghế ngồi xuống . Trí cận nhìn qua Trúc Hiền , rồi hỏi Quý Phi :

- Người mới đây phải không ?

- Dạ .

Anh nhìn qua Trúc Hiền , gật đầu :

- Chào em .

Đội hai bên giới thiệu , Trí hỏi Trúc Hiền :

- Làm việc với Quý Phi có dễ chịu không , em ?

- Em thấy ... tụi em có vẻ hợp rơ , không biết Phi có thấy vậy không ?

Quý Phi cười chứ không trả lời . Trong thâm tâm cô cũng thấy mình dễ chịu khi ở gần Trúc Hiền . Và cô biết Trúc Hiền kết mình , vì đã hướng dẫn công việc cho cô ta một cách tuyệt đối chứ không như Sang đối với cô trước đây . Thấy cái nhìn thiếu thiện cảm của cô , Sang đâm ra nóng , anh ta cười mỉa :

- Cô Trúc Hiền có người hướng dẫn kỹ lưỡng như thế là sướng rồi . Nhưng chắc tại cô ít hỏi những câu ngô nghê , nên người ta không bực đó .

Trí có vẻ không thích cách nói như vậy , anh ta lảng chuyện :

- Ai mới vô lại không lạ việc , nói chuyện đó làm gì .

Nhưng Sang vẫn ngoan cố :

- Lạ việc , nhưng không phân biệt nổi tôm chì với tôm gân , cái đó mới là

khủng khiếp .

"Đồ tì tiện , nhỏ nhen ! Rõ ràng là muốn khiêu khích mình" . Quý Phi bèn nhìn thẳng vào mặt anh ta , phản công thẳng :

- Khủng khiếp đấy ! Nhưng không đáng sợ bằng ăn chia với thương lái , làm hại cho công ty , cái đó còn khủng khiếp hơn nữa .

Chuyện của Sang ai cũng biết . Nhưng độc miệng nói thẳng vào mặt anh ta thì chắc chỉ có mình Quý Phi . Thấy anh ta tái mặt , Trí vội can :

- Thôi thôi , chuyện cũ bỏ qua đi mà .

Thấy Quý Phi như vẫn còn tức , anh vội kéo Sang đứng dậy bỏ đi . Sang đi vài bước còn ngoái lại nhìn Quý Phi . Cô héch mặt lên nghênh lại anh ta .

Trúc Hiền không biết gì , nhưng thấy cử chỉ của cô , cô nàng cứ cười khúc khích một mình .

Một thời ta đuổi bóng

17.

Quý Phi rời phòng kế toán , lững thững đi trở xuống cảng . Vừa đi , cô vừa suy nghĩ về thái độ kỳ lạ của Hải Đông lúc nãy . Khi cô vào lãnh lương , cô ta cứ nhìn cô rất nhiều lần . Cái nhìn không đồ kỵ , mà có vẻ gì đó ... cô không hiểu được . Nhưng Hải Đông nói chuyện thân thiện với cô hơn . Quý Phi không thích cô ta cho nên trước đây cô làm ngơ với thái độ đối nghịch của cô ta . Bây giờ tự nhiên cô ta có dấu hiệu thân thiện , cô thấy lạ và sợ bị phiền .

Cô vừa ra khỏi khu văn phòng thì gặp Trúc Hiền đi tới . Cô nàng đi về phía cô :

- Lãnh lương chưa ?
- Mới lãnh xong .
- Chiều nay đi shop với mình nhé . Mình cần sắm thêm vài thứ mới .

Quý Phi mỉm cười :

- Có lương đã vội xài cho hết hả ?
- Định đi hồi tuần trước , nhưng nán lại chờ lương mua cho thoải mái . Đi nhé ?
- Ừ .

Quý Phi định xuống chỗ làm , nhưng Trúc Hiền rủ cô vào căng tin . Vừa đi , cô nàng vừa càu nhàu :

- Phi nè ! Phi thấy bà Đông thế nào ?
- Mình không làm chung phòng nên không biết .
- Mình không hiểu sao bà ta có vẻ không ưa mình . Tuần trước , mình và anh Nghiêm gặp bà trong quán cà phê . Bà cứ quay lại nhìn hoài . Tò mò dễ sợ . Mắt Quý Phi như đứng lại không chớp nổi . Có một cái gì đó như cầu xé trong tim cô khiến cô choáng váng người im lặng . Trúc Hiền vô tình nói tiếp :
- Mấy lần gặp giữa đường , mặt bà ta lạnh như tiền ấy , làm như không thấy mình . Mình cũng làm như không thấy luôn . Gặp Phi , bà có nói chuyện không ?
- Cũng không .

Cả hai bước vào căng tin , chọn một bàn trống , Trúc Hiền vô tư gọi nước . Còn Quý Phi thì cố gắng lắm mới nghĩ ra được một thứ nước gì đó để gọi . Đầu óc cô như trôi dạt vào một thế giới mù mịt . Cái điều nghe được khiến cô bất ngờ và bị sốc , vừa buồn vừa hoang mang .

Trúc Hiền vẫn vô tình nhận xét về Hải Đông . không đẩy về mặt thờ thần

của Quý Phi . Cũng giống như Phi , tính cô không quan tâm đến chuyện của người khác . Và cũng rất ít giao thiệp với mọi người . Người duy nhất trong công ty cô thích là Quý Phi . Cho nên có chuyện gì cô cũng nói .

Quý Phi gượng cười và cố nói chuyện bình thường . Nhưng đầu óc cứ nghĩ lan man đi đâu thật xa . Cô tự nhủ rằng đồng nghiệp với nhau , ngồi chung trong quán là chuyện bình thường . Cũng như cô và Trí tre hay đi uống cà phê riêng . Như thế đâu thể là bất thường .

Nhưng phó giám đốc trước giờ ít giao thiệp với phụ nữ . Đòi nào lại chịu ngồi quán cà phê với ai . Vậy mà anh đã đi riêng với Trúc Hiền . Có nghĩa là anh đặc biệt thích cô kỹ sư mới này .

Chợt Trúc Hiền nhìn ra cửa , mỉm cười kèm cái gật đầu chào làm Quý Phi quay lại nhìn . Cô nhận ra Trần Nghiêm đang đi vào với một người khách . Anh chào lại cô nàng . Quý Phi vội quay đầu chỗ khác như không thấy . Về mặt bối rối và sung sướng của Trúc Hiền , lần nụ cười ưa ái của Trần Nghiêm , làm cô cảm thấy linh cảm của mình là đúng . Dù không có gì cụ thể , nhưng cô nhạy cảm hiểu họ đặc biệt có cảm tình với nhau .

Thấy cái nhìn dò hỏi của cô , Trúc Hiền mỉm cười bí mật , rồi hỏi thăm dò :

- Phi thấy anh Nghiêm thế nào ?
- Mình không để ý lắm . Nhưng nhìn chung là dễ mến . Còn Hiền ?
- Ban đầu mình chỉ nhận xét chung là ảnh ít nói , nhưng khi tiếp xúc rồi , mình thấy ảnh cởi mở tế nhị và rất hào phóng .

"Vậy hai người đã gặp nhau rất nhiều lần" . Khi hiểu điều đó , Quý Phi lại âm thầm thấy tim mình đau đớn . Cô liếm môi , cố giữ cho giọng mình bình thường .

- Anh Nghiêm rất ít tiếp xúc với mọi người , Hiền là dạng đặc biệt đó .
- Vậy hả ? Theo Phi thì chấm ảnh được chứ ?
- Mình thấy hai người có vẻ hợp .

Quý Phi nói một cách rã rời , nhưng Trúc Hiền không để ý cử chỉ khác lạ đó . Cô chống cằm mỉm cười sung sướng :

- Gia đình mình chấm ảnh lắm . Nhưng mình thì còn phân vân .
- Hiền đưa ảnh về nhà rồi à ?
- Ảnh đến nhà mình chơi nên ba mẹ mình biết mặt .

"Thế là hết mình chẳng còn hy vọng gì" . Quý Phi đau đớn nghĩ thầm . Và mặc dù tự nhủ không muốn biết chuyện của họ , cô vẫn hỏi với thắc mắc còn cào .

- Anh Nghiêm lý tưởng như vậy , sao Hiền còn phân vân ?
- Mình hả ? Cũng khó nghĩ lắm . Tự nhiên cùng một lúc có hai người xuất hiện , ai cũng lý tưởng , mà tính cách thì đối lập , một trời một vực . Nhưng mình thích cả hai , nên không biết chọn ai .

Quý Phi gượng cười :

- Mình không biết người kia thế nào , nhưng Hiền phải xác định cụ thể , chỉ có thể chọn một người thôi , không khéo thì mất hết đấy .

- Mình cũng biết vậy , nhưng không muốn bỏ ai cả . Phải có công nhận Sơn Tinh và Thủy Tinh ai cũng có tài không ?

- Nhưng tính cách mới là quan trọng , chủ yếu là ai hợp với mình hơn .

Trúc Hiền cười mơ màng :

- Mình thích cả hai . Anh Nghiêm trầm lặng , chững chạc . Ở bên ảnh mình thấy được che chở . Còn người kia tính nhộn lắm , ồn ào như bão vậy . Đi chơi với ảnh vui vẻ và lúc nào như cũng bị cuốn hút .

Quý Phi lạ lùng nhìn Trúc Hiền . Thật lạ , một con người dịu dàng và trầm tính như cô nàng mà lại thích được mẩu con trai ồn ào vui nhộn . Cô nàng hợp với Trần Nghiêm hơn . Đáng lẽ Trúc Hiền phải hiểu điều đó .

Quý Phi nghĩ như vậy , nhưng rồi cô tự lý giải ngược lại . Thường thì người ta có khuynh hướng thích những cái mình không có . Cô không hiểu anh chàng đó là người thế nào , nhưng khi Trúc Hiền đã thích , thì anh ta chắc phải khá lắm .

Cô rất tò mò về người con trai không biết mặt đó . Nhưng vì lịch sự nên không hỏi . Nếu muốn nói thì Trúc Hiền đã nói rồi .

Bất giác , cô nhìn nàng chăm chăm :

- Anh Nghiêm có biết người ấy không ?

- Không , mình giấu kỹ lắm . Nếu nói ra , sợ mất hết hai người .

- Nhưng không nói càng dễ mất hơn . Mình nghĩ trong tình cảm , đừng nên lừa dối lập lờ . Cứ nói thẳng với hai người là Hiền đang chọn lựa . Như vậy nếu chia tay một người , thì người kia sẽ không giận mình .

Trúc Hiền cười với một chút bí mật :

- Mình có những dự định riêng của mình , không thể công khai được .

- Thế lỡ hai người đụng nhau ?

- Mình sẽ sắp xếp theo ngày , hôm nay người này đến thì người kia không đến . Với lại , chàng kia phải làm việc buổi tối , không sợ đụng .

Quý Phi chợt thấy phần nộ ghê gớm . Mặt cô vô tình đỏ bừng lên . Nhưng cô cố không để lộ tâm trạng mình , cô nói với vẻ buồn chán :

- Đừng nên ác như vậy . Coi thường tình cảm con người ta dành cho mình là ác lắm .

Vẻ lên án của Quý Phi làm Trúc Hiền thoáng bối rối , cô nói như thanh minh :

- Mình biết vậy là kỳ , nhưng dù sao ... dù sao cũng phải thủ cho mình . Con trai không thiết thời gì cả . Chỉ có con gái là chịu thiệt thòi . Mình có quyền lựa chọn chứ .

- Nhưng nên chọn cách minh bạch để đừng xúc phạm người ta .

Rồi , thấy vẻ tro tro trên mặt Trúc Hiền , cô biết là có nói cũng sẽ không

thuyết phục được cô nàng , cô cười gượng :

- Có lẽ quan điểm của mình không giống nhau , biết đâu cách của Hiền hay hơn .

Trúc Hiền tư lự một chút , rồi nói như có lỗi :

- Mình biết vậy là tham , nhưng nếu nói ra , sợ có một người rút lui . Ai cũng chiều chuộng , ai cũng làm cho mình hạnh phúc , mình thật sự không muốn mất cả hai , mình cũng sợ lắm .

Vừa nói cô vừa liếc nhìn về phía bàn Trần Nghiêm . Tự nhiên Quý Phi cũng nhìn theo . Trần Nghiêm cũng đang đăm đăm nhìn Trúc Hiền . Đôi mắt anh tỏa ra một cái gì đó ấm áp tình cảm , chứ không giống tia nhìn lạnh lùng ẩn giấu chút thù hận khi nhìn Quý Phi .

Bất giác , Quý Phi quay mặt đi , lặng lẽ nuốt nỗi buồn vào lòng . Cô không biết nên nghĩ thế nào về Trần Nghiêm , Trong khi cô đem cho anh tình yêu trọn vẹn nhất , sâu sắc nhất và hy sinh tất cả vì anh , thì anh hoàn toàn coi thường và chà đạp . Để rồi đem sự chân thực cho một người coi mình như trò đùa . Anh có biết mình bị quả báo không ?

Mấy hôm sau , khi Quý Phi đang đứng dưới sảnh thì có một người gọi cô lên nhà kiểm hàng . Một nhân viên bưu điện đang đợi cô . Trên tay cô là lẵng hoa . Thấy cô , anh ta nói ngay :

- Có người gửi chị Trúc Hiền . Nhưng chị Hiền không có ở đây , nhờ chị nhận chuyển giùm chị ấy .

- Cũng được .

Quý Phi ký tên xong , cô tò mò nhìn lẵng hoa . Cả một giỏ hoa hồng đỏ thắm thật đẹp . Một mảnh giấy cài ở giữa . Thì ra Trần Nghiêm gửi mừng sinh nhật cô nàng . Làm chung công ty mà anh còn gửi điện hoa kiểu này , tính anh thật kín đáo .

Quý Phi đặt giỏ hoa lên bàn , rồi trở xuống làm việc . Đến trưa cô trở lên , giỏ hoa vẫn còn đó . Trúc Hiền nghĩ làm mà không báo trước khiến cô thấy lúng túng . Cô vào phòng thay đồ , rồi lấy máy ra gọi cho Trần Nghiêm , giọng anh vang lên trong máy nghe rất ấm , luôn là âm thanh trầm trầm làm cô xao xuyến . Cứ mỗi lần nghe giọng nói ấy là tim cô lại nhói lên . Đến nỗi cô cứ đứng lặng không nhớ mình định nói gì .

Trần Nghiêm nhắc lại một lần nữa :

- Alo , tôi nghe đây .

Giọng Quý Phi hồi hộp:

- Em là Quý Phi đây , lúc sáng anh có gửi hoa cho Trúc Hiền , nhưng sáng nay nó nghĩ nên em nhận giùm . Em không biết nhà Trúc Hiền nên hỏi anh định thế nào ?

Trần Nghiêm lặng thinh một chút rồi nói với giọng lạnh lạnh :

- Cô cứ giữ ở đó , mai cô ấy vào nhận cũng được . Cảm ơn cô .

Và anh lập tức tắt máy . Quý Phi cũng vừa cất máy mình thì Hải Đông cũng vừa ló đầu vô :

- Phi còn ở đây hả ?

Quý Phi làm thinh cô biết Hải Đông thấy cô cầm lăng hoa nên tò mò xuống đây để hỏi . Cô ta luôn rình rập cô , xấu tính không chịu được .

Không để ý cử chỉ của cô , Hải Đông bước đến bàn , cầm lăng hoa lên xem :

- Hoa đẹp quá , ai tặng Phi vậy ?

- Không phải của em , của Trúc Hiền đó .

- Vậy hả ?

Hải Đông hỏi lơ đãng và hau háu đọc mảnh giấy ghim trong đó rồi lẩm bẩm :

- Của anh Nghiêm tặng à ? Sướng thật !

Cô quay qua Quý Phi , thân mật :

- Phi ăn trưa chưa ?

- Em định đi đây .

- Vậy thì mình cùng đi đi .

Quý Phi vội từ chối :

- Em không có xuống nhà ăn đâu , ngán cơm nhà ăn lắm . Em định ra ngoài mua cơm hộp .

- Vậy chị cũng đi luôn cho vui .

Nhưng không biết nghĩ thế nào , cô lại tỏ ra hào phóng :

- Hay là để chị mua cho rồi vào đây chị em mình cùng ăn , cùng nghỉ trưa luôn .

Với một người như Hải Đông , tốt hơn hết là đừng để mình mắc nợ . Nghĩ vậy , Quý Phi bèn đổi ý :

- Thôi vậy xuống nhà ăn , ra ngoài xa lắm , em đổi ý rồi .

- Ủ , thì mình ở đây vậy .

Quý Phi nhìn Hải Đông một cái , không biết cô ta làm thân với cô để làm gì mà muốn né cũng không được , cách hay nhất là đề phòng .

Cô xuống nhà ăn với vẻ mặt không vui . Khi đi ngang qua bàn Hạ Lan , thấy cặp mắt ngạc nhiên nhìn mình , cô mỉm cười , rồi khẽ nhắm mắt một cái , như muốn bảo cô rất chán . Hạ Lan cười lại , rồi kín đáo nhăn mặt , ra dấu bảo chán giùm cô . Quả nhiên , vừa bắt đầu ăn , Hải Đông đã nói ngay :

- Phi thân với Trúc Hiền , chắc biết chuyện của nó với phó giám đốc hả ?

- Em biết sơ sơ . Trúc Hiền có nói .

- Nó mới về làm một tháng là đã thả câu phó giám đốc , con này ghê thật .

Quý Phi lắc đầu :

- Không phải Trúc Hiền thả câu đâu chị . Nếu anh Nghiêm không chủ động làm quen thì nó không làm được đâu . Chị thừa biết anh Nghiêm không thích quen biết với phụ nữ mà .

Hải Đông nhìn cô , vừa tinh quái vừa tội nghiệp :

- Em buồn lắm phải không ?

Quý Phi lập tức tạo một nụ cười thân nhiên :

- Chuyện đó đâu có liên quan gì tới em , tại sao em lại buồn .

Hải Đông thừa biết tâm trạng của cô nhưng vốn còn chút lịch sự , cô ta không nói gì nữa , chỉ nhận xét chung chung :

- Hai người thân nhau , làm gì Trúc Hiền không kể chuyện của nó . Nếu là chị , chị sẽ chịu không nổi , dù sao cũng thấy chạnh lòng .

"Hơn cả chạnh lòng . Em đau đớn muốn chết đi cho rồi" . Quý Phi những muốn khóc gào như thế . Nhưng nếu cô khóc , thì cô sẽ khóc với Hạ Lan chứ không phải với một người như Hải Đông .

Hải Đông không để ý cử chỉ của Quý Phi . Cô làm thân với Quý Phi không phải là để hỏi thăm hay thông cảm . Làm gì có chuyện cô thông cảm với một người trước đây đã từng làm mình mất ăn mất ngủ . Có điều bây giờ cả hai cùng hội cùng thuyền thì cô không ghét nữa .

Một thời ta đuổi bóng

18.

Cô chuyển qua chuyện khác :

- Chị nghĩ , có một cách mà Phi có thể kéo anh Nghiêm về phía mình , không khó lắm đâu .

Thấy mắt Quý Phi mở lớn ngạc nhiên , cô hưng phấn nói tiếp :

- Con nhỏ đó bắt cá hai tay lắm , chắc nó không dám kể chuyện đó cho em nghe đâu hả ?

Rồi cô nói thao thao những điều mình được biết . Cô biết rất rõ về người thanh niên kia là một ca sĩ khá nổi tiếng , khá đẹp trai . Chính Trúc Hiền đã viết thư làm quen với anh ta . Và đã chủ động đến bắt chuyện trong một lần anh ta hát ở tụ điểm .

Cô còn nói thêm là ca sĩ Thiên Vũ đó rất nhiều bồ . Và anh ta đã đưa Trúc Hiền đi Vũng Tàu khi hai người gặp nhau lần thứ ba .

Nghe đến đó , Quý Phi không nén nổi kinh ngạc :

- Đã đi chơi kiểu đó rồi sao ? Mà chỉ sau vài lần gặp nhau . Lạy chúa !

Hải Đông cười tinh quái :

- Chắc nó không bao giờ nói chuyện đó với em đâu . Đòi nào dám nói .

Quý Phi lặng thinh . Cô có cảm giác mình bị gạt . Cô không tin một người trầm tính và hiền hòa như Trúc Hiền lại có thể viết thư làm quen với một ca sĩ . Đó đâu phải là tính cách của cô ta . Lại còn đi chơi dễ dãi như thế .

Cô nhìn Hải Đông , khi ghét ai , cô ta có thể dựng những chuyện tày trời như vậy sao ? Và cô hỏi lạnh nhạt :

- Chị kể em nghe chuyện này làm gì ?

- Sao em không nghĩ là sẽ nói cho anh Nghiêm biết , để anh hiểu rõ con người của nó .

- Em không thích làm người thóc mách . Nếu Trúc Hiền đã tệ như vậy , thì tự anh ấy tìm hiểu .

- Không ai nói làm sao anh biết ?

- Em không thể làm chuyện đó đâu . Nếu có ai nói với anh ấy , thì người đó không phải là em .

- Em dại lắm Phi . Biết điểm yếu của người ta thì phải nắm lấy cơ hội đó để kéo người yêu về mình chứ .

- Làm vậy , anh Nghiêm chỉ coi thường em thôi . Xem như những gì chị kể , em không nghe và không biết gì hết .

- Em khờ lắm . Có lẽ em chưa hiểu hết về Trúc Hiền nên không thấy tức .

- Có thể nó chủ động với anh ca sĩ đó , nhưng với anh Nghiêm thì khác .

- Dĩ nhiên , anh Nghiêm phải khác đi chứ . Tính anh nghiêm chỉnh , ai anh không thích thì đồ chỉnh phục cho nổi , như trường hợp em vậy đó .

Nói xong câu đó , cô ta im bặt . Rồi nói rồi rút :

- Chị xin lỗi , chị không cố ý nói như vậy đâu .

Quý Phi cười nhợt nhạt :

- Chị nói cũng không sao , điều đó đúng mà .

Hải Đông nghe nhưng không chú ý lắm . Tâm trí cô còn nung nấu chuyện khác . Nếu không nói cho rõ , cô sẽ đến mất ăn mất ngủ . Và cô lòi ra nói ngay :

- Em có biết phó giám đốc quen nó như thế nào không ?

Mặc dù không thích nói chuyện với cô ta , nhưng Quý Phi không nén nổi tò mò :

- Họ quen nhau thế nào hả chị ?

- Chị không biết bắt đầu ra sao , nhưng cái buổi liên hoan 30-4 , em nhớ không ? Ờ , phải rồi , em không có dự . Nhưng lúc ra về là thấy anh Nghiêm đưa nó về .

- Em không hiểu nổi , sao chị rành chuyện của họ như vậy .

Hải Đông cười tủm tỉm :

- Bí mật mà . Nhưng chị bảo đảm là đúng trăm phần trăm . Em cứ nói với anh Nghiêm đi , nếu không có , chị chịu trách nhiệm .

- Làm vậy chẳng khác nào em phản bạn .

- Nhưng em thích anh Nghiêm mà , im lặng là hại anh ấy . Em đứng về phía ai , không nói mới là hại người đó Phi .

- Nếu vậy , chị hãy tự mình nói , biết đâu đó là làm phúc , còn em thì không .

- Chắc ! Chị nói thì được rồi . Nhưng chắc chắn anh Nghiêm không tin chị , còn Phi thì khác , em thân với Trúc Hiền , nói chắc ảnh tin hơn .

Quý Phi cười nhẹ :

- Em chỉ hiểu một điều , làm vậy rất khó coi . Và em xem như này giờ chị không nói gì hết . Chuyện này cho qua nghe chị Đông .

Nói xong , cô đẩy chiếc khay ra xa , đứng dậy :

- Xin lỗi , em đi lên trước .

Và trước cái nhìn ngơ ngác của Hải Đông , cô bước ra khỏi bàn . Đi được vài bước , chợt cô nghe tiếng Trí cận gọi lại :

- Quý Phi ! Lại đây .

Quý Phi quay lại . Bây giờ cô mới nhận ra Trí cận ngồi bàn gần cô . Cô mỉm cười đi đến bàn . Vừa đi cô vừa nhận ra có cả Trần Nghiêm ngồi ở đó . Có cả giám đốc Phú Hoàng . Thật là một chuyện lạ .

Trí cận kéo ghế cho cô :

- Giám đốc bảo em ngồi cùng bàn đây . Ăn xong rồi hả ?

- Dạ .

Giám đốc Phú Hoàng lên tiếng :

- Hai cô nói chuyện gì mà có vẻ gay gắt vậy ? Nhìn cô như sắp gây gỗ đấy .
Này ! Cố hòa nhã nhé cô gái , đừng để cô mang tiếng là người hay gây đấy .

Quý Phi cười gượng :

- Dạ , tụi con nói chuyện riêng , chứ không đụng chạm gì ai ạ .
- Thế thì tốt . Không phải chú cố ý nhắc chuyện trước đây , nhưng chú muốn con hòa mình với mọi người . Ở nhà khác , đi làm khác con gái ạ .

Quý Phi cắn môi :

- Dạ , con hiểu . Nhưng con không bốc đồng đâu chú ạ .
Cô hiểu ông sợ cô kiêu kỳ , tiểu thư và vì lòng tốt ông muốn nhắc nhở .
Nhưng quả là chuyện đó làm cô rất tự ái . Không hiểu sao mọi người cứ nhìn cô một cách khác thường như vậy .

Giám đốc Phú Hoàng vẫn vô tình :

- Ba con lo cho con lắm đấy . Còn mẹ con thì hay hỏi con làm thế nào .

Ông chợt cười ha hả :

- Bà ấy cưng con gái quá . Cứ sợ làm ở đây con gặp khó khăn . Chú phải bảo đảm là ở đây không ai dám ăn hiếp cô tiểu thư của bà ấy .

Mọi người cười rộ lên , trừ Trần Nghiêm . Từ nào giờ anh chỉ lo ăn và bỏ ngoài tai câu chuyện liên quan đến Quý Phi . Cô đã quen với thái độ đó , nên không thấy buồn nữa . Bất giác cô nhìn anh bằng cái nhìn thương hại .

Một người như anh ta , lẽ nào lại có thể để mình làm con rối trong tay một cô gái chẳng có gì đặc sắc . Bản lĩnh của phó giám đốc chỉ có thể thôi sao ?

o O o

Quý Phi vịn tay bà Chi , mắt ngó chăm chăm vào tủ kính . Từ nãy giờ , cô và bà lựa mãi vẫn không được khúc vải nào may áo cho Trần Nghiêm . Anh sắp đi dự hội thảo ở Úc . Và dì Chi đã gọi điện rủ cô cùng đi chợ mua sắm cho anh . Quý Phi biết bà muốn gần gũi cô nên cô rất thích . Cho nên sáng nay , khi mẹ rủ đi mua sắm , cô đã tìm cách thoái thác và đi với dì Chi .

Quý Phi kéo bà đi qua gian hàng khác . Cả hai đứng lẫn vào những người khác trước quầy kính , chăm chú ngó vào tủ . Chợt dì Chi kéo nhẹ tay cô , giọng hơi khác thường :

- Mẹ con kìa , Phi .

Quý Phi ngẩng phắt đầu lên nhìn . Ở quầy vuông góc , bà Hoàng Quý đang đứng nhìn trân trân hai người . Cặp mắt như nãy lửa . Ngùn ngụt đến cháy người .

Trong một phút , tự nhiên Quý Phi đứng nhích ra khỏi bà Chi . Tim cô đập thon thót vì sợ . Mẹ mà phát hiện điều này thì tất cả sẽ tan nát . Cô biết làm sao để tránh bão tố đây .

Quý Phi còn đang rối rắm thì dì Chi đã đẩy nhẹ tay cô :

- Con qua với mẹ đi .

- Vâng .

Nhưng cô chưa kịp đi thì bà Quý đã đi như lao về phía cô . Nếu không phải là giữa chợ , thì có lẽ bà đã làm dữ lên rồi . Bà quát mắt nhìn Quý Phi rằng
nghe lại :

- Con về nhà ngay cho mẹ . Đi ngay !

- Dạ .

Quý Phi sợ hãi nhìn qua dì Chi . Rồi ríu ríu đi xuống lầu . Đến giữa đường cô quay lại , cô thấy mẹ và dì Chi đứng một góc riêng . Mẹ nói gì đó với vẻ mặt giận dữ mà chưa bao giờ cô nhìn thấy . Đây là lần đầu tiên cô thấy bà hung dữ như thế .

Quý Phi biết mẹ rất giữ tiếng , sẽ chẳng đời nào bà làm ầm ầm ngoài chợ . Nhưng cô vẫn thấy ngại cho dì Chi . Thế nào mẹ cũng sẽ nói nặng đi ấy . Dì Chi sẽ lại bị tổn thương . Tội nghiệp dì ấy .

Và mẹ sẽ làm đổ vỡ sự yên ấm giả tạo trong gia đình . Càng nghĩ , cô càng thấy lo lắng rồi bời .

Quý Phi về nhà , cô lên phòng mình ngồi chờ tai họa . Mặt tái nhợt vì sợ . Rồi nhớ ra , cô vội gọi điện cho ông Huỳnh . Vừa nghe tiếng ông , giọng cô run run :

- Ba ơi ! Ba đang ở đâu vậy ?

- Ba đang ở nhà bác Tuấn . Có gì không con ?

- Ba về nhà ngay đi ba . Có chuyện rồi . Mẹ sẽ đánh con chết mất .

Giọng ông Huỳnh gấp rút :

- Sao lại đánh con ? Có chuyện gì vậy ?

- Lúc nãy con đi chợ với dì Chi rồi gặp mẹ , con sợ lắm ba ơi .

Nói xong cô òa khóc . Ông Huỳnh nói nhanh :

- Được rồi , để ba về .

Quý Phi cúp máy một lúc thì nghe tiếng giày ồn ào ngoài hành lang . Rồi cánh cửa bị đẩy toang . Bà Quý bước nhanh vào phòng , cử chỉ hùng hổ :

- Cô biết mẹ phù thủy đó bao lâu rồi ? Nói mau !

Quý Phi sợ ríu , nói không ra hơi :

- Dạ , con biết lâu rồi .

- Ai nói cho biết . Có phải ba cô đưa đến giới thiệu với bà ta không ?

- Dạ không phải , tự con biết . Một mình con biết thôi .

- Nói láo ! - Bà Quý quát lên .

- Không phải ba nói đâu mẹ .

- Vậy thì ai ?

Lần đầu tiên bị quát tháo , Quý Phi sợ tái mặt , giọng cô run và lắp bắp :

- Con biết tại con làm chung công ty với anh Nghiêm . Anh là con dì Chi .

- Mà có thể thân với con của mẹ phù thủy đó được sao ? Trời ơi !

- Không có thân mẹ ạ . Không có thân , anh ấy ghét con lắm . Anh luôn tìm

cách tránh né con mà mẹ .

Bà Quý quát to đến khàn cả giọng :

- Có phải nó nói chuyện của ba mày với mẹ nó cho mày nghe không ?

- Dạ .

- Đã biết vậy , tại sao còn làm thân với người đàn bà đó hả ? Nói mau !

Quý Phi khóc mếu máo :

- Tội nghiệp dì Chi lắm mẹ . Thật ra , đâu phải dì ấy cướp giật của mẹ , ba quen với dì ấy trước mà .

- Hả ?

Quý Phi chỉ muốn vạch cho bà Quý nhìn nhận đúng sự việc , để làm bà bình tĩnh . Không ngờ cô đã vụng về làm bà đau đớn hơn . Bà bủn rủn ngồi phịch xuống ghế , lạc giọng :

- Không ngờ con gái tôi có thể bênh vực người đàn bà đó và quay qua lên án tôi . Vậy tôi hy sinh để làm gì đây ?

Bà đứng bật dậy , lao vào Quý Phi , giằng xé cô túi bụi :

- Tao sanh mày ra , hy sinh hết cho mày có một gia đình yên ấm , có cha có mẹ , để rồi bây giờ mày theo phe của họ sao ? Mày quay lại lên án mẹ mày sao ? Mày là con cái của ai vậy hả ?

- Đau quá mẹ ơi !

- Mày chết đi cho tao đỡ tức . Uống công tao hy sinh cho mày , kỳ vọng vào mày . Đi đi ! Đi ra khỏi nhà này , đến sống với con mụ cướp giật đó đi .

Quý Phi níu tay bà :

- Đừng đuổi con mà mẹ . Con đâu có lên án mẹ . Con chỉ nói sự thật để mẹ đừng tức thôi mà .

- Câm họng ! Đừng có chối cãi . Tao không muốn nuôi ong tay áo nữa . Mày ra khỏi nhà tao ngay .

Bà đẩy Quý Phi ra cửa . Lúc đó , ông Huỳnh cũng vừa về tới . Đã biết chuyện nên ông không còn thấy ngạc nhiên . Ông định lên tiếng thì Quý Phi đã kêu lên :

- Mẹ đuổi con ba ơi .

- Đừng có kêu xin mát công , ra khỏi nhà đi . Đi luôn cho khuất mắt tao .

Bà dúi Quý Phi vào cửa . Nhưng ông Huỳnh cản lại :

- Chuyện đâu còn có đó . Bà đừng làm âm ỉ lên như vậy , người ta nghe thì sao ?

Bà Quý buông Quý Phi ra . Không để ý cô len lén trở vào phòng . Bà quay phắt lại nhìn ông . Và lần đầu tiên trong đời , Quý Phi thấy đôi mắt thù hằn , căm ghét dữ dội của mẹ nhìn ba . Bà không tức tối quát nạt như quát con gái . Giọng bà thâm trầm mà cay nghiệt hẳn đi .

Một thời ta đuổi bóng

19.

- Bây giờ con gái ông đứng về phía người đàn bà mà ông yêu quý rồi đó .
Nợ nần duyên số không dứt được phải không ? Hết đời cha đến đời con . Tôi
và mẹ ta có nợ nần gì không ? Tại sao mẹ ta cướp đi mọi thứ của tôi vậy ?

Ông trả lời đi .

Ông Huỳnh đến ngồi trước mặt Quý Phi :

- Tại sao con qua lại với dì Chi ? Sao con không nói với ba ? Sao con làm
như vậy ?

Nhưng bà Quý lại ngắt lời :

- Đừng hỏi kiểu đó . Nó thương mẹ đàn bà đó không phải hợp ý ông sao ?

Nó thay mặt ông đền bù thiệt thòi cho bà ta , không phải ông biết ơn sao ?

Ông Huỳnh lặng thinh như né tránh . Không hiểu ông không muốn cãi cò
trước mặt con gái , hay vì đã quen nhẫn nhịn cho yên thân . Còn bà Quý thì
chuyển sự tức giận sang ông .

- Ông là nghiệp chướng của tôi . Chồng vợ gì , nợ nần nên phải trả cho hết
kiếp thôi . Kiếp sau tôi cầu xin đừng gặp phải oan gia như ông .

Sự thù hận âm ỉ mấy chục năm , bây giờ có dịp bộc phát , khiến bà Quý thay
đổi hẳn . Về lãnh đạm kiêu kỳ thường ngày biến mất . Bà thể hiện sự căm
thù một cách thâm thúy , nghiệt ngã . Đến độ Quý Phi nhìn mẹ mà cứ tưởng
một người nào đó không phải là mẹ . Trong tâm trí cô , mẹ không phải là
người phụ nữ cay nghiệt như vậy .

Thấy vẻ mặt rầu rĩ của cô , bà Quý cười khan :

- Con gái ông không chịu nổi đấy . Thật lạ . Tại sao một người đồn mặt như
ông lại có bề ngoài hiền lành đến vậy , đến cả con trong nhà cũng lắm . Chỉ
có những người uất ức như tôi mới phải hung dữ mà thôi .

Bà nghiêng răng , cặp mắt ngập đầy thù hận :

- Ông là một con quỷ . Một loại người ích kỷ tột cùng . Hèn hạ tột cùng .

Hèn hạ đến mức không dám nhìn nhận sự xấu xa của mình . Một mình ông
làm khổ bao nhiêu người , sao ông còn tồn tại cho đỡ vỡ gia đình này chứ .

Quý Phi khóc sục sịt :

- Con có lỗi , mẹ mắng con đi , đừng nói nặng ba mà mẹ .

Cách van vỉ của cô làm bà Quý thấy đau . Bà quay qua con gái , nhìn cô vừa
thất vọng vừa cay đắng :

- Con thương ông ta lắm chứ gì . Con không chịu nổi khi mẹ nói nặng . Vậy
suốt mấy chục năm ông ta làm khổ mẹ , con có chịu nổi không ?

Quý Phi khóc nức nở :

- Con cũng không chịu nổi , con muốn ba mẹ đừng cãi nhau nữa .

- Muốn vậy mà con lại thân thiện với người đàn bà đó . Con coi mẹ là mẹ của con không ? Có biết đau lòng cho mẹ không ?

Thấy cô khóc chứ không nói được , bà quay sang hỏi tội ông Huỳnh :

- Hậu quả tính ích kỷ của ông là vậy đó . Ông thấy chưa ? Ông lợi dụng tôi từ đầu đến cuối . Lợi dụng danh tiếng của gia đình tôi để tiến thân . Lợi dụng tiền bạc của tôi để nuôi người đàn bà đó . Ông là đồ vô liêm sỉ !

Ông Huỳnh ngồi gục đầu như quá chán chường . Quá tuyệt vọng . Điều bộ đó làm bà Quý càng thêm khinh bỉ , phẫn nộ . Bà tiếp tục đay nghiến :

- Điều bỉ ổi hơn cả là ông gián tiếp đưa con gái ông đến với người đàn bà đó . Còn thứ gì ông chưa phản bội ? Làm cho hết đi .

Bà quay qua Quý Phi , lạnh lùng :

- Mẹ thù ghét ông ta . Nhưng vì con , mẹ nhẫn nhịn để giữ cho con một gia đình yên ấm . Con có biết giá trị sự hy sinh đó đặt như thế nào không ? Tại sao con lại phản mẹ ?

- Con không phản . Con thương mẹ nhất trên đời mà mẹ .

- Thương mẹ mà lén lút thân thiết với bà ta . Sáng nay con không đi chợ với mẹ để đi với bà ta , như hai mẹ con vậy . Con xem mẹ nhẹ hơn người đàn bà đó . Không bao giờ mẹ tha thứ điều đó . Con đi đi , ra khỏi nhà đi .

Quý Phi khóc nức lên :

- Con xin lỗi . Mai mốt con không dám vậy nữa .

- Muộn rồi . Xin lỗi không xóa bỏ được cái đau lòng mẹ đâu . Cứ nghĩ tới việc con dối mẹ , phản bội mẹ là mẹ lại run lên . Con đi đi .

- Đừng đuổi con mà mẹ .

- Nếu con không đi thì mẹ nhảy xuống lầu , con muốn vậy phải không ?

Quý Phi hoảng hốt :

- Mẹ đừng giận . Để con đi .

Cô quệt nước mắt , đứng dậy bước qua tủ lấy áo quần . Vừa xếp đồ vào valy , cô vừa khóc tức tưởi , âm ức . Ông Huỳnh nhìn cô một cách sột ruột , rồi lên tiếng :

- Con cái không có lỗi gì đâu , đừng quá đáng với nó như vậy . Tôi có lỗi thì bà cứ mắng tôi đi , tôi chịu được mà .

Bà Quý làm thinh . Thật ra , bà cũng có chút xót xa . Nhưng bà đang choáng váng và giận cô . Điều nữa là trừng phạt như vậy để làm ông Huỳnh đau lòng . Hơn ai hết , bà hiểu rõ ông cưng con gái như thế nào và bà muốn làm ông khổ sở .

Quý Phi vừa xếp đồ , vừa nhìn mẹ . Chờ bà đổi ý . Nhưng thấy vẻ sắt đá của bà , cô hiểu là sẽ không thể lay chuyển được . Thế là cô đành xách vali đi ra cửa .

Ông Huỳnh chịu không nổi , đứng dậy đi theo cô . Xuống phòng khách , ông

giữ cô đứng lại :

- Tại ba mà con chịu vạ lây . Con buồn ba lắm phải không ?

- Dạ không .

Cô lắc đầu mà nước mắt vẫn giọt vẫn giọt dài . Thấy cô như vậy , ông càng đau lòng hơn .

- Con đến nhà bạn ở vài hôm , chờ mẹ hết giận rồi ba đón con về . Con có mang theo điện thoại không ?

- Dạ có .

- Ở đâu thì gọi về cho ba biết . Chiều ba qua với con .

Ông móc hết tiền trong túi , đưa cô .

- Lấy thêm tiền đi con . Chiều ba đem qua nữa .

Quý Phi thút thít :

- Con có đủ rồi ba .

Cô lầm lũi đi ra cổng . Và đi bộ dọc theo lề đường . Từ đó giờ , cô chưa bao giờ rơi vào hoàng cảnh này , nên không định trước mình sẽ đi đâu . Cuối cùng cô quyết định sẽ đến nhà Hạ Lan .

Nhưng xui cho cô , khi cô đến nhà Hạ Lan thì nhà đã đóng cửa . Nhà bên cạnh bảo Hạ Lan vừa đi ra ngoài . Quý Phi nản quá , cô đến cầu thang trước cửa nhà , ngồi phịch xuống chờ .

Cô ngồi khá lâu như vậy . Thỉnh thoảng vài người đi lên đi xuống họ nhìn cô một cách tò mò . Thế là cô cúi mặt xuống tránh cái nhìn của họ .

Một lát sau , một thanh niên từ dưới đi lên , anh ta thấy Quý Phi ngay khi vừa ở chân cầu thang . Và vừa đi lên , anh ta vừa nhìn cô . Dĩ nhiên là tò mò hơn cả những người khác .

Một thời ta đuổi bóng

20.

Quý Phi cúi mặt xuống , chờ cho anh ta đi qua , nhưng anh ta đứng lại trước mặt cô , hỏi như đã từng quen biết :

- Cô bé chờ ai vậy ? Chủ nhà đi vắng à ?

Quý Phi miễn cưỡng ngược lên :

- Vâng .

Anh ta quỳ bên chân trước mặt cô , ngó cô khá lâu rồi cười :

- Chờ lâu lắm sao mà khóc vậy ? Cô bé ở đâu tới ?

- Tôi ở gần đây thôi .

- Cụ thể là ở đâu ?

- Cách đây hai cây số .

Anh ta nhướn mắt rồi đùa :

- Ở gần mà xách va li như vậy , bị mẹ đuổi hả ?

Biết là anh ta chọc mình , nhưng chọc vô tình đúng vào tình cảnh của cô , làm Quý Phi có cảm giác tủi thân . Thế là nước mắt lại chảy ra , cô nguây nguây đầu cô không khóc trước mặt người lạ . Nhưng không kiềm nổi .

Thấy cô lại khóc , anh ta sửng sốt :

- Sao vậy cô bé ? Tôi nói đùa thôi mà .

"Đùa vô duyên" Quý Phi cúi kinh nghĩ thầm . Nhưng vẫn lặng thinh , cô nghĩ cách im lặng của mình sẽ làm anh ta mất hứng mà biến .

Nhưng gã con trai tào lao này không có ý định biến . Ngược lại , anh ta còn ngồi hẳn lên bậc thang , bên cạnh cô , giọng anh ta có vẻ quan tâm :

- Tôi làm cô bé giận hả ? Cho xin lỗi nghe .

"Xin lỗi con khi". Quý Phi rất bực cách nói chuyện ngọt ngào của anh ta .

Anh ta giỏi lắm , cũng là lớn hơn cô một , hai tuổi . Cái cách xem cô là con nít như thế hoàn toàn không hợp . Cô biết rất rõ tên con trai nào nói chuyện quá ngọt với người khác , thường là giả dối và hời hợt .

Nhìn cách ăn mặc màu mè của anh ta , cô cũng đủ thấy dị ứng .

Thấy cô cứ làm thinh , anh ta bắt qua chuyện khác .

- Bạn cô có biết cô tới không ?

- Không .

- Cô không biết cô ta đi đâu à ?

- Không .

- Ngồi chờ thế này biết đến chừng nào , rủi cô ta không về thì sao ? Hay là cô qua nhà bạn tôi ngồi . Bạn tôi ở tầng trên , nhà nó thoải mái lắm .

- Tôi ngồi đây được rồi , cảm ơn nhiều .

- Ngồi đây buồn lắm . Lên trên đó nói chuyện cho vui .
 Thấy Quý Phi chỉ lắc đầu , rồi cứ ngồi im , anh ta lại gọi chuyện :

- Cô bé làm gì nhỉ ?
 - Làm việc cho một công ty .
 - Vậy à ? Vậy mà tôi nghĩ cô hoạt động ở lĩnh vực nghệ thuật . Cô có ngoại hình đẹp lắm .
 - Cám ơn .
 - Tôi khen thật , và tôi nghĩ chắc cô đã quen nghe người ta nhận xét như vậy .

- Đã có vài người nói tôi như vậy .
 - Vậy là tôi nói đúng phải không ? Nhưng không phải vài người , mà là tất cả những ai gặp cô . Tại cô khiêm tốn đó thôi .
 - Tôi không biết . Đúng hơn là không để ý chuyện đó .
 Quý Phi nói một cách khá quạu quọ . Cô làm anh ta phải quay qua nhìn , rồi cười :

- Rõ ràng cô bé đang bức mình , nhưng hy vọng không phải là do tôi . Tôi vô tội chứ hả ?
 Cách nói cầu hòa của anh ta làm Quý Phi thấy mình cực kỳ vô lý . Và cô cố mỉm cười :

- Tôi đâu có bức mình anh . Anh chọc ghẹo gì tôi đâu mà bức .
 - Có thể chứ .

Cả hai lại ngồi im . Quý Phi chờ gã con trai nhiều chuyện này bỏ đi . Nhưng anh ta hình như quá rỗi rảnh và tào lao . Tào lao đến mức khoái tán gẫu với người lạ . Thấy cô không nói gì , anh ta lại bắt qua chuyện khác .

- Nghề của tôi là ca hát , tôi diễn ở các tụ điểm mỗi tối . Nếu được cô bé đi xem tôi hát để ủng hộ tinh thần thì hay quá .
 "Vậy là anh ta là ca sĩ" . Nghĩ vậy , tự nhiên Quý Phi nhớ đến bồ của Trúc Hiền .

Quý Phi tò mò nhìn qua anh ta :

- Anh là ca sĩ à ?
 - Tôi cũng hay xuất hiện trên ti vi , có lẽ cô bé ít xem ca nhạc nên không biết tôi .
 - Tôi cũng hay nghe nhạc , nhưng không để ý đến người hát . Tôi biết ít về lĩnh vực đó lắm .
 - Thật là thất vọng vì cô không biết tôi .
 "Anh đâu có nổi tiếng đến mức tôi phải biết . Mà tại sao tôi phải biết anh chứ ?" Quý Phi nghĩ thầm . Nhưng kỳ thật là cô thấy anh ta quen quen . Cái kiểu đã gặp ở đâu đó . Không đến nỗi gây ấn tượng để phải nhớ . Nhưng tuyệt đối không biết thì cũng không phải .
 Thay Quý Phi nhún mày như cố nhớ , anh ta bèn nhắc :

- Có lần nào cô bé nghe ca sĩ Thiên Vũ hát không ?

"Cái gì ? Vậy là anh đó sao ?" Quý Phi suýt kêu lên nhưng vội ghì lại . Cô tròn mắt nhìn Thiên Vũ , khiến anh ta phải nhìn lại cô .

- Sao cô bé nhìn tôi lạ lùng vậy ?

Quý Phi gật gù một mình . Bây giờ , cô thấy anh tào lao quá nhàn rồi .

Nhưng giờ thì cô biết , anh ta chẳng tào lao cũng chẳng rồi rảnh , chỉ vì thấy cô vừa mắt , nên làm quen . Nếu anh ta biết cô là bạn của Trúc Hiền , chắc lập tức sẽ biến mất .

Tự nhiên Quý Phi muốn biết thử anh ta đào hoa đến mức nào . Cô bèn cười mủm mỉm :

- Anh không nhắc thì tôi cũng biết . Tôi vừa chợt nhớ ra . Không ngờ mình gặp người thật . Nếu có giấy ở đây thì tôi xin chữ ký của anh rồi .

Anh ta có vẻ khoái :

- Cuối cùng thì cô bé cũng đã nhớ tôi .

- Hôm nào tôi sẽ đi xem anh hát . Tôi nói thật đấy .

- Vậy sao không đi ngay tối nay . Tôi sẽ gửi vé mời đến cô bé .

- Thôi , bây giờ tôi lười lắm , hôm nào có hứng đã .

- Trời ơi ! Đợi cô bé có hứng thì đến bao giờ . Thôi , vậy cho anh cái hẹn đi .

- Hẹn làm gì ?

- Thì hôm nào gặp , mình đi uống cà phê vậy mà .

Quý Phi dừng đình :

- Sao không đi hát karaoke , tôi thích hát cái đó lắm .

Thiên Vũ xoa tay :

- Thế thì càng tốt . Em muốn lúc nào ?

- Đợi có hứng đã . Bây giờ chưa biết .

Cái kiểu tiến rồi lùi như thế khiến người ta cứ muốn vấn tới cho rõ ràng ,

Thiên Vũ cũng thế . Thấy người đẹp bắt đầu ngưỡng mộ mình , anh ta khoái chí lắm . Nhưng rồi cái cách thực thực hư hư của cô làm anh ta hơi hẫng .

Rõ ràng cô ta không dễ bị dỗ . Thậm chí bắt cần kết bạn với một ca sĩ khá có tiếng .

Anh ta nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp và tinh nghịch của cô . Rồi nhìn xuống bộ đồ trên người cô như đánh giá , đo lường . Cuối cùng anh ta kết luận cô không phải người tầm thường .

Quý Phi ngồi im , khá lâu mới lên tiếng :

- Ai yếu bóng vía , bị anh nhìn như vậy chắc tim rụng mất thôi .

Thiên Vũ nheo mắt :

- Thế em có bị rụng không ?

- Theo anh thì có không ?

- Anh làm sao biết được .

- Anh "trên cả tuyệt vời" như thế , ai mà thờ ơ cho nổi . – Quý Phi nói một

cách hò hững .

Mắt Thiên Vũ nhìn cô mắt sáng lấp lánh :

- Em nói chuyện nghe hay lắm .

- Dĩ nhiên .

- Tự tin ghê chưa ?

Anh ta nói một cách âu yếm , kèm theo một cái nhìn tình tứ mơn trớn . Quý Phi thản nhiên nhìn lại anh ta . Một người trầm tính như Trúc Hiền mà bị đổ vì những biểu hiện hời hợt này thì thật không hiểu được . Thật là đại dột .

Đáng tiếc .

Lúc đó , Hạ Lan về đến . Thấy cô dưới cầu thang , Quý Phi bèn đứng lên :

- Bạn tôi về rồi đó .

Thiên Vũ nhìn xuống Hạ Lan , rồi nhận xét :

- Em đẹp thế này , sao có bạn đơn giản vậy . Cô ta không xứng với em .

"Vô duyên hết sức . Và thiếu tế nhị . Không hiểu sao bạn tôi có thể thích được anh" . Quý Phi nhìn anh ta một cách ác cảm :

- Tôi có bạn rồi , chào anh nhé .

- Chùng nào gặp lại .

Quý Phi cười cười :

- Cũng không biết nữa . Thời gian ngắn ngủi lắm .

- Nói cụ thể đi bé .

- Ừ , thì "Đến hạn lại lên" .

Thiên Vũ chắc lưỡi :

- Lại đùa nữa . Anh chưa biết tên cô bé .

- Anh thích gì cứ gọi nấy , tính tôi dễ chịu lắm .

- Khổ quá . Nói thật đi mà , không ấy cho anh số phone đi nhé .

- Tôi quên rồi . Cứ hỏi 108 thì biết .

Thiên Vũ có vẻ nóng ruột thật sự :

- Thì thôi vậy . Chỉ cần em nói tên thôi , anh sẽ truy ra .

Thấy Hạ Lan đứng giữa cầu thang như chờ , Quý Phi bèn chấm dứt trò đùa của mình , giọng cô nghiêm trang :

- Bạn tôi chờ tôi đây , goodbye nghe anh .

- Nói thêm câu hẹn gặp lại đi .

Quý Phi không trả lời , cô bỏ mặc anh ta đứng đó , và đi xuống với Hạ Lan .

- En chờ chị lâu quá , chị đi đâu vậy ?

- Đi chợ . Đến sao không nói trước để chị ở nhà chờ . Lên nhà đi em .

Cả hai đi trở lên . Thiên Vũ không còn ở đó nữa . Hạ Lan ngạc nhiên :

- Người lúc nãy không phải đi với em sao ?

- Không phải . Em chỉ mới gặp anh ta thôi . Anh ta là ca sĩ Thiên Vũ đấy .

Bồ của Trúc Hiền .

Hạ Lan tròn xoe mắt :

- Em nói cái gì ?

- Vào nhà đi rồi em nói .

Hạ Lan loay hoay mở cửa . Thấy chiếc valy , cô quay lại định hỏi thì Quý Phi đã lên tiếng trước , giọng rất nhỏ :

- Em có thể ở đây với chị không ? Em cũng chưa biết sẽ ở bao lâu nữa .

- Được chứ . Chị ở một mình , có em càng vui chứ sao . Nhưng ... nhà em có chuyện gì vậy ?

Quý Phi không nói gì , nãy giờ gặp anh ca sĩ tào lao nên cô quên . Bây giờ nhớ lại chuyện của mình , lại buồn muốn khóc .

Cô kể hết chuyện ở nhà . Hạ Lan không có ý kiến gì ngoài vẻ trầm ngâm , rồi nói như tiên đoán :

- Vậy là nhà em có chuyện nữa rồi . Lần này , chắc mẹ em không nhin nữa đâu . Em đã biết hết rồi , chắc bác ấy không cần giữ gìn nữa .

- Em sợ mẹ ly dị với ba lắm . Lúc ấy em thật sự tan nát . Càng nghĩ , em càng sợ kinh khủng . Theo chị thì mẹ có đuổi em đi luôn không ?

- Bác đang giận em , chị nghĩ là giận ghê gớm lắm . Em không thể về được đâu , cứ ở đây với chị .

Quý Phi không trả lời , cô buồn bã nằm xuống giường , lại bắt đầu tủi thân và khóc . Cô có tật khóc dai như đĩa . Hạ Lan an ủi mấy cũng không nín được . Cuối cùng cô nằng để mặc Quý Phi tự do khóc và quay qua lo chuẩn bị cơm .

Hạ Lan đang soạn giỏ thì có chuông điện thoại . Cô bước qua nhắc máy :

- Alô .

Bên kia đầu dây là giọng lo ngại của bà Chi :

- Hạ Lan đó phải không ? Dì Chi đây con .

- À , có chuyện gì không dì ?

- Dì định nhờ con một chuyện , trong công ty con thân với Quý Phi lắm phải không ? Dì định nhờ con tới nhà nó giùm dì .

Hạ Lan nói ngay :

- Con biết chuyện lúc sáng rồi , nó đang nằm ở nhà con nè . Bác ấy đuổi đi đấy .

Giọng bà Chi bàng hoàng :

- Sao , bà ấy đuổi con bé à ? Vậy nó sao rồi con ?

- Nó không sao hết . Nhưng đang nằm khóc , để con gọi nó ra nói chuyện với dì ghen .

- Thôi khỏi . Để dì qua gặp nó .

- Vậy thôi hả dì ?

Hạ Lan gác máy . Cô định nói với Quý Phi , nhưng lại thôi . Và cô lại hồi hã nấu cơm để đãi khách .

Một lát có tiếng gõ cửa , Hạ Lan chạy ra mở . Cô thấy dì Chi chờ với vẻ mặt

lo lắng . Phía sau bà là Trần Nghiêm . Cô kêu lên ngạc nhiên :

- Ủa ! Cậu cũng chịu qua đây nữa sao ?

- Nhà chị có gì ghê gớm mà tôi không thể qua được ?

- Không , ý tôi khác kia .

Bà Chi hỏi một cách sốt ruột :

- Nó đâu rồi con ?

- Dạ , để con gọi nó ra . Dì vô nhà đi .

Rồi cô vào phòng ngủ gọi Quý Phi . Bà Chi và Trần Nghiêm ngồi xuống salon . Anh có vẻ trầm tĩnh so với cử chỉ lo lắng của mẹ . Chính anh cũng đang bàng hoàng vì tiết lộ của bà . Anh không ngờ giữa bà và Quý Phi có những cuộc gặp như vậy . Và bà thuyết phục lắm , anh mới không bộc lộ sự nóng nảy của mình .

Quý Phi từ trong phòng đi ra . mặt mũi đỏ hoe , thiếu ngủ . Cô không buồn nhìn qua Trần Nghiêm , chỉ gật đầu chào bà Chi . Rồi đến ngồi xuống cạnh Hạ Lan .

Không khí tự nhiên lắng lại , không ai biết nói thế nào , ngoài tiếng hít khe khẽ của Quý Phi .

Bà Chi có vẻ rất e ngại , hồi hận . Nhất là khi thấy Quý Phi cứ khóc , bà định hỏi chuyện gì đã xảy ra ở nhà cô thì Trần Nghiêm đã lên tiếng :

- Cô không nên khổ sở quá mức như vậy . Mẹ cô đuổi cô trong lúc tức giận , chứ không phải là đã khước từ cô . Sao lúc này không ở nhà xin lỗi , khóc thì có ích gì .

Quý Phi quệt nước mắt :

- Anh không hiểu tính mẹ tôi , đừng bảo tôi phải làm theo ý nghĩ của anh .

Trần Nghiêm cười nửa miệng :

- Cô đã làm cái chuyện không nên làm . Tại sao không nghe lời cảnh báo của tôi chứ .

Bà Chi lên tiếng với vẻ van nài :

- Nghiêm à ! Lúc này con hứa với mẹ rồi mà .

Trần Nghiêm lặng thinh , quay mặt chỗ khác . Bà Chi quay qua Quý Phi :

- Anh Nghiêm hơi nóng nảy một chút , nhưng không phải cố ý trách móc con đâu . Con đừng giận .

- Dạ

- Mẹ con ... chắc là giận ghê lắm .

- Vâng .

Bà muốn nghe Quý Phi kể tỉ mỉ nhưng cô có vẻ muốn giấu . Cuối cùng , bà hiểu cô đang bị sốc , đang bị tổn thương ghê gớm . Thật ra, mọi chuyện không đến nỗi long trời lở đất như Quý Phi biểu hiện . Nhưng vì cô quen thấy gia đình và cuộc sống quanh mình toàn là màu hồng , nên chỉ một chút rạn nứt , cô cũng thấy chao đảo .

Nếu Trần Nghiêm hiểu tâm lý đó và bực mình , thì bà Chi lại thấy thương Quý Phi hơn . Bà nói như có lỗi :

- Tại dì mà gia đình con xào xáo . Rồi khổ lây con , dì xin lỗi .
- không phải lỗi tại dì . Tại ba con , con hiểu điều đó lắm .
- Nhưng lẽ ra dì không nên lôi kéo con , mẹ con chắc cũng hận dì hơn nữa.
- Mẹ con giận ba thì đúng hơn . Nhưng chuyện xảy ra trong nhà con , dì không có liên quan gì đâu . Dì không có lỗi mà .

Một thời ta đuổi bóng

21.

Bà Chi định nói thì nghe tiếng gõ cửa ở ngoài . Bà im lặng nhìn ra . Hạ Lan đứng lên mở cửa . Trước mắt bà là Thiên Vũ . Anh ta nói rất mềm mỏng :

- Xin lỗi chị . Cô bạn lúc nãy còn ở đây không ạ ?

- Còn , chờ một chút .

Nhưng anh ta đã gọi cô lại , thái độ có chút tinh ranh :

- Cô ấy tên gì nhỉ ? Tôi quên mất rồi .

- Tên Quý Phi . Anh vô nhà đi .

Không thấy nụ cười khoan khoái của anh ta , cô quay trở vào , đưa mắt nhìn Quý Phi :

- Phi , có khách nè .

Quý Phi sững người nhìn Thiên Vũ , rồi buột miệng :

- Sao anh vào đây ? Anh trở lại đây làm gì ?

Thấy Thiên Vũ có vẻ lúng túng , bà Chi lịch sự đứng dậy :

- Mời cậu ngồi chơi .

Bà bước qua ngồi cạnh Quý Phi , Thiên Vũ nhìn bà một cách biết ơn . Rồi ngồi ngay xuống chiếc ghế bà vừa đứng dậy , vô tình anh đối diện với Trần Nghiêm . Anh ta chào và Trần Nghiêm cũng đáp lại với vẻ lịch sự thờ ơ .

Nhìn hai người , Quý Phi lại nhớ đến Trúc Hiền . Cô quên đi chuyện của mình . Và có cảm giác ... không biết diễn tả thế nào . Hai người có biết mình là đối thủ của nhau không ? Còn cô thì ... không nói ra sự thật được .

Cô cảm thấy ảm ức và bức bối . Và cô nhìn Trần Nghiêm đăm đăm .

Thấy cái nhìn kỳ lạ của cô , Trần Nghiêm lại nghĩ theo cách khác . Anh cho rằng Quý Phi ngại khi cô có bạn trai . Bất chợt anh cười hờ hững , như muốn bảo "Chuyện đó chẳng liên quan gì đến tôi" .

Không phải chỉ mình Trần Nghiêm , mà mọi người trong phòng đều thấy cái nhìn khác lạ của Quý Phi . Đến nỗi Hạ Lan phải nhắc khéo :

- Phi mới gặp bạn lúc nãy , chẳng lẽ quên rồi sao ?

Quý Phi như sực tỉnh . Nhận ra mình đã có cử chỉ bất thường , cô vội ngó chỗ khác , và hỏi Thiên Vũ :

- Anh tìm tôi có chuyện gì không ?

Thấy cô trở lại bình thường , Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm :

- Tôi chỉ muốn ghé thăm cô , cô còn ở đây lâu không ?

- Tôi không biết , anh hỏi chi vậy ?

Thiên Vũ có vẻ hơi quê với mọi người , anh ta gãi đầu :

- Nếu cô ở đây lâu , tôi sẽ đến đây thăm cô , chứ không có chuyện gì khác .

- Tôi không biết được . Nhưng anh đừng có đến đây , phiền phức lắm .
- Có gì đâu mà phiền .
- Phiền chủ nhà đây .
- À , tôi không nghĩ vậy . Tôi xin lỗi .

Hạ Lan vội đỡ lời :

- Không sao đâu , không có phiền gì đâu . Nếu thích thì cậu cứ tới chơi .

Thiên Vũ mỉm cười :

- Cảm ơn chị . Hôm nào tôi mang vé ca nhạc đến , mời chị đi xem tôi hát nhé .

Hạ Lan tròn tròn mắt :

- Ủa , là ca sĩ à ? Thảo nào trông quen quen . Vậy có vé nhớ cho tôi nhé , tôi sẽ đi đây . Vậy mà nãy giờ không chịu nói .

- Tại không có dịp thôi .

Thấy khuôn mặt âm ỉm của Quý Phi , anh ta cười cười :

- Ở lại đây có vẻ làm phiền Quý Phi quá , chắc tôi phải rút lui thôi . Hôm nào rảnh tôi ghé thăm chị vậy .

Hạ Lan sốt sắng :

- Cậu cứ ghé chơi bất cứ lúc nào , tôi cũng rảnh lắm . Quý Phi còn ở đây lâu đây .

- Cảm ơn chị nhiều lắm . Chị gì nhỉ ?

- Tôi tên Hạ Lan .

- Cảm ơn chị Lan .

Và anh ta đứng dậy chào mọi người . Quý Phi không buồn bước ra tiễn khách . Chỉ có Hạ Lan là làm vai trò của chủ nhà .

Chờ cho vị khách không mời ấy về rồi , bà Chi tiếp tục câu chuyện :

- Từ đó giờ dì đã làm khổ mẹ con nhiều rồi , bà ấy không chấp nhận con tới lui với dì cũng đúng thôi . Lẽ ra , dì phải tới xin lỗi mẹ con . Nhưng bà ấy đang giận , có dịp con hãy nói với mẹ con điều đó .

Từ lúc Thiên Vũ xuất hiện , Quý Phi đã bị phân tán tư tưởng , nên chuyện đó không làm cô khóc nữa . Cô nói rất chững chạc :

- Dì Chi đừng áy náy như vậy , con ngại lắm . Con chỉ hiểu một điều , ba con có lỗi với dì và mẹ con . Nếu mẹ có giận thì giận ba , chứ không phải dì .

.

- Con biết suy nghĩ lắm . Ước gì mẹ con nhìn thoáng được vấn đề , tất cả sẽ nhẹ nhàng hơn .

- Con nghĩ , đến lúc nào đó mẹ con sẽ hiểu .

Cô ngừng nói vì nghe máy reng . Cô lấy máy ra nghe . Đó là ông Huỳnh gọi cho cô , giọng ông có vẻ lo lắng :

- Con đang ở đâu vậy ?

Quý Phi vội đứng dậy , đi chỗ khác trả lời :

- Con ở nhà người bạn , mẹ thế nào rồi ba ?
- Mẹ đang ở trong phòng . Ba có thể qua chỗ con được không ? Con chỉ chờ cho ba đi .

Quý Phi vội lắc đầu :

- Đừng qua ba ạ . Con không muốn làm phiền bạn con đâu . Ở đây con vui lắm . Ba nhớ đừng qua nghe . Để con gọi cho ba là được rồi .

Rồi cô hấp tấp tắt máy . Cừ chỉ vội vã của cô không qua khỏi cặp mắt của bà Chi và Trần Nghiêm . Bà hiểu cô sợ ông Huỳnh gặp bà ở đây . Và bà giấu kín nỗi buồn bằng nụ cười dịu dàng :

- Bây giờ đi về đây . con hãy tìm cách xin lỗi mẹ con nhé . Có lẽ sau này đi sẽ không có dịp gặp con nữa . Nếu được thì thỉnh thoảng gọi điện cho dì .

Quý Phi dạ nhỏ . Chính cô cũng không biết mình có còn dám đối mặt đến gặp bà hay không , nên cô không thể nói điều gì .

Cô và Hạ Lan tiễn bà ra cửa . Khi khách đã về hết rồi , Hạ Lan lập tức tra gạn cô :

- Hình như anh chàng lúc nãy kết em đấy . Một ca sĩ à , chị thấy được đó Phi .

Quý Phi cười hờ hững :

- Chị nói được về mặt nào ?
- Thì cậu ta cũng khá , đủ điều kiện , em chăm đi . Dù gì Trần Nghiêm cũng đã không chọn em , em chờ đợi làm gì ?

Quý Phi nheo mắt :

- Chị nhìn làn người rồi , anh ta khá thật đó nhưng ai vương vào sẽ khổ . Chị có biết anh ta là bồ của Trúc Hiền không ?

Hạ Lan thiếu điều nhảy lên :

- Cái gì ?
 - Nếu chị còn thân với chị Đông , chị ấy sẽ kể chị nghe .
 - Chẳng lẽ nhỏ Hiền đó ... không thể được . Không thể bắt cả hai tay được .
- Hải Đông nó có dựng chuyện không ?

- Em nghĩ là không , vì Trúc Hiền cũng kể cho em nghe mà .
- Kể với em ? Thế nó có biết chuyện em thích thằng Nghiêm ?

Quý Phi lắc đầu :

- Chắc là không biết .

Hạ Lan ngồi im , khi đã hiểu hết vấn đề , cô trở nên nóng nảy :

- Vậy sao em không nói với thằng Nghiêm ? Em không nên im lặng như vậy .

- Có nói chưa chắc anh ấy tin . Đó là chuyện của anh ta . Một người thông minh như anh ta , phải tự biết người mình yêu là người như thế nào .

- Không thể thế được đâu , phải nói thôi .
- Tùy chị , em không có ý kiến .

Quý Phi chỉ nói thế , rồi bỏ vào phòng nằm tiếp . Lúc này tâm trạng cô mất căn bằng đủ thứ . Chỉ chuyện bị mẹ đuổi đi cũng đủ làm khổ cô rồi . Còn đầu óc nào để nghĩ đến chuyện khác .

Một thời ta đuổi bóng

22.

Hôm sau cô vẫn đi làm như thường . Gần đến giờ nghỉ buổi chiều , cô thư ký văn phòng xuống báo phó giám đốc gọi . Lần đầu tiên Quý Phi nghe một mệnh lệnh như thế . Cô có cảm tưởng Trần Nghiêm đã phá vỡ nguyên tắc của mình . Vậy thì đó không phải là chuyện đơn giản .

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào , tự nhiên Quý Phi lắc đầu :

- Bảo với anh ấy là tôi rất bận .

- Sao ?

Thấy cô ta tròn mắt ngạc nhiên , cô thản nhiên nói tiếp :

- Tôi bận lắm , chưa biết chừng nào rảnh , có lẽ tôi không lên được .

- Nhưng đây là phó giám đốc gọi .

- Thì sao chứ ? Tôi có quyền không lên mà .

Cô ta nhìn Quý Phi như nhìn một sinh vật lạ , rồi quày quả đi lên .

Quý Phi khoanh tay trước ngực , lặng lẽ hình dung phản ứng của Trần Nghiêm . Nếu về công việc mà dám chống đối cấp trên , thì cô đúng là to gan . Chắc là anh ta sẽ giận dữ khiển trách . Hoặc kiên quyết bắt cô lên gặp anh ta . Dù thế nào thì cô cũng chuẩn bị tinh thần xấu nhất cho mình .

Khi mọi người đã về hết , cô mới rời khu căng . Cô vừa đi lên khu hành chánh thì gặp Trần Nghiêm . Anh ta hình như cố ý chờ cô . Quý Phi có cảm tưởng như thế .

Trần Nghiêm đến , chặn trước mặt cô , nói như ra lệnh :

- Đi lên phòng tôi cho dễ nói chuyện .

Quý Phi đứng phân vân một lúc . Khi cô ngẩng lên thì anh ta đã lên giữa cầu thang , không có lý do gì để bỏ về nữa . Và cô lẳng lặng đi theo anh .

Trần Nghiêm hoàn toàn không đá động gì đến chuyện lúc nãy . Như thể anh chưa hề gọi cô . Anh ra lệnh cho cô ngồi xuống trước mặt , rồi vào đề ngay :

- Hôm qua có mẹ tôi nên không tiện nói chuyện . Bây giờ chỉ có hai chúng ta , tôi muốn hỏi , tại sao cô lại làm như vậy ?

- Chẳng lẽ anh đã nói là sẽ không bao giờ khơi lại chuyện này , sao bây giờ anh lại chủ động nói ?

- Trừ khi cô cố tình không hiểu ý tôi . Đừng quanh co nữa . Tại sao cô làm mọi chuyện rồi tung lên vậy ?

- Thật ra dì Chi vẫn rất bình yên , nếu có rối thì chỉ xảy ra trong gia đình tôi .

- Tôi không phủ nhận điều đó , nhưng mẹ tôi rất khổ tâm . Và cô nữa . Tại sao không chịu giữ sự yên ổn , bây giờ gia đình cô xáo xáo lên , liệu có giải quyết được gì không ?

Thấy Quý Phi làm thỉnh , anh nói tiếp :

- Có lẽ cô hạnh phúc quá , nên không biết quý nó . Bây giờ cô định sẽ làm gì tiếp đây ?

Quý Phi chột ngắc lên :

- Tôi chưa biết sẽ làm gì . Nhưng tôi không phải là người máy . Nếu muốn tôi vô tư thì anh đừng kể . Nếu anh không nói ra điều bí mật đó , thì tôi cứ tiếp tục vô tư . Anh là người sai trước tiên .

Trần Nghiêm cười nửa miệng :

- Cô buộc tôi phải làm như vậy .

- Vâng , như vậy có nghĩa là anh bắt buộc phải phản ứng , thế thì tại sao anh bắt tôi phải thụ động .

Không đợi Trần Nghiêm lên tiếng , cô nói tiếp luôn :

- Tôi cũng là người , cũng biết phán xét và có cảm xúc riêng của tôi . Và tôi an ủi mẹ anh vì biết ba tôi có lỗi . Chuyện đó không liên quan gì đến anh hết .

- Cô nói nghe hay lắm . Không liên quan đến tôi à ?

- Bằng chứng là cả một thời gian dài , anh đã không biết gì .

Trần Nghiêm nhìn cô khá lâu , rồi trầm giọng :

- Tôi không gọi cô lên đây để hỏi tội . Những gì cô làm cho mẹ tôi là đúng .

Tôi thừa nhận mẹ tôi rất vui , dù tôi không hiểu nổi sự yếu đuối đó . Trên thực tế , tôi buộc lòng phải cảm ơn cô .

Quý Phi sửng sốt ngó lại anh . Có nằm mơ cô cũng không tin Trần Nghiêm nói điều đó . Cô không hình dung nổi anh có thái độ dung hoà . Bất giác cô xua tay :

- Khỏi cần .

- Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi , đừng duy trì mối quan hệ đó nữa .

- Anh thật là ích kỷ , anh ghét gia đình tôi , chứ mẹ anh đâu có ghét . Tại sao không cho mẹ anh hưởng niềm vui đó chứ .

Trần Nghiêm nhếch miệng , nụ cười hoài nghi và mỉa mai :

- Vui trong cảm giác bề bàng như vậy , tôi cảm nhận không nổi . Mẹ tôi đã dần dần lấy lại quân bình , thế rồi cô xuất hiện , cô làm mẹ tôi lao theo gia đình cô .

Quý Phi sốt ruột cắt ngang :

- Anh nói vậy không đúng . Dù có tôi xuất hiện hay không thì trong lòng mẹ anh vẫn nghĩ đến gia đình tôi .

Đôi mắt Trần Nghiêm chột quắt lên dữ dội :

- Điều đó làm cô thích lắm sao ? Làm khổ người khác như thế , cô hãnh diện lắm sao ?

Quý Phi điềm tĩnh nhìn trả lại anh :

- Nếu hãnh diện thì tôi không tìm cách làm mẹ anh vui . Càng ngày tôi càng

ghét tư tưởng cục bộ của anh . Hễ người nào anh ghét thì cả dòng họ người đó đều xấu xa . Anh không vị tha như mẹ anh .

Nói xong cô đứng dậy :

- Tôi không muốn tranh luận chuyện này nữa .

Cô cúi xuống lấy giỏ định ra về , nhưng Trần Nghiêm đã nói tiếp giọng thân thiện :

- Cách hay nhất là cô đừng thăm viếng mẹ tôi nữa . Chấm dứt ở đây đi . Cô đã làm mẹ cô đau lòng rồi đấy , tìm cách xin lỗi đi .

Quý Phi vẫn đứng yên :

- Thật ra anh khuyên như vậy , anh thật sự không ghét mẹ tôi hay là anh giả bộ tốt bụng ?

Về mặt Trần Nghiêm trở nên lãnh đạm :

- Bà ấy cũng như mẹ tôi , đều là nạn nhân của ba cô . Tôi tội nghiệp bà ấy , nên tôi hiểu được khi cô tội nghiệp mẹ tôi .

- Anh cũng biết đánh giá sự việc lắm , không khe khắc như tôi nghĩ .

- Cô nghĩ gì tôi không quan tâm Cái điều tôi muốn là hai gia đình hãy chấm dứt tất cả tình cảm không cần thiết . Tôi ghét ba cô , và cô không thể ghét ông ấy như tôi . Mãi mãi sẽ là sự đối nghịch . Hãy chấm dứt sớm đi , đừng lôi kéo mẹ tôi nữa .

- Anh ra lệnh hay yêu cầu ?

- Cả hai .

- Thật ra , anh không cần làm thế . Anh không bảo thì tôi cũng rút lui . Bây giờ mẹ tôi buồn tôi đau lòng lắm , không còn tinh thần nghĩ chuyện gì khác đâu .

- Nếu nghe lời tôi thì đã không có chuyện gì xảy ra . Nhưng thôi , nó đã xảy ra rồi thì đừng để nó phát triển nữa . Hy vọng lần này , cô coi trọng lời nói của tôi .

- Anh là sếp của tôi . Lời nói của anh là mệnh lệnh , tôi đâu dám cãi .

Giọng của Trần Nghiêm hơi mỉa :

- Phải không ? Tôi nhớ cô thuộc người làm theo mệnh lệnh của bản thân nhiều hơn đấy .

Anh ngừng lại một lát , rồi nói thêm :

- Vả lại , cô từng tuyên bố sẽ làm theo ý mình . Bất kể cả ý kiến của lãnh đạo , cho nên tôi không dám quên điều đó .

Quý Phi liếm môi :

- Không ngờ anh nhớ dai như vậy . Nếu ai đó nghe anh nói , họ sẽ nghĩ tôi là dân quậy phá , cứng đầu và luôn chống đối . Nhưng thật ra , tôi luôn dễ bảo và nhường nhịn .

- Nếu cô không nói ra , thì không ai nghĩ điều đó đâu .

Quý Phi biết anh ta châm chích , nhưng bây giờ cô không còn xóc nổi như

trước kia mà gân cổ lên cãi . Cô chỉ nói một cách cụ thể mà nhẹ nhàng :

- Nếu không dễ bảo , thì hẳn trước đây , tôi đã lắng nghe bám theo anh , nhưng anh thấy đó , tôi chưa hề đặt chân lên đây tìm anh , dù là để giải quyết công việc .

- Cô nói hết chưa ?

- Chỉ có bấy nhiêu đó thôi .

- Lẽ ra , tôi đã không trả lời với cô , nhưng tôi muốn nói cho cô hiểu . Khi cãi lời tôi cô đã gây nên sai lầm nặng nề . Đó là làm gia đình cô xào xáo trầm trọng . Hình như cô vẫn chưa thấy điều đó .

Quý Phi nói khẽ :

- Tôi thấy rồi đó chứ . Tôi có nói là không thấy đâu . Có điều là tôi không hối hận , vì những điều tôi làm là đúng .

- Không phải những điều đúng đều tuyệt đối là phải làm . Cô có biết mẹ tôi ân hận đến mức nào không ?

Quý Phi nhìn xa vắng vào một góc :

- Di Chi luôn dịu dàng , luôn nghĩ cho người khác . Có lẽ đó là điều làm tôi yêu quý di ấy . Mẹ tôi thì ...

Trần Nghiêm nhìn cô chăm chú :

- Thì sao ?

- Nếu mẹ tôi nhìn thoáng một chút , nghĩ cho người khác một chút , thì mẹ tôi đã không quyết liệt thù hận . Tôi không sợ mẹ ghét tôi , tôi chỉ đau lòng là tính bảo thủ làm khổ mẹ .

Trần Nghiêm nhìn cô bằng cái nhìn rất lạ . Và cái mặt lầm lì của anh trở nên giản ra , nhẹ nhàng hơn .

- Đã nghĩ ra như vậy , thì đừng nên làm theo tình cảm nữa . Tìm cách xin lỗi mẹ cô đi . Tôi nói xong rồi đó , cô về đi .

Quý Phi ngược mắt lên , bất mãn :

- Anh không thích những người chỉ biết có mình . Nhưng thực tế anh còn hơn như vậy .

- Cô muốn nói gì ?

- Khi cần nói chuyện với tôi thì anh gọi tôi lên . Không cần nói nữa thì đuổi tôi ra . Anh quen thói lãnh đạo rồi .

Trần Nghiêm hơi ngả người ra sau :

- Có chuyện gì nữa ?

- Sao anh không nghĩ tôi còn chuyện muốn nói ? Bộ chỉ có anh là cần nói thôi sao ?

- Chuyện gì vậy ? Nói đi !

Quý Phi vẫn chưa thôi bất mãn :

- Khi cần thì anh cho người gọi tôi lên , xong thì đuổi về . Vậy nếu tôi muốn nói chuyện với anh , tôi có thể cho người đi gọi anh không ?

- Cô có vẻ thích sự bình đẳng nhỉ ?

- Không phải vậy . Nhưng tôi thiểu anh phải tôn trọng ý kiến của tôi một chút . Tôi vẫn còn muốn nói mà .

Trần Nghiêm hơi nhắm mắt như nén một sự bực mình . Rồi mở mắt ra nhìn cô :

- Chuyện gì ? Nói đi .

Và anh chống tay trên cạnh bàn , im lặng chờ nghe Quý Phi nói . Nhưng cô chỉ làu bàu một cách bất mãn .

- Tôi đổi ý rồi .

Và cô đứng dậy , bỏ đi ra cửa một cách cương quyết .

Thật ra thì cô không có chuyện gì để nói . Nhưng muốn chọc tức Trần Nghiêm nên làm thế . Lúc nào anh ta cũng coi thường cô . Nhất là coi thường tình cảm của cô . Và nỗi đau bị xem nhẹ không làm cô cam chịu như trước kia , mà luôn cố tỏ ra bất cần

Một thời ta đuổi bóng

23.

Quý Phi vừa mở cửa xe thì nghe tiếng Hải Đông gọi từ xa với vẻ hấp tấp .
Cô quay lại nhìn , chờ Hải Đông đi tới . Còn cô ta thì vừa đi vừa ngoắt rồi rít :

- Lên đây , lên đây .
- Chị nói lên đâu ?
- Lên phòng chị đi . Có chuyện này hay lắm . Bảo đảm Phi sẽ muốn nghe mà

Thấy Quý Phi còn đứng yên như không thích , cô ta kéo bừa tay cô , lôi đi bằng bằng .

- Không có thời gian giải thích đâu . Nghe rồi biết , nhanh đi để không kịp .
- Quý Phi không chịu được kiêu lôi kéo trẻ con như thế , cô cố rút tay lại :
- Chị buông ra đi , để em tự đi được rồi .

Hải Đông bỏ tay cô ra , nhưng vẫn vừa đi vừa chạy :

- Trời ơi ! Nhanh lên đi .

Lên hết cầu thang , cô đi chậm lại . Lùi theo cửa sau vào phòng . Vừa đi vừa đặt một ngón tay lên miệng , một tay chỉ xuống đôi giày cao gót của Quý Phi :

- Nhẹ chân , nhẹ chân thôi , im lặng tuyệt đối nhé .

Cử chỉ của cô làm Quý Phi tự nhiên đi thật nhẹ , gần như phải nhắc lên từng bước . Cô theo Hải Đông đến đứng sát cửa thông ra hành lang . Chưa kịp hiểu gì thì cô nghe tiếng khóc sục sục của Trúc Hiền . Cô sững người ngó Hải Đông . Cô nằng gặt đầu ra hiệu , rồi áp tai sát cửa lắng nghe .

Nghe lén chuyện người ta thật chẳng hay ho gì . Nhưng Quý Phi tò mò quá nên cũng đứng im . Không biết chuyện gì mà Trúc Hiền khóc lâu vậy , mà khóc với ai mới được chứ . Chẳng lẽ khóc một mình ?

Một lát sau , Trúc Hiền lên tiếng :

- Em biết em có lỗi là đã không thành thật . Nhưng lúc đó em chưa xác định được tình cảm của mình . Bây giờ em biết người mà em cần không phải là anh ta . Nếu anh cố chấp thì rồi anh sẽ hối hận .

- Anh sẽ không hối hận quyết định của mình .

"Ôi Trần Nghiêm đã biết chuyện rồi" Quý Phi suýt kêu lên . Cô đưa mắt nhìn Hải Đông . Nhưng cô ta đang dán mắt vào khe ổ khóa . Thế là cô lại đứng yên .

Thật lạ , giọng của Trần Nghiêm rất trầm tĩnh nhẹ nhàng nữa . Có nghĩa là anh không tức giận . Đúng là con người ôn hòa .

Hình như họ về rồi . Bên ngoài hoàn toàn im lặng . Quý Phi định đi ra thì tiếng Trần NghiêM lại vang lên :

- Điều mà anh cần nhất trong mối quan hệ là sự thành thật . Còn em thì xem nhẹ nó quá . Nếu mà hôm qua anh và anh ta không chạm trán nhau thì em có nói thật với anh không ?

- Em sẽ nói .

- Không , em sẽ tiếp tục im lặng để nhận những ưu ái của hai người , không cần biết có xúc phạm đến người khác không .

Trúc Hiên thút thít :

- Anh trách em không thành thật , nhưng anh có hiểu sự thiệt thòi của em không ? Con trai không được người này thì có người khác . Còn con gái thì chỉ có thể thụ động chờ . Ai biết được người nào tốt hơn chứ .

- Anh không ngờ tư tưởng em còn ấu trĩ như vậy . Em cho rằng con trai không thiệt thòi , cho nên em có quyền đùa giỡn với tình cảm của người khác hay sao ?

- Em không đùa giỡn , em phân vân .

- Anh không hiểu em vô tư , hay cố tình không nhận ra sự ích kỷ của em . Trong đời anh sợ nhất ở một người là sự ích kỷ . Nhất là tính ích kỷ trong tình cảm vì nó làm người khác đau khổ đến vô tận , có lẽ nói ra em cũng không hiểu đâu .

Quý Phi chợt quay đầu lại , thở dài . Chắc chắn Trúc Hiên sẽ không hiểu sâu sắc câu nói đó . Chỉ có cô mới hiểu được nỗi lòng của Trần NghiêM .

Khi anh nói ra , cô mới thấy hết tầm quan trọng của sự việc . Việc làm của Trúc Hiên đúng là ích kỷ . Chỉ biết nghĩ tới mình , không cần biết cái đau của người khác .

May là Thiên Vũ không hề thất lòng với cô , còn Trần NghiêM ... chắc sẽ bị đau sâu sắc lắm . Thậm chí có thể mất hết niềm tin ở con gái .

Tự nhiên cô tội nghiệp anh vô cùng . Và sẵn sàng tha thứ về việc anh đã coi thường tình cảm của cô .

Vậy mà Trúc Hiên không hiểu điều đó , cô nằng nói như thanh minh :

- Em chỉ sợ em chọn sai , chứ không phải ích kỷ .

- Em có quyền sợ , có quyền chọn lựa . Nhưng tại sao không chọn sự thành thật , tại sao không nói với anh . Em đã làm cho anh nghĩ , anh là người quan trọng nhất đối với em . Có lẽ Thiên Vũ cũng tưởng như vậy .

"Anh ta chẳng tưởng gì cả , chỉ có anh là đồ ngốc thôi ." Quý Phi muốn la lên , nhưng cô ghìm lại một cách âm ức . Nếu được nói thẳng hết những gì mình biết và mình nghĩ thì sung sướng biết bao .

Nhưng sau này , cô hiểu rằng , không phải bất cứ điều gì muốn đều được phép làm . Nếu không muốn rước họa vào thân .

Ngoài kia Trúc Hiên nói như nài nỉ :

- Anh có thể cho em một thời gian để thử thách không ? Đừng dứt khoát thẳng thừng như vậy , em đau khổ lắm .
- Anh không phải là người kiên nhẫn , và có lẽ cũng không biết vị tha .
- Em xin thề là sẽ dứt khoát với anh ta . Em nhận ra rằng anh ta không phải là mẫu người nghiêm chỉnh .
- Đó là chuyện của em . Em chọn hay từ chối anh ta , hãy dựa vào tình cảm của em , đừng vì anh . Anh rút lui và không muốn bị phiền phức .
- Anh có phải là đá không hờ anh Nghiêm ? Tình cảm mà anh có thể dứt khoát nhẹ nhàng vậy sao ?
- Có lẽ nó chưa đủ lớn để anh đau khổ . Em hãy thanh thản mà nghĩ rằng đó chỉ là một người thoáng đi qua đời mình , đừng để nuối tiếc dần vật , sẽ nặng nề lắm .

Trúc Hiền vẫn cố hỏi tới cùng :

- Em muốn biết , anh đã yêu em chưa ? Hay chỉ có cảm mến , hãy nói thật đi , em xin anh .

Trần Nghiêm buông một tiếng cười :

- Em cần biết chuyện đó làm gì ?
- Em muốn biết mức độ tình cảm của anh , nói đi mà anh .
- Khi chia tay , thì đừng quan tâm làm gì tình cảm dành cho mình . Nó không làm em nhẹ nhàng hơn đâu .

Trúc Hiền lại bắt đầu sụt sịt :

- Em biết anh hận em lắm , nhưng ...

Trần Nghiêm ngắt lời :

- Không quá mức như em nghĩ đâu . Và nếu em có hối hận vì làm anh khổ thì em có thể thanh thản rằng em không gây ra tội lỗi gì cả .
- Nói thế có nghĩa là anh không yêu em . Đúng hơn là tình cảm chưa sâu sắc .

Trần Nghiêm vẫn không chịu nói dứt khoát :

- Em tìm hiểu làm gì ? Đã chia tay thì không nên biết điều đó .

Anh im lặng một lát , rồi nói cứng rắn :

- Tính anh không thích lập lờ . Cái gì đã quyết định rồi , anh sẽ không còn vương bận nữa . Em hãy dứt khoát tư tưởng đi . Đừng hy vọng gì ở anh nữa . Cũng đừng níu kéo , anh không thích bị phiền .
- Đừng rạch ròi như thế , anh Nghiêm . Tình cảm không thể nói cắt là cắt , anh cho em thời gian chuộc lại được không anh ?
- Có thể em chưa hiểu hết việc làm của em . Còn anh thì hiểu rất rõ mình cần cái gì . Anh suy nghĩ rất nhiều và khi chọn một quyết định thì anh không muốn bị lay chuyển .

Ở bên ngoài , Trúc Hiền vẫn kiên nhẫn năn nỉ . Nhưng Trần Nghiêm chỉ lặng thinh . Quý Phi lẳng lặng rời chỗ cửa , đi chậm chạp xuống sân . Nếu

không phải là nghe lén , thì hẳn cô đã khuyên Trúc Hiền hãy bỏ về . Năn nỉ anh ta chỉ là vô ích .

Tính anh ta là thế . Mọi chuyện đều thẳng tắp . Không có sự yếu mềm hay phân vân yếu đuối . Cũng như cô trước đây , anh ta tìm mọi cách tránh cô , tránh một cách dứt khoát . Không thoáng chút mềm lòng trước sự thành thật của người khác .

Thật ra anh cũng thuộc dạng ích kỷ . Anh ta không làm khổ người khác bằng cách phản bội như ba cô . Mà đẩy người ta vào chỗ tuyệt vọng , bằng chính sự khép kín của mình .

Quý Phi đang chìm trong suy nghĩ thì chợt bị giật nảy mình vì cái vỗ vai của Hải Đông . Cô nổi sùng muốn hét lên , nhưng chỉ im lặng xoa chỗ đau . Hải Đông không để ý cử chỉ thô bạo của mình , cô ta cười khinh khích :

- Kết quả thật là đẹp mắt phải không ? Em nói với anh Nghiêm phải không ?

- Em không rảnh mà chỗ mũi vào chuyện người khác .

Nếu là lúc khác thì cách nói châm chích đó đã làm Hải Đông nổi cơn tam bành . Nhưng đang khoái chí quá , nên cô không để ý chuyện nhỏ nhặt . Cô ta cười tinh quái :

- Em không nói thì ai nói ?

- Họ đã chạm trán nhau ở đâu đó . Lúc này chị nghe rồi mà .

Hải Đông gật gù :

- Có thể chứ , để con nhỏ đó tóm một lúc hai con cá nặng ký thì tức chết đi được .

"Cho dù là họ chia tay , nhưng anh ta không vì thế mà chọn chị đâu . Rất may là anh ta không bị mù" . Quý Phi sẽ rất hả hê nếu có thể nói ra điều đó . Nhưng may là cô không có nhu cầu chọc tức Hải Đông .

Cô đi nhanh ra xe , tránh càng sớm càng tốt bà gà mái lẩm lời kia .

Buổi tối , khi Hạ Lan đã ngủ , cô vẫn thức ngồi co rút ngoài bàn khách . Hơn một tháng nay , mỗi lần cô gọi điện cho mẹ , đều bị bà cắt máy . Lần đầu tiên cô bị mẹ giận quyết liệt như vậy . Bây giờ cô mới ý thức hết thế nào là sự đồ vỡ mà Trần Nghiêm đã cảnh cáo .

Buồn chịu không nổi , Quý Phi lại gọi điện cho mẹ . Lần này cô không bị cúp máy như lần trước . Nhưng giọng bà vang lên rất lạnh nhạt :

- Alô .

Nghe tiếng mẹ , tự nhiên Quý Phi thấy sóng mũi cay cay , cô khóc nghẹn ngào :

- Con nè mẹ !

- Biết rồi .

- Con gọi để hỏi mẹ ngủ chưa .

- Không cần cô phải quan tâm như vậy .

Quý Phi òa lên khóc lớn tiếng :

- Tôi nay con buồn quá ngủ không được , cho con về nhà đi nghe mẹ . Con nhớ mẹ lắm .
- Từ đây về sau , đừng gọi tôi bằng mẹ nữa . Tôi không có đứa con nào phản tôi cả . Hãy tự lo liệu cuộc sống của mình đi .
- Mẹ nói gì vậy ? Con là con của mẹ mà .
- Con mà đi dỗi gặt mẹ mình vì người vợ khác của ba mình à ? Thà tôi không có , từ đây về sau cứ coi như tôi chết đi , dọn đến sống với bà ta đi cho có mẹ .

Quý Phi quỳnh quáng :

- Mẹ đừng nói thế . Mẹ ơi ! Mẹ ...

Nhưng bà Quý đã cắt ngang cuộc gọi . Miệng Quý Phi méo xệch như con nít . Cô bỏ máy xuống bàn , rồi co chân lên ghế , gục đầu xuống gôi khóc một cách tức tưởi .

Hôm sau cô đi làm với một vẻ mặt buồn xo . Hạ Lan hỏi gì cũng không chịu nói . Suốt cả buổi sáng , cô im lìm làm việc . Và rất dễ cáu kỉnh khi bị phật ý . Đến nỗi mấy người cùng tổ nháy mắt nhau , ra dấu ngạc nhiên về thái độ kỳ lạ của cô .

Đã vậy , Hải Đông vô tình đổ dầu vào lửa . Trưa nay , Quý Phi chọn một góc bàn kín đáo ngồi ăn một mình . Vậy mà cô ta cũng tìm ra được . Cô mang khay thức ăn đến đặt xuống bàn , giọng tò mò :

- Sao ngồi một mình vậy Phi ? Chị ngồi đây được không ?

Quý Phi uể oải trả lời :

- Chị thích thì cứ ngồi .

Cô xúc muỗng cơm , đưa lên miệng một cách chán ngán . Không hiểu sao cô bực không chịu nổi khi thấy Hải Đông . Mà cô ta thì khoái đeo theo cô .

Tính gì kỳ cục .

Hải Đông không để tâm cử chỉ tránh né của Quý Phi , cô ta nói một cách hào hứng :

- Em bị thằng Sang "Đâm sau lưng chiến sĩ rồi đó" . Nó nói xấu em tung bừa với mấy thằng công nhân . Em phải chỉnh nó đi thôi , nếu không em sẽ làm trò chơi cho cả công ty đấy .

Đang không vui mà nghe nhắc đến tên Sang , Quý Phi lập tức bực lên . Gì chứ chuyện Sang đâm thọc thì cô tin ngay . Cô ngược lên nhìn Hải Đông :

- Anh ta nói gì vậy chị ?

Hải Đông đứng đĩnh :

- Hôm qua lúc về , chị định nói với em nhưng thấy em gấp về quá nên chị nói không được .

- Vậy chị nói bây giờ đi .

Hải Đông đẩy khay cơm ra , cái mỏ nhiều chuyện bắt đầu cong lên , háo hức :

- Hôm thứ bảy, tụi nó nhậu đông lắm , nguyên băng cũ của thằng Sang với mấy thằng công nhân , với ...

"Đồ khi , dài dòng lắm lời" Quý Phi cúi kính nghĩ thầm . Cô cắt ngang :

- Em không quan tâm anh ta nhậu với ai . Chỉ biết anh ta nói gì về em là đủ rồi .

- Ấy ! Phải biết chứ . Vì nó nói xấu em với tụi đó . Rồi tụi đó đồn đại lung tung , mất uy tín em rồi làm sao em làm việc được .

- Chủ yếu là anh ta đã nói gì ? Nói em không phân biệt được tôm này với tôm kia à ?

Hải Đông bấu môi :

- Nói cái đó thì còn quá nhẹ . Nó dựng chuyện thế này này ...

Cô ta hơi chồm người về phía trước , mặt đầy vẻ nghiêm trọng :

- Nó bảo lúc em mới vô , em ẹo với nó ghê lắm . Cố tình đứng sát nó , áo hở ngực tối đa , nước hoa thơm lừng . Và mặc váy thì cứ cố tình kéo lên trước mặt nó .

- Chỉ có vậy thôi à ? Được rồi – Quý Phi mím môi .

- Không , còn nữa . Nó bảo em của nó không được . Em hay rủ nó đi chơi , đến nhà vào ban đêm . Tại thấy em lăng lơ nên nó không thèm .

Quý Phi mím môi nhưng vẫn ngồi yên lắng nghe . Thấy cô có vẻ tức , Hải Đông càng hứng thêm :

- Hôm đó nó nói , mấy thằng kia cười quá trời . Tụi nó hỏi thằng Sang nhiều câu nghe ghê đến nỗi chị không dám nói ra nữa . Ví dụ như ngực em có trắng không ? Thật hay giả ? Ủi ! Thô bạo quá .

Quý Phi đỏ bừng mặt , đỏ đến tận chân tóc . Cô chưa kịp hỏi thêm thì Hải Đông đã hạ giọng :

- Nó nói tại của nó không được nên em trả thù nó .

Quý Phi không nói gì , chỉ đưa mắt nhìn quanh . Hải Đông cũng nhìn theo :

- Em tìm gì vậy ?

- Là thật , sao anh ta không có ở đây ?

- Chắc nó ăn xong rồi , giờ này nó trên phòng nghỉ chứ không có ở đây đâu .

Mà em biết không , mấy thằng say ăn nói bốc phét lắm . Với lại , em là người nổi nhất công ty , tụi nó khoái nói về em lắm .

Quý Phi ngồi yên suy nghĩ . Rồi chợt đứng bật dậy , đi một mạch ra khỏi phòng , mặc kệ tiếng gọi léo nhéo ngạc nhiên của Hải Đông .

Cô đi thẳng lên phòng nghỉ của phái nam . Đẩy mạnh cửa như vào phòng của nữ , hoàn toàn không quan tâm mình đang đến chỗ nào .

Trong phòng nhóm thanh niên đa số là ở trần đang ngồi chơi bài . Thấy cô xuất hiện , ai cũng đồng loạt ngược lên nhìn về ngạc nhiên . Còn cô thì không để ý đến ai , chỉ đưa mắt tìm Sang .

Anh ta đang ngồi gác chân lên bàn . Quý Phi đi thẳng đến tới trước mặt anh

ta , đôi mắt quắt lên giận dữ . Đến nỗi anh ta bỏ chân xuống , ngồi thẳng lên .

- Sao lại nhìn tôi ? Chuyện gì nữa đây ?

Anh ta chưa kịp dứt lời thì Quý Phi đã mím môi , lấy hết sức tát cho anh ta một cái :

- Đồ ti tiện !

Sang đứng phắt dậy , đập bàn cái rầm :

- Tại sao dám đánh tôi ? Lần này là lần thứ hai rồi nghe . Cô muốn gì ?

- Nếu tôi là con trai thì anh sẽ không trả giá nhẹ như thế này đâu .

Sang chưa kịp nói gì thì Trí cận và Trí tre đã vội kéo Quý Phi ra .

- Em hành động nóng nảy rồi . Người ta không biết nó có lỗi gì , nhưng thấy em dữ như vậy là họ phê bình em đó .

- Xuống căng tin nói chuyện đi Phi . Để tụi anh xử nó cho . Em đừng đánh đấm kiêu này , em là con gái mà .

Quý Phi lắc đầu :

- Anh ta đã xúc phạm em , em muốn tự mình hỏi anh ta .

- Nhưng lần trước em đã bị phê bình rồi , em không nhớ sao ?

Vừa lúc đó Trần Nghiêm bước qua . Nãy giờ anh ở phòng bên cạnh mà không ai biết . Thấy phó giám đốc xuất hiện , cả phòng trở nên lặng thinh chờ đợi . Sang tranh thủ tình cảm trước :

- Em không hiểu chuyện gì đã xảy ra , tự nhiên cô ta xông vào đây kiểm chuyện . Đây là lần thứ hai cô ta đánh em , cô ta làm em mất mặt . Anh Nghiêm thấy rồi đó , anh làm chứng giùm em đi .

Trần Nghiêm sửa lạo cổ áo , rồi nghiêm nghị nhìn cả hai :

- Mời hai người lên phòng tôi nói chuyện .

Nói xong , anh đi ra ngoài . Sang đến tường lấy áo mặc vào . Anh ta ném cho Quý Phi cái nhìn gay gắt :

- Cô là con gái sao mỗi cái mỗi động tay động chân vậy ? Lần này tôi không nhin cô đâu , bà chằn !

- Làm chung với một người như anh không đủ mới là lạ đó .

Rồi cô quay ngoắt người đi ra . Trí tre với Trí cận đi theo hai bên .

- Chuyện gì vậy ? Tranh thủ nói chuyện trước với tụi anh đi Phi , rồi tính cách nói cách nào đối phó với nó .

- Để tụi anh đi theo Phi , có gì tụi anh đỡ cho . Anh biết thằng đó cũng láu cá lắm .

Quý Phi vẫn còn tức đỏ mặt , cô mím môi , thở mạnh :

- Anh ta là người ty tiện nhất mà em đã gặp . Lát nữa em sẽ nói , hai anh sẽ biết thôi .

Một thời ta đuổi bóng

24.

Cô vô tình ngược lên lầu , thấy Trần Nghiêm đứng trên cửa sổ nhìn xuống . Cô hơi chùn lại . Lúc nãy tức quá nên cô không hình dung trước sự việc sẽ xảy ra thế nào . Vậy là lần thứ hai , Trần Nghiêm lại thấy tính nết cô hung dữ . Cô luôn bộc lộ những tính xấu trước mắt anh ta . Nào là dữ , bướng bỉnh , không biết phục tùng ai . Từ chuyện trong công ty , đến chuyện riêng gia đình , cô và anh đều đối đầu nhau . Chuyện này rồi càng làm anh ta không ưa cô hơn nữa .

Quý Phi chột thở dài . Nhưng rồi cô lại héch mặt lên bất cần . Anh ta đã không ưa cô ngay từ đầu , có ác cảm thêm lần nữa cũng không sao . Dù cô có cực kỳ dễ thương thì anh ta cũng không thương được , cho nên không việc gì cô phải ngại .

Khi ba người vào phòng , thì Trần Nghiêm đang ngồi chờ ở salon . Quý Phi ngồi xuống chiếc ghế dài . Trí tre và Trí cận ngồi hai bên cô . Trần Nghiêm đưa mắt nhìn hai tên con trai , có vẻ không hài lòng . Nhưng anh không nói gì , chỉ nhìn ra ngoài chờ Sang .

Có đến mười phút sau , anh ta mới vào . Đi theo anh ta là hai, ba tên khác làm công nhân ở khâu cấp đông , chắc là những người theo ủng hộ .

Thấy trong phòng thêm người không cần thiết , Trần Nghiêm hơi cau mặt , nghiêm giọng :

- Tôi chỉ mời cô Phi và anh Sang lên đây , còn những người khác , xin mời ra ngoài .

Mọi người đưa mắt nhìn nhau , rồi lục tục đi ra . Trần Nghiêm ra hiệu cho Sang ngồi xuống , rồi đưa mắt nhìn Quý Phi :

- Tôi đã thấy cô chủ động gây ra chuyện . Cô có thể giải thích lý do không ?

- Anh ta đã xúc phạm tôi .

- Cụ thể ?

Quý Phi nhìn thẳng vào mặt Sang :

- Anh ta dám trả lời trung thực những câu hỏi của tôi không ?

Sang làm ra vẻ hiền lành , vô tư như không hiểu chuyện gì :

- Tôi không hiểu tại sao cô cứ kiểm chuyện với tôi . Tôi có biết gì đâu . Tự nhiên xông vào chỗ con trai , rồi còn đánh tôi . Phải hỏi lại tư cách của cô trước đi .

- Trước khi kiểm tra tư cách của tôi , anh hãy nhìn lại tư cách của mình .

Anh đã nói gì về tôi trước mặt các công nhân , nói trung thực đi .

Sang cười khẩy :

- Cô đánh giá cô cao quá rồi . Cô là cái gì mà tôi phải nói về cô với mọi người . Tôi đâu có quan tâm đến cô .

Quý Phi tán công đến cùng :

- Anh không quan tâm đến tôi , nhưng lại thích đem danh dự tôi ra đùa , để nâng anh lên . Trước mặt phó giám đốc , tôi không đủ can đảm nhắc lại những câu nói hạ cấp của anh . Tôi nghĩ anh tự hiểu .

- Thật tình là tôi không hiểu gì cả .

Quý Phi nhìn anh ta một cách căm ghét lẫn khinh bỉ , rồi cô nhấn từng chữ :

- Trong buổi nhậu chiều thứ bảy tuần trước , anh đã tuyên bố là tôi từng quyến rũ anh , có không ?

Sang ảm ớ một chút , rồi xua tay quyết liệt :

- Làm gì có chuyện đó .

- Có nhậu hay không ?

- Nhậu thì có , nhưng không có nói vậy ?

- Anh biết cách chọn lọc những điều để quên quá . Có cần tôi phải lời chi tiết khác ra không ?

- Cô cứ việc lời , tôi có nói gì đâu mà phải sợ .

Quý Phi tức điên cả người , cô những muốn cầm tách nước hắt vào mặt bụi gian xảo của anh ta , nhưng ráng dần lại . Quên mất có Trần Nghiêm ngồi ở đó , cô đứng bật dậy :

- Tôi sẽ gọi nhân chứng lên đối chất , đừng hòng tôi bỏ qua chuyện này .

Trần Nghiêm trầm tĩnh lên tiếng :

- Ngồi đi Quý Phi . Đừng làm lớn chuyện thêm nữa . Cách hay nhất là cô hãy về phòng nghỉ , tôi sẽ dàn xếp chuyện này .

Quý Phi lắc đầu nguầy nguậy :

- Tôi không chịu như thế , tôi phải làm cho ra lẽ . Bởi vì anh ta xúc phạm tôi

.

- Tôi yêu cầu cô ra ngoài – Trần Nghiêm gằn giọng .

- Không , tôi ...

Thấy ánh mắt dữ dội của Trần Nghiêm , cô vội im bặt . Không hiểu tại sao anh dữ bất ngờ thế . Nhưng qua phút ngạc nhiên , cô lại ảm ức , vung tay lên :

- Tại sao anh cứ xử ép tôi thế ? Như thế mà cũng đòi xử , anh luôn bắt công với tôi .

- Đây là nơi làm việc , chứ không phải nhà cô , không được vô kỷ luật , nếu cô làm ầm ĩ lên , cô phải chịu trách nhiệm về trật tự đó .

Quý Phi la lên :

- Tôi sẽ nghỉ làm . Các người đừng có ức hiếp tôi .

Rồi cô hùng dũng bỏ ra ngoài . Cái tính trả con lại bắt đầu nổi dậy . Cô nguyên rủa Sang và Trần Nghiêm không tiếc lời . Chắc chắn cô sẽ không

làm ở đây nữa . Nhưng trước khi nghỉ , cô sẽ hài tội cho được tên Sang nhỏ nhen đó . Không cách này thì cách khác . Cho hắn chữa tật hạ nhục người khác .

Quý Phi lăm lè trở xuống phòng nghỉ . Cô vừa bước vào phòng thì Hải Đông đã hối hả đến kéo tay cô .

- Bây giờ em đi đâu vậy ?

- Đi hỏi tội anh ta .

- Trời ơi ! Sao em làm vậy ? Sao nóng nảy thế ? Chị chỉ kể cho em biết thôi , em hỏi nó chẳng khác chị nhiều chuyện sao ?

Quý Phi nhìn Hải Đông một cái . Chị không nhiều chuyện thì ai nhiều chuyện . Nếu chuyện này không có thì chị chết . Cho bỏ tật thóc mách chuyện người khác . Thấy Hải Đông có vẻ lo lắng , cô bèn bỏ đi . Vừa đi vừa nói một cách giận dữ :

- Chị không nên sợ , nếu chị không dựng chuyện .

- Dựng thì chị không dựng rồi , nhưng thằng đó mà ghét chị thì ...

Quý Phi đứng lại , cười nhạt :

- Cỡ như chị mà không dám làm gì anh ta thì thật đáng ngạc nhiên . Nếu chị sợ thì anh ta tiếp tục lấn tới đây . Cứ người này thì thâm sau lưng người kia , thì cuối cùng thành một đám nhiều chuyện .

Hải Đông hơi quê trước cách nói chuyện thẳng thừng của Quý Phi . Con nhỏ này cái gì cũng thẳng tuột . Cô nhận ra Quý Phi không phải đối tượng để tỉ tê chuyện của người khác . Và thấy hối hận đã nói ra với cô nàng . Nói với người khác không chừng sướng miệng hơn .

Thế là cô tìm cách né đi . Vì sợ Quý Phi lôi ra làm chứng . Mà Quý Phi cũng không để ý chuyện đó , cô đang tức mình kinh khủng . Và vì biết mình không làm gì được Trần Nghiêm , nên cô quyết định nghỉ làm . Với điều kiện là làm mọi chuyện sáng tỏ trước khi nghỉ .

Cô ngồi vào bàn , viết một lá đơn nghỉ việc cho Trần Nghiêm sáng mắt .

Chắc là anh ta quen tưởng cô là con cù lần , muốn chèn ép đến đâu cũng được . Nhớ lại cái cách anh ta ra lệnh cho cô đi ra , cô chợt giận chính mình .

Vì sao mình chịu ra một cách ngoan ngoãn thế ?

Tuy tức muốn bốc lửa , nhưng buổi chiều cô vẫn xuống làm bình thường .

Dĩ nhiên là với vẻ lăm lè khiến ai cũng ngán .

Đến chiều , Trần Nghiêm lại cho gọi cô lên . Vừa bước vào phòng , cô đã chuẩn bị rút lá đơn trong giỏ ra , rồi im lìm bước đến bàn đặt lá đơn xuống trước mặt Trần Nghiêm .

Anh chỉ liếc sơ qua rồi gật đầu :

- Cô muốn nghỉ cũng tốt . Tôi sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất cho cô . Còn bây giờ , mời cô ngồi lại giải quyết chuyện lúc trưa .

Quý Phi lăm lè ngồi xuống . Dáng điệu của một con nhím , sẵn sàng bắn ra

bất cứ lúc nào .

Trần Nghiêm làm ngơ trước thái độ sinh sự ngăm ngăm đó . Anh vòng tay trên bàn , nói thản nhiên :

- Từ trước giờ , trong công ty rất yên lặng , chưa có nhân viên nào gây ra nhiều rắc rối như cô .
- Nhưng chuyện này , tôi không tự tạo ra , tôi chỉ phản ứng khi người khác chọc vào tôi .

Trần Nghiêm gật đầu :

- Tôi không phản đối chuyện đó , nhưng cô không còn cách đối phó nào dễ thương hơn sao ? Dù cho nóng nảy thế nào , cô cũng đừng quên mình là con gái .

- Cái gì con trai làm được , thì con gái cũng làm được . Nếu là anh , không chừng anh đã nện cho anh ta một trận rồi . Tôi không hối hận việc làm của mình , thậm chí tiếc là không nện được cho anh ta một trận để nhớ đời .

Trần Nghiêm nhìn cô một cái , rồi nghiêm nghị :

- Trở lại chuyện lá đơn . Cô xin nghỉ vì lý do gì vậy ?
- Tôi đã ghi trong đơn . Anh đọc đi .
- Vì lý do này thì hết sức con nít , cô không chứng chắc hơn được sao ? Đầu nhất thiết phải ghi sự thật .

Quý Phi lầu bầu :

- Sự thật thế nào thì tôi ghi thế ấy .
- Nếu mỗi lần va chạm với ai đó , cô đều nghỉ làm , thì có lẽ cô sẽ chuyển chỗ làm đến cả trăm lần , cô không sợ mệt mỏi sao ?
- Còn hơn để chịu áp bức .
- Áp bức ? – Trần Nghiêm nhướn mắt .
- Trong chuyện này , anh đã xử ép tôi .
- Chưa biết kết quả thì khoan kết luận . Nhưng tôi sẽ không cản nếu cô nghĩ . Còn chuyện giữa cô với anh Sang , tôi biết anh ta có lỗi . Anh ta sẽ xin lỗi cô trong cuộc họp sắp tới . Và ngược lại , cô cũng phải nhận lỗi của cô .

Quý Phi phản đối :

- Tôi có lỗi gì kia chứ ?
- Lỗi là đã xử nặng tay . Nếu nói công bình thì một cái tát của cô cũng đã hòa rồi . Cô có biết tát vào mặt người khác là sỉ nhục người ta không . Cô đã hạ thấp anh ta giữa chỗ đông người .

Quý Phi bướng bỉnh lắc đầu :

- Con gái nhiều chuyện đã là xấu tính . Con trai thì lại càng xấu xa hơn . Tôi không chịu nổi khi con trai đem con gái ra nói xấu . Mà lại hạ thấp người ta để nâng mình lên .
- Đừng nên phân biệt nam nữ . Khi người ta đã xấu tính , thì ai cũng như ai thôi .

- Không . Tôi quan niệm khác . Với tôi , con trai là phải phóng khoáng . Không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt . Có lẽ tôi luôn tôn sùng những người nam tính , nên tôi không chịu nổi tính nhỏ nhen của anh ta .

Trần Nghiêm nhìn cô hơi lâu , như nghiền ngẫm điều gì đó , ngoài ý muốn của mình . Rồi anh khoát tay :

- Trở lại vấn đề . Tôi đã quyết định đưa chuyện này ra trước cuộc họp nội bộ . Đó là cách thanh minh cho cô . Và cô cũng phải nhận khuyết điểm của mình .

- Khuyết điểm gì ?

- Cô đã làm anh ta xấu hổ trước mặt mọi người .

Quý Phi cúi đầu ngẫm nghĩ . Đúng hơn là cô đang đem cân giữa lỗi của mình và lỗi của Sang . Và tự hỏi mình làm vậy có quá đáng không . Cô cố hình dung nếu ai đó tát mình , thì mình sẽ tức thế nào .

Nhưng Trần Nghiêm không để cho cô kịp quyết định , anh đã có kinh nghiệm trong cách cư xử với cô . Vừa thuyết phục , vừa trấn áp . Bởi tính Quý Phi quá thẳng và bướng . Không dễ gì bắt cô im miệng nếu sự việc không rõ ràng . Nhưng nếu nuông chiều tính tiểu thư của cô , không biết cô ta sẽ làm nũng đến đâu .

Anh nói một cách dứt khoát :

- Tôi đã giải quyết xong , nếu cô không đồng ý thì tự cô phải tìm cách khác hay hơn . Còn nếu không tìm được , cô phải khuất phục .

Quý Phi ngẩng lên :

- Xử vậy thì tôi đồng ý , với điều kiện anh ta phải tuyệt đối không lặp lại chuyện này nữa .

- Tôi nghĩ , bị xấu hổ thế này , anh ta sẽ không dám đụng đến cô lần nữa . Cô có thể yên tâm . Và cả cô cũng phải rút kinh nghiệm , đừng để trở thành nổi tiếng vì khoản đánh đấm , không hay gì đâu .

"Đến nổi như vậy lận sao ? Chẳng lẽ mình gieo cho mọi người ấn tượng đó , chẳng lẽ mình du côn đến như vậy " . Ý nghĩ đó làm Quý Phi què đở mặt .

Lúc trước cô không nghĩ gì , nhưng bây giờ Trần Nghiêm phác họa chân dung mình như thế , cô thấy mình thật rùng rú .

Cô làu bàu nói cho mình nghe :

- Tôi sẽ chẳng làm như vậy nữa . Nhưng nói trước là nếu bị bất cứ ai chọc ghẹo , tôi sẽ không nhịn đâu .

Trần Nghiêm thần nhiên :

- Không ai yêu cầu cô nhịn , mà cô cũng không cần để người ta liều lĩnh như anh Sang .

Quý Phi biết Trần Nghiêm muốn nói mình dữ , nhưng cô phớt lờ . Anh ta có nghĩ xấu về cô hơn cũng chẳng sao . Cô đã quen rồi .

Trần Nghiêm kéo tờ đơn đến trước mặt . Đọc lướt qua , rồi lên tiếng :

- Còn về lá đơn này , nếu cô vẫn giữ ý kiến thì tôi sẽ giải quyết thỏa đáng cho cô .

Quý Phi nhìn anh chăm chăm . Nãy giờ anh đã nhắc câu này đến ba lần .

Anh ta luôn muốn cô đi cho khuất mắt anh ta . Trước đây , cô yếu đuối đến mức không thể tự ái , nhưng bây giờ tâm lý bất cần làm cô không sợ gì nữa .

Cô gật đầu một cách thản nhiên :

- Thật tình tôi đã chán làm việc ở đây rồi . Đi chỗ khác có lẽ vui hơn .

Trần Nghiêm gật đầu :

- Cô đã quyết định thì tôi không cản trở .

Quý Phi nói một cách lãnh đạm :

- Hy vọng tôi sẽ không còn gặp rắc rối nào khác ở đây nữa .

- Tôi cũng có hy vọng như cô .

- Anh còn nói chuyện gì nữa không ?

- Xong rồi , cô có thể đi ra . Khoan , còn một chuyện tôi cần phải nói . Về chuyện giữa cô và anh Sang , cô đừng lôi kéo bất cứ ai vào cuộc nữa . Chỉ phiền phức thêm thôi .

Quý Phi nhìn anh một cái :

- Tôi không có tính nhỏ nhen như đàn ông các anh .

- Cô nói gì ? – Trần Nghiêm trừng mắt .

Nhưng Quý Phi đã đứng dậy , vọt tuốt ra cửa . Thật ra , cô chỉ định nhắm vào Sang , nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến gì lại nói câu đó . Lần đầu tiên cô thấy Trần Nghiêm phản ứng . Chọc tức được anh , cô khoái chí vô cùng .

Mấy ngày sau , trong cuộc họp , Sang đã đứng ra xin lỗi Quý Phi về việc đã xúc phạm nhân phẩm cô . Quý Phi cũng nhận khuyết điểm của mình là có "phản ứng hơi nóng nảy" , chứ cô tuyệt đối không chịu xin lỗi anh ta về cái tát .

Sang tức lắm , nhưng không dám có ý kiến . Anh ta đã quá sợ cô nàng sư tử con này . Cô ta không phải người dễ chọc . Anh ta thề với lòng từ đây về sau cả hai chữ Quý Phi cũng không dám nhắc tới , nói gì đến chuyện châm chọc cô ta .

Cuộc họp đang trầm trầm . Nhưng khi chuyển qua phần kiểm điểm của hai nhân vật này thì phía dưới sôi nổi hẳn lên , mạnh ai nấy xì xào bàn tán .

Hải Đông rất ngạc nhiên khi sự việc lại xảy ra như vậy . Cô không ngờ Quý Phi làm tới cùng . Từ trước giờ , trong công ty cũng có những mâu thuẫn , thậm chí là xích mích với nhau . Nhưng không ai làm to chuyện lên như cô nàng này cả . Lúc nào cũng xù lông như con nhím .

Thấy các cô xì xầm bàn tán , chị kế toán trưởng mỉm cười xen vào :

- Con nhỏ này làm vậy mà hay . Chuyện gì cứ đưa ra ánh sáng như vậy để phân biệt trắng đen . Chứ ở đó nói xấu sau lưng nhau rồi đâm ra nhiều

chuyện .

Ông Thịnh trên phòng hành chính quay qua tán đồng bằng một nhận xét khách quan :

- Cổ làm như thế cũng hơi dữ , nhưng đối với mấy người như thằng Sang là phải vậy . Vậy nó mới sợ .

- Cô nàng này dữ thật chứ .

- Nhưng tôi thích tính nó . Con nhỏ coi vậy chứ dễ chịu lắm . Nó giải quyết vậy không trễ con đâu .

- Từ lúc cổ vào làm là cổ gây ra nhiều chuyện nổi đình nổi đám , không biết sau chuyện này còn cái gì nữa không ?

Kế toán trưởng mỉm cười :

- Nhưng theo dõi mấy chuyện này cũng vui , con nhỏ ngộ nghĩnh đấy chứ .

Ngồi ở hàng trên , Quý Phi nghe loáng thoáng những lời bình phẩm đó .

Nhưng cô không buồn quay lại . Cô biết mọi người đều bảo mình dữ , thế thì đã sao ?

Chuyện của cô đến mấy ngày sau vẫn còn nghe xì xào bàn tán . Còn Sang thì mỗi lần thấy cô là lủi đi như chuột . Quý Phi biết trong công ty , mình đã và đang là nhân vật nổi , nhưng cô không quan tâm những cái đó .

Một thời ta đuổi bóng

25.

Trần Nghiêm đi qua phòng giám đốc Phú Hoàng . Anh đến đặt lá đơn xuống bàn , rồi ngồi xuống trước mặt ông :

- Cái này để chú giải quyết .

Giám đốc cầm tờ đơn , rồi nhú mày :

- Cô ta lại muốn cái gì nữa đây ? Giải quyết như vậy vẫn không chịu à ?

Trần Nghiêm lắc đầu :

- Cô ta đưa đơn này lúc còn đang phân xử . Bây giờ vẫn không thấy rút lại , nên con để chú giải quyết .

- Cô bé này xốc nổi thật , chưa biết chuyện ra sao mà đã ùng ùng đòi nghỉ . Cậu nói chuyện với cô ta chưa ?

- Dạ chưa .

- Có nghĩa là bây giờ cô ta vẫn muốn nghỉ ?

Trần Nghiêm trầm ngâm :

- Không biết cô ta đang nghĩ gì , đây là lần thứ ba cô ta muốn bỏ việc .

- Thế cô ta tưởng ở đây là khu giải trí sao ? không biết chịu đựng là gì cả .

Ông bà ấy cưng con gái quá đáng . Cuối cùng con bé muốn gì được nấy .

Trần Nghiêm cười mỉm :

- Thật ra , cô ta cũng có lúc biết chịu đựng . Nhưng đó chỉ là khi cô ta thích . Còn cái gì không thích thì đòi bỏ .

- Không thể thao túng như vậy được .

- Chú có ý định để cô ta nghỉ không ?

- Con bé giỏi đấy chứ . Lại trung trực , thẳng tính . Dễ gì tìm một người như vậy .

Thấy Trần Nghiêm có vẻ suy nghĩ , ông nhìn anh như dò hỏi :

- Cậu có muốn cho cô ta nghỉ không ?

- Chuyện này để chú giải quyết , con không có ý kiến .

- Không được . Dù sao cậu cũng phải có ý kiến nào đó chứ .

Giọng Trần Nghiêm chậm rãi :

- Cô ta có năng lực , nhưng tính nết ngang bướng quá . Nếu như cô ta vấp vấp vài lần , có lẽ sẽ biết phục tùng hơn .

- Nhưng ý cậu thế nào ? Tại sao cậu không đứng ra giải quyết mà lại để tôi ?

- Nhiều lần trước , thấy chú muốn giữ cô ta lại , nên con không thể có thái độ dứt khoát .

Giám đốc Phú Hoàng lại cười :

- Tôi không hiểu tại sao cậu lại có thành kiến với cô ta thế ? Cô ta chỉ có tội

những nhẽo một chút , nhưng con gái mà , bỏ qua đi , mà tính cậu cũng không đến nỗi hẹp hòi phải không ?

- Con không quan tâm về cá tính của cô ta .

Giám đốc Hoàng cười lớn :

- Cậu không nói thật rồi . Cậu luôn kín đáo trong cách cư xử với mọi người . Tôi biết đời nào cậu chịu nói cậu nghĩ gì về cô ta . Nhưng thôi , coi như cậu thật sự không có ý kiến , tôi sẽ làm việc với cô ta vậy .

Ông vừa nói hết câu , thì cũng vừa lúc tiếng gõ cửa vang lên . Cả hai đều nhìn ra , rồi giám đốc lên tiếng :

- Cứ vào đi .

Quý Phi bước vào , cô hơi khựng người lại một chút khi thấy Trần Nghiêm trong phòng . Giám đốc Phú Hoàng lên tiếng ngay :

- A , cô đây rồi . Hay thật . Tôi cũng đang định gọi cô lên đây . Sao , tìm tôi có chuyện gì đây ?

- Dạ , ba con nói là chiều nay mời bác đến nhà con . Có chú Tính vào , chú ấy sẽ ở lại nhà con một tuần .

- À , vậy à ? Tất nhiên là bác sẽ qua rồi .

- Dạ .

Thấy cô chào định đi ra , ông khoát tay cản lại :

- Cô ngồi xuống đây đi , có chuyện phải giải quyết đây .

- Dạ .

- Ngồi xuống đi . Tôi cần trao đổi với cô một chút .

Quý Phi lưỡng lự một chút , rồi đến ngồi xuống chiếc ghế trước bàn . Vô tình đối diện với Trần Nghiêm , cô hơi lúng túng ngó chỗ khác . Rồi lấy lại vẻ tự nhiên , cô quay lại nhìn giám đốc như chờ nghe .

Giám đốc nhìn cô hơi lâu . Thấy cái nhìn vô tư của cô , ông mỉm cười và hỏi bất ngờ .

- Tại sao cô muốn nghỉ làm ?

Trong một phút bất ngờ , Quý Phi quên bằng chuyện lá đơn lúc trước , cô lắc đầu ngơ ngác :

- Dạ , con đâu có xin nghỉ .

- Sao , không nhớ việc làm của mình nữa à ? – Ông giám đốc nhướng mắt .

Trần Nghiêm cũng lên tiếng :

- Hình như cô không xem trọng bất cứ cái gì cả . Sao vậy ?

Giám đốc chìa lá đơn ra :

- Cái này có phải cô viết hay không ?

Quý Phi đã nhớ ra , cô liêm môi , hơi ngượng :

- Dạ .

- Viết ở đâu ?

Quý Phi không để ý cách hỏi ẩn ý của giám đốc , cô nói thật tình :

- Dạ , ở phòng nghỉ .

- Lúc nào ?

- Lúc bị phó giám đốc đuổi ạ .

Nói xong câu đó , cô hơi liếc qua Trần Nghiêm . Anh nhướn mắt một cái nhưng không nói gì . Còn giám đốc thì hắng giọng , cau mày :

- Cậu ấy đuổi việc cô à ? Có chuyện đó nữa sao ?

Quý Phi liếm môi , bối rối :

- Dạ không phải đuổi việc , chỉ đuổi ra khỏi phòng .

- Và cô đã dùng dùng đi kiếm chỗ viết đơn ?

- Dạ , tại lúc đó phó giám đốc không nói rõ , chỉ dùng quyền lực bắt con đi ra . Và không hề hỏi con sự thật thế nào .

- Vậy rồi cô lập tức xin nghỉ ?

Quý Phi lí nhí :

- Như thế con phải tức chứ .

Giám đốc lắc đầu :

- Cô thật là trẻ con , cái gì không vừa ý thì bỏ . Thế nếu qua chỗ khác , gặp chuyện gì tức , cô lại tìm chỗ khác nữa phải không ?

- Con nghĩ , không đến nỗi như vậy đâu .

- Hừm ! Cô thật là trẻ con .

Quý Phi rất ghét bị ai cho mình là trẻ con , xốc nổi hoặc lạnh lùng . Nhưng vì giám đốc nói nên cô không dám phản ứng . Thế là cô ngồi im . Nhưng không hề nhận lỗi .

Nhìn cái môi khế cong lên của cô , dấu hiệu bất mãn thâm , giám đốc phớt lờ nói tiếp :

- Bây giờ cô còn bất mãn chuyện gì nữa ?

- Dạ , không bất mãn chuyện gì cả .

- Vậy cô còn định nghỉ nữa không ?

Quý Phi chần chờ một lúc rồi nói nhỏ :

- Dạ , tùy bác .

- Tùy là sao ?

- Đơn nộp rồi , nên rút ra thì bác lại bảo con nộp nộp , nay thế này , mai thế khác , nên con để tùy ban giám đốc quyết định .

- Vậy nếu bác giải quyết cho cô nghỉ , thì cô cũng không có ý kiến gì chứ ?

Quý Phi khẽ thở dài :

- Không đâu ạ .

Giám đốc nghiêm giọng :

- Cô tưởng chỗ làm việc là nhà hát đấy chắc . Và cô cho là mấy công ty khác , mọi người đều hòa bình làm việc với nhau đấy chắc ? Cô nghĩ vậy phải không ?

Quý Phi liếm môi :

- Con không nghĩ gì cả , con chưa khi nào hình dung mấy chỗ khác ra sao hết .

- Cũng không có gì lạ . Cô chưa từng long đong xin việc mà . Nếu gặp cảnh như vậy , cô sẽ hiểu có chỗ làm là quan trọng ra sao . Đặc biệt là chỗ làm tốt như ở đây .

- Vâng .

- Và tôi muốn đây là lần cuối cùng tôi nhận đơn từ của cô . Ba cô đã gọi cô vào đây làm , cô nghĩ thì tôi nói năng thế nào với ông ấy đây . Cô nhận lại đơn đi .

Vừa nói , ông vừa đẩy nó về phía Quý Phi . Cô cầm lên cuộn tròn nó trong tay . Và ngần ngừ định đứng lên , nhưng ông lại nói tiếp :

- Còn điều này nữa .

- Dạ .

- Mai mốt nếu xảy ra mâu thuẫn với ai đó , cô hãy bớt nóng nảy lại , trầm tính mà giải quyết . Đừng có động tay động chân như thế . Cô mà là võ sĩ thì nhân viên ở đây chết hết .

Quý Phi phản đối :

- Đâu phải ai cũng gây hấn , và con cũng không thích làm phiền ai , với điều kiện họ đừng ...

Giám đốc khoát tay :

- Biết , biết rồi . Tôi chỉ nhắc cô nên dịu dàng một chút thôi ,cô gái ạ .

- Vâng .

- Cô là người nhiều vấn đề nhất trong công ty đó , biết không ?

- Dạ biết .

Rất nhiều người nói với Quý Phi như vậy . Nhưng cách nói của ông là nhẹ nhàng nhất . Mặc dù vậy , Quý Phi vẫn thấy khó chịu . Không phải khó chịu ông , mà là không muốn bị nhắc lại thành tích kỳ cục của mình .

Giám đốc tiếp tục nói như rắn đe :

- Nếu lần sau cô còn gây thêm chuyện nổi sóng , tôi sẽ có biện pháp với cô đấy .

- Vâng .

Ông định nói tiếp , nhưng chuông điện thoại chọt reo trên bàn làm ông phải gác câu chuyện và cầm máy lên .

không ai bảo ai , Trần Nghiêm và Quý Phi cùng đứng lên đi ra ngoài .

Ra đến hành lang , Quý Phi lên tiếng :

- Tôi vẫn ở lại làm , anh có khó chịu không ?

Trần Nghiêm đứng hần lại :

- Tại sao tôi phải khó chịu ?

- Vì anh từng muốn tôi nghỉ . Và bây giờ anh cũng không ưa sự có mặt của tôi .

- Tôi đã biểu tượng như vậy sao ?

- Chắc chắn là như vậy .

Trần Nghiêm lại tiếp tục đi . Bắt buộc cô phải đi theo .

- Tôi muốn biết tại sao hôm đó anh đuổi tôi ra ngoài ?

- Tôi yêu cầu chứ không phải đuổi .

- Nói cách nào cũng vậy thôi . Nhưng tại sao anh không cho tôi ở lại chứ ?

Cứ như là xử ép tôi vậy . Tôi không còn như lúc trước nữa đâu , đã thay đổi rồi .

Trần Nghiêm nhếch môi :

- Trên thực tế , cô không hề thay đổi gì cả .

- Sao cơ ?

- Cô hãy tập dừng lại , nhìn vào mình và suy nghĩ , đừng lao theo những biểu hiện bề ngoài của người khác , như vậy cô sẽ đỡ vấp vấp hơn .

Quý Phi vừa đi vừa cau trán suy nghĩ :

- Anh nói thế là sao ?

Thấy Trần Nghiêm im lặng , cô hấp tấp kéo tay anh đứng lại :

- Anh phải giải thích rõ tôi mới chịu .

Trần Nghiêm không trả lời , chỉ nhìn xuống tay mình .

Quý Phi quē quá , vội buông ra :

- Xin lỗi .

Rồi cô lập tức nói tiếp :

- Nhưng tôi vẫn còn tức lắm , tôi tức tại sao anh đuổi tôi ra ? Tôi có quyền tra hỏi anh ta kia mà .

Trần Nghiêm lãnh đạm nhìn cô :

- Nếu cô cứ tra hỏi kiểu đó , nhất là trước mặt tôi , anh ta có chịu nhận không ? Không , anh ta chẳng đời nào thú nhận điểm yếu của mình . Cô hãy đừng hỏi tôi tại sao , mà hãy tự lý giải đi .

Thấy Quý Phi ngẩn ra suy nghĩ , anh nói tiếp với vẻ nghiêm nghị :

- Cô chẳng bao giờ chịu suy nghĩ hay phân tích . Trong khi điều đó rất cần cho cô .

Quý Phi hơi lùi lại một chút rồi nói khẽ :

- Chẳng lẽ tôi nông cạn đến vậy sao ?

- Nông nổi chứ không phải nông cạn . Nếu cô nông cạn thì chuyện gia đình cô đã khác đi rồi .

- Tôi sẽ suy nghĩ thêm nữa . Nhưng ... anh hãy cho tôi biết , làm cách nào mà anh ta chịu nhận thế ?

- Cô hỏi để làm gì ?

- Tôi tò mò lắm , làm ơn nói đi mà .

- Rất tiếc , tôi không muốn nhắc lại chuyện đó , và cô cũng nên quên đi . Nó không hay gì đâu .

- Nhưng mà tôi ...

Nói tới đó , Quý Phi chợt im lặng , vì thấy Trúc Hiền xuất hiện ở đầu cầu thang . Thấy cử chỉ khác lạ của cô , Trần Nghiêm cũng quay lại . Và khuôn mặt của anh cũng vẫn không thay đổi , dù một dấu hiệu nhỏ .

Thấy Trúc Hiền còn ngập ngừng , Quý Phi vội tìm cách tránh đi chỗ khác .

Cô nói với Trúc Hiền vài câu rồi bỏ đi xuống cho hai người nói chuyện .

Nhưng đến giữa cầu thang , cô chợt đứng lại , cắn môi lưỡng lự . Nhìn lên thấy hai người vẫn còn đứng đó , cô đi xuống phía dưới xem có người không , rồi trở lên vài nấc thang , đứng im một mình .

Một thời ta đuổi bóng

26.

Có lẽ Trúc Hiền rủ Trần Nghiêm đi đâu đó , cô nghe tiếng anh vọng xuống :

- Cám ơn em đã nhớ sinh nhật anh . Nhưng anh chỉ có thể dừng lại ở sự cám ơn mà thôi .

- Em thật tình muốn có một buổi ở bên anh . Anh có biết em chờ bao lâu rồi không ? Máy lần trước anh có thể từ chối , nhưng đây là sinh nhật anh ...

Trần Nghiêm ngắt lời :

- Với anh, nó cũng không khác hơn ngày thường , và anh muốn từ đây về sau , em đừng phí thời gian cho anh nữa .

- Nói chính xác là anh không muốn phí thời gian cho em . Em không ngờ anh hận em như vậy .

Giọng Trần Nghiêm nhẹ nhàng pha một chút thương hại :

- Em đừng quan trọng hóa vấn đề như vậy . Thật ra , chúng ta chia tay nhau rất nhẹ nhàng . Anh không để tâm hận thù hay cảm nghĩ gì đó tương tự .

Đừng vương vít về anh nữa .

Hình như Trúc Hiền bắt đầu khóc . Quý Phi nghe tiếng cô ta sụt sịt :

- Nhưng em thì không thể , anh có biết em đã đau đớn tới mức nào không ? Khi mất anh rồi , em nhận ra em yêu anh nhiều hơn em tưởng .

- Nếu có , thì đó là bất hạnh cho em .

- Em xin anh , đừng thử thách em thêm nữa . Em đã đau khổ lắm rồi .

Giọng Trần Nghiêm gần như bình thản :

- Anh không thử thách . Hãy hiểu đúng ý anh . Với anh , đó chỉ là một tình cảm tốt đẹp , chưa đến nỗi làm anh phải đau khổ . Và nó đã qua rồi , anh không thể khơi nó lại . Hiểu như vậy , em sẽ có quyết định sáng suốt hơn .

- Chẳng lẽ anh chưa hề yêu em ? Hay anh cố chấp ?

- Anh chẳng đủ sức cố chấp , nếu anh đã từng yêu điên đảo . Hãy nhìn vào

sự thật Trúc Hiền ạ . Rằng anh đã có ý định tìm hiểu , chứ chưa bao giờ nói yêu em .

- Anh là người như vậy đó sao ? Nếu biết anh không yêu em , em đã không từ chối anh ta .

Không hiểu Trần Nghiêm đang nghĩ gì , anh cứ im lặng khá lâu , rồi nói bằng giọng hòa nhã :

- Có lẽ em không nên ảo tưởng về Thiên Vũ . Hãy tìm hiểu tình cảm chân thật của anh ta . Tìm hiểu xem anh ta còn tấn công cô gái nào khác không . Tim Quý Phi như ngừng đập khi nghe câu đó . Cô không hiểu có phải Trần Nghiêm muốn ám chỉ cô , vì anh đã thấy Thiên Vũ tán tỉnh cô ra sao . Anh muốn ám chỉ cô hay người nào khác nữa ? Giá mà anh nói thẳng điều đó ra . Nhưng hình như Trúc Hiền không quan tâm chuyện đó , cô nói một cách dừng dưng .

- Em nói để mà nói , chứ thật sự em đã quên anh ta rồi . Em xin anh , ai cũng có những phút sai lầm . Anh là người vị tha , đừng hành hạ em nữa .

Trần Nghiêm trầm giọng :

- Anh đã nói rất nhiều lần , nhưng hình như em không nhận thức được . Có lẽ anh phải nói thẳng , em hãy tỉnh táo lại đi . Một chút cảm mến không có nghĩa là tất cả đâu .

- Anh bảo anh không yêu em . Nhưng những gì anh đã làm cho em thì sao ? Chẳng lẽ anh đều tới mức như vậy ? Anh đã đeo đuổi đến nỗi gia đình em đã tưởng anh tiến tới hôn nhân với em .

- Rất tiếc là có dự hiểu lầm như vậy . Thật lòng , anh cũng mong tình cảm sẽ phát triển tốt đẹp . Nhưng nó đã không như anh nghĩ .

Cả hai im lặng khá lâu . Quý Phi nghĩ là họ đã chấm dứt câu chuyện . Cô định đi xuống thì chợt giọng Trần Nghiêm vang lên :

- Anh đã nghĩ về một người khác , anh nói điều này vì muốn giúp em dừng lại . Đừng chờ đợi gì ở anh nữa .

Trúc Hiền gần như kêu lên hãi hùng :

- Vậy là em đã đón trúng . Có phải người đó là Quý Phi không ?

Tim Quý Phi như ngừng đập , cô bước lên một bước nữa để nghe cho rõ .

Nhưng Trần Nghiêm đã làm cô thất vọng , khi anh nói một cách dừng dưng :

- Đừng tìm hiểu làm gì , và cũng đừng quan tâm chuyện của anh nữa .

Nhưng Trúc Hiền vẫn nói một cách tuyệt vọng :

- Có phải là Quý Phi không , anh nói đi .

- Anh không thích và cũng không muốn ai biết nhiều về mình . Hãy giữ một khoảng cách để còn tôn trọng nhau Trúc Hiền ạ .

- Nhưng ...

- Em về đi , tối rồi đó Trúc Hiền .

Quý Phi vội đi nhanh xuống cầu thang . Rất may là không còn ai ở tầng trên

. Cô có cảm giác vừa tự xấu hổ , vừa sợ bị hai người phát hiện mình ở đây . Xui cho Quý Phi , gần xuống đất thì giày của cô bị đứt quai . Cô ngồi xuống tháo nó ra . Chưa tháo xong chiếc bên kia thì có tiếng chân đi xuống . Cô hoảng hồn ngẩng lên nhìn .

Trúc Hiền đang thần thờ đi xuống , vẻ mặt buồn như gom cả mùa thu . Xuống gần chỗ Quý Phi , cô dừng lại như ngạc nhiên , rồi nhìn đôi giày trên tay Quý Phi , cô hỏi :

- Giày của chị Phi sao vậy ?

- Lúc nãy tự nhiên bị đứt quai , mình định chờ Trúc Hiền xuống đi mua đôi khác giùm mình .

Trúc Hiền thần thờ đến mức không nhận ra lời nói dối của Quý Phi , cô lẳng lặng gặt đầu :

- Ở đây chờ mình đi , mình ra ngoài kia mua cho .

- Để mình ra công chờ , Hiền khỏi trở về .

- Ừ .

Nói xong , Trúc Hiền bỏ đi nhanh . Quý Phi có cảm tưởng Trúc Hiền muốn tránh mình . Đến giờ , cô mới nhận ra mình có cô bạn không đơn giản .

Tại sao Trúc Hiền nghĩ Trần Nghiênm thích cô ? Và đã nghĩ như vậy , mà cô nàng không hề hé môi nói với cô . Thật ra , xung quanh mình , có lẽ Hạ Lan là người dễ hiểu nhất .

**

*

Quý Phi lái xe vào sân , rồi hối hả đi vào phòng khách . Tối nay , bỗng nhiên , mẹ gọi cô về . Lúc đó , cô đang ngồi xem ti vi với Hạ Lan . Và cô đã mừng quýnh quýng đến nỗi không nhớ cả thay đồ . Nếu Hạ Lan không nhắc , có lẽ cô đã để nguyên bộ đồ lửng mặc ở nhà , chạy ra xe mà về .

Suốt trên đường đi , Quý Phi đã rơm rớm nước mắt mấy lần vì xúc động .

Cô nghĩ mẹ đã nhớ cô , đã bỏ qua tất cả mọi chuyện . Gia đình cô sẽ trở lại yên ấm như xưa kia .

Thời gian sau này , khi thật sự sống cảnh buồn bã của gia đình , cô mới hiểu hết tại sao Trần Nghiênm cấm cô tìm hiểu chuyện người lớn . Cô đã cãi lời anh , và kết quả buồn thảm mà trước kia , khi còn sung sướng cô đã không hình dung ra nổi .

Khi cô vào phòng khách thì thấy ba và mẹ đang ngồi chờ sẵn . Cô rụt rè nhìn bà Quý , vẻ mặt nghiêm và khô khan của bà khiến cô không dám nhõng nhẽo , hay vô vấp mừng rỡ .

Cô nhìn qua ba , ông cũng có vẻ căng thẳng , như đang giải quyết chuyện nghiêm trọng . Cô nghĩ là mọi chuyện vẫn không sáng sủa hơn . Tự nhiên cô linh cảm một điều gì đó rất đáng sợ .

Đợi Quý Phi ngồi xuống , bà Quý bắt đầu lên tiếng bằng giọng lạnh lùng và

đột ngột :

- Ba mẹ đã quyết định ly dị rồi , tất cả mọi chuyện đều đã thỏa thuận xong , chỉ còn lại vấn đề của con . Con sẽ theo ba hay mẹ ?

Quý Phi buồn nhũn người . Cô nhìn mẹ một cách tuyệt vọng :

- Con không muốn nhà mình chia cách như vậy . Nếu con làm mẹ giận thì

...

Bà Quý ngắt lời :

- Chuyện đã giải quyết xong rồi , con không làm thay đổi được đâu . Con chỉ có thể chọn lựa mà thôi .

Quý Phi vẫn không rời mắt khỏi mẹ . Cô hầu như không còn nhận ra đó là mẹ mình . Những gì là tình thương vô tận , cô hay đọc trong mắt bà trước đây , bây giờ chỉ còn là ánh lửa thù hận gay gắt . Trong một phút , cô chới với nhận ra mình đã phạm một lỗi lầm sâu sắc hơn đã nghĩ .

Và cô tiếp tục năn nỉ :

- Con không hề qua nhà dì Chi nữa , và cũng đã không còn ...

Bà Quý lại ngắt lời :

- Con đừng giải thích . Trong đầu mẹ , mẹ ghét nhất là sự phản bội . Vậy mà hai người mẹ yêu thương nhất đều lừa dối mẹ . Khi con đã như vậy , mẹ không còn lý do gì để hy sinh nữa . Bây giờ mẹ sẽ sống cho mẹ .

Quý Phi lặng yên , không biết nói gì . Bà Quý vẫn tiếp tục , giọng gai góc :

- Bây giờ con lớn rồi , vài năm nữa cũng sẽ có gia đình riêng . Mẹ đã làm đủ bổn phận rồi , đừng trách mẹ .

Quý Phi nói khẽ :

- Sao mẹ thay đổi nhiều vậy hả mẹ ? Con gần như không còn nhận ra mẹ nữa . Lẽ nào mẹ không còn thương con nữa .

- Có thương nhiều cũng chỉ nhận được sự đau lòng thôi . Mẹ không chấp nhận con gái coi thường chính mẹ ruột của mình , để đi san sẻ tình cảm với người đàn bà suốt đời ăn cắp hạnh phúc của mẹ .

- Chẳng lẽ vì giận con mà mẹ bỏ cả gia đình ?

Bà Quý lạnh lùng :

- Mẹ đã muốn bỏ từ lâu , nhưng đã kiên nhẫn chờ lúc con có gia đình .

Nhưng bây giờ con đã biết , con đã không cần phải có mẹ , mẹ muốn sống cho riêng mẹ .

Thấy cô định mở miệng , bà lắc đầu không cho nói :

- Con chỉ có quyền chọn lựa mà thôi . Một mình con không cứu vãn nổi gia đình này nữa đâu .

Quý Phi bật khóc :

- Con không muốn chọn lựa gì hết , thà con đừng biết chuyện này còn hơn .

Rồi cô đứng dậy , bỏ chạy ra sân và hấp tấp lái xe đi ra cổng .

Cô trở về nhà Hạ Lan với vẻ mặt thần thờ . Hạ Lan đeo theo ngồi bên cô ,

hỏi với vẻ săn sóc :

- Bên nhà có chuyện gì vậy , Phi ? Sao lại trở qua đây sớm vậy ?

Quý Phi hỏi mà mắt vẫn đắm chiêu nhìn vào một góc :

- Theo chị , có phải vì buổi sáng mẹ gặp em đi chợ với dì Chi , mà mẹ muốn ly dị với ba em không ?

Hạ Lan suy nghĩ rất lâu , rồi nói dè dặt :

- Mẹ em gọi em về để nói chuyện đó hả ?

- Dạ .

- Nếu nói vì lần gặp đó thì có vẻ vô lý . Nhưng mẹ em nghĩ sâu sắc hơn và có lý do riêng của bà ấy .

- Em không hiểu nổi tại sao mẹ giận đến như vậy .

- Thử lý giải xem . Bà ấy bị ba em lợi dụng , sống không có tình yêu đã khổ rồi . Đằng này ba em lợi dụng bà ấy để lo cho dì Chi . Một người kiêu hãnh như bà ấy , chắc chắn là sự thù hận sẽ dữ dội hơn .

Quý Phi thở dài , đôi mắt buồn thăm thẳm :

- Em hiểu điều đó lắm .

- Khi biết em có tình cảm với người mà mình thù ghét , tất nhiên bà ấy không đồng ý rồi . Đằng này , lại có cảm giác em giấu giếm , gian dối , mẹ em hụt hẫng ghê gớm lắm .

- Nhưng chẳng lẽ mẹ giận đến nỗi không thương em nữa ?

- Chị nghĩ là trong thâm tâm , mẹ em muốn em theo mẹ , trong trường hợp ly dị .

- Mẹ không nói gì cả , chỉ bảo em chọn lựa thôi .

- Vì bà ấy còn giận em mà .

Quý Phi chống cằm ủ rũ :

- Em không muốn bỏ ai cả . Để mẹ sống một mình em không nỡ , mà bỏ ba thì em cũng không nỡ .

Cô đắm chiêu suy nghĩ một lúc , rồi lại thở dài :

- Mẹ cứ bảo muốn sống cuộc đời riêng của mẹ , em hoang mang lắm , đã chắc gì mẹ muốn em theo .

- Có thể bà ấy muốn chấm dứt sự chịu đựng nên quyết định ly dị , chứ không phải có ý định nào khác .

- Theo chị thì em sống cùng lúc hai người , được không ?

- Chắc khó lắm .

Quý Phi lại im lặng . Hỏi thế , nhưng cô biết cô chỉ có thể chọn một . Vì mẹ cô rất khe khắc . Nhớ lại cử chỉ xa lạ của bà lúc này , cô đâm ra hụt hẫng , hoang mang ghê gớm . Lẽ nào một người mẹ cưng cô như trứng mỏng , lại có thể trở nên ghét bỏ như thế .

Quý Phi buồn đến mức không còn tinh thần nghĩ đến bất cứ cái gì . Mấy ngày liền , cô không đi làm nổi , cả ngày cứ nằm suốt trên giường . Bì đất

giống như người thất tình .

Sáng nay , Hạ Lan đi làm một lát thì Trần Nghiêm đến . Nghe tiếng gõ cửa khá lâu , Quý Phi mới lững thững đi ra mở . Cô vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra người khách đó là anh . Trần Nghiêm đứng nhìn cô hơi lâu , rồi lên tiếng :
- Không mời tôi vào sao ?

Một thời ta đuổi bóng

27.

- Nhà này của chị Lan . Anh với chỉ thân hơn tôi , anh là chủ nhà thì đúng hơn .

Trần Nghiêm không tranh cãi lập luận ngang ngang của cô , anh bước vào nhà , rồi chủ động đến mở tủ lạnh rót ra hai ly nước . Anh trở lại bàn đặt một ly nước trước mặt Quý Phi .

- Uống đi . May ra cô sẽ tỉnh táo hơn .

Quý Phi nhìn nhìn ly nước , nhưng không có ý định cầm nó lên . Trần Nghiêm quan sát nét mặt vô hồn của cô , rồi lên tiếng bằng giọng bình thản :

- Cô định sẽ nghĩ đến chừng nào ?

- Tôi có ghi trong đơn rồi .

- Khi đã buồn , thì một tuần hay vài ngày cũng không nghĩa lý gì đâu . Có chắc rằng sau một tuần nữa , cô sẽ hết buồn không ? Đi làm lại đi .

Quý Phi khẽ hất tóc ra phía sau , nói lãnh đạm :

- Công việc nhiều lắm à ?

- Vấn đề không phải là công việc mà là tư tưởng của cô . Chuyện gia đình cô không vui gì , nhưng không đến nỗi phải buồn khổ như vậy .

- Từ đó giờ , anh đâu có biết buồn là gì , nên làm sao hiểu được tâm trạng người khác .

Trần Nghiêm cười khẩy :

- Tôi không cãi với cô , vì tôi biết cô thừa hiểu cô nói ngang .

Quý Phi làm thinh . Anh ta lúc nào cũng nói trúng ý nghĩ của cô . Và anh ta không thèm cãi tay đôi , nên cô khó mà trút tâm trạng khổ sở . Cô thừa biết hơn ai hết , anh ta hiểu thế nào là sự đổ vỡ trong gia đình . Và suy nghĩ cho cùng , nỗi buồn khổ này do cô tự gây ra . Trút cho người khác là vô ý .

Trần Nghiêm như đọc được ý nghĩ của cô , anh nói tiếp :

- Cô đừng nghĩ tại cô mà mọi chuyện trở nên tệ hại . Cô không làm như vậy thì trước sau gì mẹ cô cũng bỏ đi thôi . Vấn đề là thời gian .

Quý Phi cau mặt bất mãn :

- Anh đừng có nói bậy . Nói như anh thì chắc mẹ tôi muốn bỏ gia đình tôi lâu rồi . Và mẹ không thương yêu gì cha con tôi . Anh có biết nói như vậy làm tôi đau đớn lắm không ?

Trần Nghiêm thản nhiên :

- Chuyện cô qua lại với mẹ tôi , dĩ nhiên làm bà Quý giận . Nhưng không đáng để cắt đứt với ba cô . Đó chỉ là lý do để bà ấy dứt khoát tư tưởng .

Giống như nước đổ ra ngoài vậy . Chuyện của cô chỉ là thêm giọt nước cho

nó tràn ra ngoài thôi .

- Không đúng . Anh nói bậy .

- Tôi nói bậy hay cô không dám nhìn vào sự thật ?

- Anh nói thế vì anh ghét ba tôi . Anh muốn mẹ tôi cũng có ý nghĩ giống như anh .

Trần Nghiêm nhìn cô hơi lâu , rồi lắc đầu phê phán :

- Tôi nghĩ Quý Phi sâu sắc hơn tôi nhiều , chứ không phải còn con nít mà suy nghĩ nông cạn , rồi nói năng bừa bãi như thế .

Thấy cô cắn môi có vẻ tự ái , anh thản nhiên nói tiếp :

- Cách sống ích kỷ của ba cô đã làm khổ hai người . Nhưng mỗi người có cách phản ứng khác nhau . Mẹ tôi đau khổ thụ động . Nhưng mẹ Quý Phi thì căm thù . Cô đừng dối lòng rằng cô không thấy bà ấy là người kiêu hãnh .

Quý Phi bịt tai lại :

- Thôi , anh đừng có nói nữa .

- Đừng né tránh sự thật . Cô hãy nhìn thẳng vào vấn đề , rằng đã từ lâu mẹ cô giữ sự yên ấm vì cô . Và tôi dám chắc bà chỉ chờ cơ hội để bứt phá tất cả . Cô chỉ vô tình tạo điều kiện cho nó đến sớm thôi .

Quý Phi chịu không nổi nữa , cô bật khóc :

- Thà mẹ đừng sinh ra tôi , hoặc cứ để tôi lớn lên không có cha như anh , như thế tôi đỡ khổ hơn .

- Đừng so sánh như vậy . Chắc gì quãng đời đó , cô không thấy thiệt thòi .

Cũng như tuổi thơ của tôi vậy . Lúc nào cũng mặc cảm , cũng muốn có một người cha . Cô phải biết cảm ơn mẹ cô .

- Cảm ơn vì đã cho tôi tuổi thơ suôn sẻ phải không ?

Trần Nghiêm lẳng lẳng gật đầu . Đôi mắt vẫn không ngừng quan sát những cử động nhỏ của cô .

Quý Phi chùi mắt . Khuôn mặt vẫn buồn ủ dột . Cô nói trong tiếng thở dài ngậm ngùi :

- Mẹ đã nghĩ như vậy . Sao mẹ không làm cho đến cùng , sao không chọn cách tha thứ , có phải mọi việc sẽ dễ dàng hơn không .

- Mỗi người có cách suy nghĩ khác nhau . Cô không thể muốn mẹ cô phải nghĩ giống cô .

- Tôi biết vậy lắm , và có muốn cũng không được .

- Cô nên nghĩ cho mẹ cô một chút . Hãy để bà ấy chọn cách sống của bà ấy , cô lớn rồi , đừng chăm bẵm vào mẹ nữa .

Quý Phi khẽ hít mũi :

- Tôi có đòi hỏi gì đâu .

- Không đòi hỏi thì đừng như vậy nữa . Cứ sống bình thường như không có chuyện gì xảy ra . Rồi cô sẽ thấy , không có ba mẹ đầy đủ , không phải là cái gì ghê gớm lắm đâu .

- Tôi không nghĩ như vậy đâu .

- Nếu bây giờ cô có chồng , cô sẽ không cần đến ba mẹ nữa . Ở tuổi cô , không ai sống lệ thuộc tinh thần vào cha mẹ như vậy đâu .

Quý Phi không trả lời . Trần Nghiêp cũng không nói chuyện nữa . Không khí im lặng kéo dài hơi lâu . Và hình như anh cũng chưa có ý định về . Điều đó làm Quý Phi hơi lạ , cô lại lên tiếng :

- Anh đến có chuyện gì không ?

- Có , và tôi đã nói rồi .

- Anh tìm tôi chỉ để nói chuyện đó thôi à ?

- Hiện giờ thì chỉ có vậy , nếu cô không gây thêm chuyện gì khác .

Quý Phi lập tức phản đối :

- Đây là chuyện riêng của tôi , không dính dáng gì đến công ty , tôi không bắt anh phải xử gì đây .

- Cô nhạy cảm quá nhỉ , trong khi tôi hoàn toàn không ám chỉ gì cả .

- Tôi muốn biết , tại sao anh đến đây , tại sao anh nói với tôi chuyện này ?

Trần Nghiêp có vẻ không muốn trả lời , anh nói qua chuyện khác :

- Đừng nên để chuyện cá nhân của mình ảnh hưởng đến người khác , cô nghĩ làm thì Trúc Hiền phải làm thêm ca của cô . Thời gian ngắn thì không sao , nhưng kéo dài thì khó khăn cho cô lắm .

"Anh ta có vẻ nóng ruột cho Trúc Hiền . Thì ra là vậy . Mình cứ tưởng anh ta tốt bụng với mình . Lâu nay , mình quên rằng là trước kia anh ta ghét mình" . Tự nhiên Quý Phi lạnh lùng :

- Tôi sẽ có cách bù đắp , anh không phải lo lắng . Chúng tôi là bạn mà .

Trần Nghiêp nhìn cô hơi lâu , rồi nói chậm rãi :

- Cô bù đắp thế nào đi nữa , thì đó là chuyện riêng của cô . Cô đừng để ảnh hưởng đến công việc .

Quý Phi lầm bầm :

- Tôi biết rồi . Không chừng chiều nay tôi sẽ đi làm đây .

Trần Nghiêp chợt rút trong áo ra một hộp gì đó , đặt lên bàn :

- Mẹ tôi gởi cô cái này .

Quý Phi nhìn nhìn , rồi nói một cách cảm động :

- Cho tôi gởi lời cảm ơn dì Chi .

- Đừng có nói năng khách sáo vậy .

- Thế chẳng lẽ tôi làm thỉnh ?

- Nhiều lúc như vậy lại hay hơn .

Anh ngừng lại một chút , rồi nói thêm :

- Đây là loại thuốc bắc . Nó có tác dụng an thần và chống suy nhược , mẹ tôi có ghi cách dùng trong đó , đừng nên bỏ .

Quý Phi buột miệng :

- Nhưng tôi đâu có bệnh hoạn gì .

Trần Nghiêm không trả lời . Không hiểu anh phật lòng vì cách lơ đãng của cô , hay không quan tâm đến chuyện bà Chi cho Quý Phi cái gì . Anh luôn chỉ nói những chuyện cần nói . Và nếu như bây giờ có không hài lòng cô , anh cũng không nói ra .

Quý Phi nghĩ Trần Nghiêm đang bức vì nhiệt tình của mẹ anh lại bị cô đối lại một cách thờ ơ . Cô bèn nói như thanh minh :

- Không phải tôi không quý , nhưng tại tôi bất ngờ quá , không ngờ dì Chi lại lo cho tôi thế . Tôi hiểu hết đây .

- Cô nghĩ cái gì mà lo thanh minh ?

Quý Phi hơi lúng túng . Cô chưa biết nói gì sửa lại thì Trần Nghiêm đã đứng lên :

- Tôi phải về công ty , cô vào nghỉ tiếp đi .

- Cảm ơn dì Chi đã gửi quà cho tôi .

Cô đứng dậy tiễn Trần Nghiêm . Ra đến cửa cô chợt buộc miệng :

- Cuối cùng ba tôi đã nhà tan cửa nát , coi như là đã trả giá , anh có còn thấy hận ba tôi không ?

Trần Nghiêm dừng hẳn lại , nhìn cô chăm chăm :

- Vào lúc này , cô còn quan tâm chuyện đó sao ?

- Quan tâm chứ , vì tôi ...

Nhưng cô chưa nói hết câu đã dừng lại , vì thấy Thiên Vũ đi lên . Anh ta cầm hộp quà rất to , và trong khi đi lên những bậc thang cuối cùng , anh ta nhìn Quý Phi dăm dăm .

Quý Phi ngỡ ngàng nhìn lại anh ta . Bẵng đi một thời gian không thấy anh ta đến , bây giờ lại đột ngột xuất hiện như thế , không hiểu anh ta muốn gì .

Lên đến cửa , Thiên Vũ nhìn thoáng qua Trần Nghiêm . Rõ ràng anh ta không ưa , nhưng vẫn cười mềm mỏng :

- Lại gặp anh ở đây , xin chào .

Tự nhiên Quý Phi nhớ lại cái lần nghe lén ở phòng kế toán . Cô biết hai người chạm trán ở nhà Trúc Hiền . Tất nhiên là mối quan hệ của cô hoàn toàn không giống Trúc Hiền . Tự nhiên cô lên tiếng thanh minh :

- Anh Nghiêm làm chung trong công ty , là sếp của tôi , anh ấy đến đây vì công việc , chứ không phải ...

Cô định nói "tôi không phải giống Trúc Hiền" nhưng cô chợt thấy giải thích như vậy vụng về quá . Thế là cô lúng túng nói vài câu vô nghĩa , rồi im lặng .

Tất nhiên là hai người đều không hiểu ý cô . Với cả hai , rõ ràng đó là cách giải thích với Thiên Vũ . Cho nên anh ta có vẻ đắc thắng ra mặt . Mà Trần Nghiêm cũng không muốn thanh minh gì hơn . Anh cười bình thản :

- Cô tiếp khách đi . Không cần tiễn tôi nữa .

Anh ta quay qua Thiên Vũ :

- Chào anh .

- Chào .

Thiên Vũ nhìn theo Trần Nghiêm rất lâu . Anh ta như quên mất mình đang ở đâu . Và Quý Phi cũng đứng yên không mời anh ta vô nhà .

Đến lúc Trần Nghiêm khuất dưới cầu thang , Thiên Vũ mới nhớ ra . Anh ta quay lại định nói , nhưng Quý Phi đã lên tiếng trước :

- Anh biết anh Nghiêm sao ?

Thiên Vũ nói tỉnh bơ :

- Có lần tôi gặp anh ta ở nhà một người bạn .

"Và tôi biết cô bạn đó , biết cả chuyện riêng tư của các anh nữa" . Quý Phi rất muốn nói như thế , nhưng cô tự nhủ phải yên lặng . Thứ nhất là vì không thích chúm mũi vào chuyện người khác . Thứ hai là muốn biết Thiên Vũ sẽ làm gì với mình .

Thiên Vũ nói với vẻ hơi kiêu cách :

- Quý Phi không mời tôi vào nhà sao ?

Nhìn cử chỉ của anh ta , tự nhiên Quý Phi nhớ phản ứng của Trần Nghiêm lúc này . Anh cũng nhắc cô mời vào nhà , nhưng cử chỉ đến lời nói đều mực thước , giữ một khoảng cách nhất định .

Còn Thiên Vũ thì hào nhoáng , hơi điệu dàng so với phong cách cần cù của người con trai . Cô thấy bức mình hết sức . Và không hiểu nổi Trúc Hiền thích anh ta ở chỗ nào . Dĩ nhiên anh ta cũng có cái hay , nói chuyện nghe cũng vui . Nhưng chỉ như vậy mà đánh đổi Trần Nghiêm thì ngốc hết chỗ nói .

Khi vào nhà , Thiên Vũ đưa tận tay cô hộp quà , nói hơi nỏ :

- Tôi đi lưu diễn nhiều nơi , có dịp thấy nhiều thứ rất lạ , mỗi chỗ đều mua một thứ gom về tặng cô . Chuyến đi này , lúc nào tôi cũng nghĩ đến cô .

Quý Phi đỡ lấy chiếc hộp . Cô rất muốn hỏi chuyến này anh nhớ cô , rồi chuyến sau sẽ nhớ ai . Và lần này , anh mua quà một lượt cho mấy cô .

Nhưng cô chỉ mỉm cười một chút , và nói như nhả nhận :

- Cám ơn anh .

Thiên Vũ ngồi xuống , hai tay xoa vào nhau . Và đưa mắt nhìn quanh :

- Không ngờ cô còn ở đây , khi về tôi cứ sợ cô đã về nhà cô rồi . Lúc đó phải đi tìm thôi .

Không đợi Quý Phi trả lời , anh ta hỏi tiếp :

- Bạn cô đi ra ngoài rồi à ?

- Đi làm , ai cũng phải làm việc mà .

Thiên Vũ nheo mắt :

- Nay , tôi vẫn chưa biết cô làm việc gì , và làm ở đâu đấy .

- Biết làm chi ?

- Muốn tìm hiểu một người thì phải biết mọi vấn đề của người đó chứ .

Quý Phi nói lấp lửng :

- Trước sau gì anh cũng biết thôi , lúc đó anh sẽ gặp rất nhiều người quen đây .

- Gặp người quen à ? Trừ phi Quý Phi cùng nghề với tôi , còn ngoài ra thì tôi ít biết ai khác lắm . Vậy thì nói đi , Phi làm ở đâu nào ?

- Làm cùng chỗ với chị Lan nhà này .

- Vậy là muốn tìm hiểu , tôi phải hỏi chị ấy sao ? Khổ thật !

- Cái gì khổ ?

- Thì người đẹp cứ bắt mình phải đi quanh quẩn , nhưng không sao , tôi sẵn sàng mà .

Anh ta ngừng lại một lát , rồi hỏi với chút hờ hững , cố tình :

- Người lúc nãy làm chung với Phi à ?

- Anh là phó giám đốc của công ty .

- Nói vậy là tôi biết Phi làm ở đâu rồi .

- Anh có định ghé rủ tôi đi chơi vào một ngày đẹp trời nào đó không ? Tất nhiên là tới công ty rủ .

Ngoài sự tưởng tượng của cô , anh ta nói tỉnh bơ :

- Thật hân hạnh , đó là Quý Phi cho phép đấy nhé . Tôi đến thì không được từ chối nhé .

Bực mình quá , Quý Phi nói thẳng :

- Tôi làm cùng khâu với Trúc Hiền đó , nó rất hay kể với tôi về anh .

Nói xong , cô ngồi im quan sát phản ứng của anh . Thiên Vũ nheo mắt :

- Vậy là trước đó , Phi đã không thành thật với tôi nhé . Cô là bạn Trúc Hiền mà không nói . Và nói kiểu đó là Phi nghĩ chúng tôi "có gì đó" với nhau chứ gì ?

Thấy cô làm thinh , anh ta thản nhiên nói tiếp :

- Tôi không biết Trúc Hiền kể thế nào về tôi , còn tôi thì rất mến cô ấy , nhưng chỉ là bạn . Cô đừng hiểu lầm nhé .

- Anh nói với tôi làm gì . Chuyện riêng của hai người , đâu liên quan gì đến tôi .

- Vì tôi không chịu nổi khi bị hiểu lầm . Ai nghĩ thế nào mặc họ , trừ Phi .

Quý Phi cười như không muốn bị phiền toái :

- Đừng có để ý xem tôi nghĩ thế nào . Tính tôi không thích quan tâm tới ai , cũng không muốn người khác quan tâm đến mình , tôi nói thật đấy .

- Phi nói vậy , tôi thấy thất vọng quá .

Quý Phi vô tình nói lại câu mà trước đây Trần Nghiêm đã từng nói với cô :

- Đừng hy vọng điều gì ở một người , thì anh sẽ không bị cảm giác thất vọng

.

- Phi có thể cảm cái gì khác , nhưng không thể cảm được tình cảm của người ta đối với mình .

Quý Phi lặng thinh . Tự nhiên cô lại nhớ những gì Trúc Hiền kể . Bây giờ cô hiểu được tại sao Trúc Hiền không muốn mất ai . Trong thâm tâm , cô nàng đã chọn Trần Nghiêm . Nhưng không thể không bị quyến rũ vì cách tán tỉnh của anh chàng ca sĩ này .

Nhưng anh ta có vẻ thành công với Trúc Hiền . Cách tán tỉnh đó chỉ làm cô khó chịu . Vì nó có vẻ đã được trang bị trước . Nó rất hay nhưng không thật . Thiên Vũ hiểu thái độ im lặng của Quý Phi theo cách khác . Anh ta tấn công thêm một bước :

- Tôi đã tiếp xúc rất nhiều con gái , nhưng họ không để lại cho tôi nhiều ấn tượng như Phi . Cô có biết rằng cô có cá tính lắm không ?
- Rất nhiều người bảo tôi dữ . Anh liệu mà coi chừng .
- Đâu phải dữ là xấu . Nó cũng là cách thể hiện cá tính đó chứ . Tôi rất thích các cô khó tính một chút . Dễ dãi quá chán lắm .
- Vậy à ?

- Phi có biết lần đầu gặp Phi , tôi đã bị choáng không ? Cô ngồi khóc một mình ngoài cửa . Lúc đó tôi không biết lý do làm cô khóc . Nhưng quả là cô rất dễ thương .

"Khóc lóc mặt mũi đỏ như trái cà chua , dễ thương nổi gì . Giả dối !" Quý Phi nghĩ thầm . Và cô gương mặt nhìn Thiên Vũ như nhìn một sinh vật kỳ quái . Tuy nhiên , cô cũng thầm công nhận anh ta nói chuyện không đến nỗi sáo rỗng .

Cô lại nghĩ đến Trần Nghiêm . Lần đầu gặp cô , là anh ta đã không ưa . Nghĩ đến đó , tự nhiên cô chợt thấy đau đớn .

Bỗng nhiên cô đuổi Thiên Vũ về một cách thẳng thừng .

- Xin lỗi vì tôi đang nhức đầu , tôi nói chuyện không nổi . Đừng cho là tôi bất lịch sự nhé .

Thiên Vũ khoát tay :

- Không sao . Sao này giờ Quý Phi không nói . Để tôi đi mua thuốc cho cô nhé .
- Ở nhà , tôi có thuốc rồi . Khi mệt , tôi dễ cáu kỉnh lắm . Nói chuyện lâu anh sẽ bực đấy .
- Không có đâu . Làm gì có chuyện đó . Để tôi về cho Phi nằm nghỉ .
- Vậy ... chào anh .
- Hôm nào gặp lại nhé .
- Vâng .

Quý Phi nói bừa , rồi đứng dậy tiễn anh ta ra cửa . Cô trở vào , ngồi lại chỗ cũ , nhìn đăm đăm hai thứ quà trước mặt . Cô khẽ nghiêng tới cầm gói giấy nhẹ mở ra xem . Đó là một gói thuốc bắc . Bây giờ nghĩ lại , cô mới thấy hết dì Chi đã quan tâm đến cô như thế nào .

Rồi cô lại nhớ những lẵng hoa mà Trần Nghiêm đã tặng sinh nhật Trúc Hiền

. Nỗi buồn lại kéo đến làm cô gục đầu xuống tay . Thèm da diết được Trần
Nghiêm tặng một món quà chứ không phải chỉ là chuyển dùm một cách thờ
ơ . Cô đã tự nhủ bắt cần anh ta . Sao cứ mỗi lần gặp anh ta xong , cô lại buồn
khổ một mình . dù không muốn mình ngốc .

Một thời ta đuổi bóng

28.

Quý Phi và Hạ Lan vừa ra khỏi dãy phòng hành chính thì thấy Thiên Vũ đứng trong sân , bên cạnh xe anh ta . Thấy Quý Phi , anh ta bước nhanh về phía cô , cười rộng miệng :

- Xin chào . Bất ngờ lắm phải không ?

Đúng là quá bất ngờ . Quý Phi hơi khựng lại , nhìn anh ta một cách hoảng hốt hơn là vui vẻ . Cô gần như kêu lên :

- Sao anh đến đây ?

Thiên Vũ khoanh tay trước ngực , nghiêng đầu nhìn cô , miệng vẫn cười hết cỡ .

- Chẳng phải cô đã bảo tôi mời cô đi chơi sao ?

- Tôi bảo vậy à ? Tôi đâu có điên .

Hạ Lan khẽ huých tay cô :

- Em nói gì kỳ vậy ?

Thiên Vũ làm ngơ như không để ý thái độ hoảng hồn của cô , anh ta nói như nhắc :

- Lần trước , tôi đến thăm , cô đã nói như vậy , và thực tế là tôi đã dám đến đây tìm cô . Tôi chả có gì phải ngại .

Anh ta liếc nhìn vào phía trong sân , rồi nói tiếp :

- Tôi chỉ sợ cô ngại với người khác thôi .

Hạ Lan đỡ lời :

- Chỉ sợ cậu đến như vậy , bạn của cậu buồn Quý Phi thôi .

- Không có đâu chị .

Anh ta nhìn qua cô :

- Chiều nay , chắc Phi không bận gì đâu , mình có thể đi chơi được không ?

Quý Phi lập tức lắc đầu :

- Không .

Hạ Lan huých tay cô :

- Kìa , Phi ! Đi đi . Chị tự về được mà .

Quý Phi chưa kịp trả lời thì thấy Trần Nghiêm đi ra . Tự nhiên cô gật đầu :

- Vậy chị quá giang anh Nghiêm về nhé .

Hạ Lan vô tư đẩy cô tới trước :

- Em đi đi , đi chơi vui vẻ nhé .

Nói xong , cô nàng đi trở vào trong , chờ Trần Nghiêm . Quý Phi quay lại nhìn theo , rồi nhìn Thiên Vũ , anh ta ngoắc cô với vẻ chờ đợi .

- Đã quyết định rồi thì không được đổi ý nhé .

Quý Phi không trả lời , chỉ lẳng lặng đến phía xe Thiên Vũ . Anh ta có vẻ khoái chí lắm và tranh thủ thêm cơ hội :

- Vậy là sáng mai tôi phải đưa cô đi làm , cho hết trách nhiệm của tôi . Đúng không ?

- Tôi không biết .

Quý Phi nói với vẻ chán nản . Cô thấy mình đang tự cắt mũi để trả thù mặt . Thật là điên và bốc đồng . Cô biết Trần Nghiêm không quan tâm chuyện cô đi chơi với ai . Nhưng với Trúc Hiền thì anh sẽ không thờ ơ . Khi không tạo thêm sự hiểu lầm không đáng có . Điên gì đâu ấy .

Suốt buổi đi chơi Thiên Vũ , mặc cô buồn chán như phải dự một cuộc họp mình không thích . Hôm nay , anh ta bỏ hẳn đêm diễn để đi chơi với cô . Điều đó chứng tỏ anh ta rất thích , nhưng cô cũng không vì vậy mà cảm động .

Cả hai vào quán cà phê , và suốt buổi chỉ có mình Thiên Vũ nói . Cô chỉ ừ hử cho qua chuyện . Cuối cùng anh ta cũng lặng thinh .

Khi đưa Quý Phi về đến nhà , anh ta đưa cô lên tận phòng . Và giữ cô lại ở trước cửa , anh ta cười cười :

- Phi có biết nãy giờ tôi nghĩ gì không ?

- Nghĩ gì ?

- Cô đi chơi với tôi để dẫn mặt anh ta . Đúng ra tôi đã từ chối cuộc chơi này , nhưng tôi vốn không phải loại người dễ tự ái .

- Anh nói cái gì ? – Quý Phi hỏi một cách sửng sốt .

- Cô thích anh ta chỗ nào nhỉ ? Tôi không hiểu được con người đạo mạo đó có gì làm cô thích , mà lại chịu khổ vì thất tình nữa .

Quý Phi vẫn sững sờ ngó anh ta , cô lặp lại một cách máy móc :

- Anh nói cái gì ?

Thiên Vũ gật gù như nói một mình :

- Không hiểu ma xui quỷ khiến gì , mà tôi hay chạm trán với anh ta . Với Trúc Hiền thì anh ta ghét tôi . Nhưng xem ra lần này tôi phải xem anh ta là đối thủ rồi .

Nghe anh ta nói , tim Quý Phi chợt đập mạnh , hồi hộp . Thiên Vũ không phải là người hời hợt như cô tưởng . Cha mẹ ơi ! Anh ta biết được nỗi lòng của cô . Tại sao để một người như anh ta biết chứ ? Tự nhiên cô gạt phăng :

- Anh đừng có suy đoán lung tung .

- Không lung tung đâu . Dù tôi rất muốn như vậy .

Anh ta chợt nắm vai Quý Phi , kéo cô lại gần mình :

- Cái tên gỗ đá có gì để cô thích chứ ? Cô không thấy anh ta giống ông cụ sao ?

Quý Phi gỡ tay anh ta ra một cách chật vật . Mặt cô nhăn lại :

- Anh làm gì kỳ vậy ? Không được đi quá xa quá xa như thế .

Thiên Vũ buông tay xuống :

- Anh ta thích Trúc Hiền , cô biết rõ điều đó mà .
- Và anh cũng từng gặp anh ta ở nhà đó . Đừng quên là hai người đã từng giành Trúc Hiền .
- Không phải .

Quý Phi lắc đầu :

- Thôi , đừng nói chuyện đó . Đừng lôi tôi vào chuyện của mấy người , tôi không thích đâu .

Vừa nói cô vừa bước ra phía cửa , Nhưng Thiên Vũ đứng chặn lại , anh ta như giải thích :

- Lúc trước , tôi chỉ đùa với Trúc Hiền , vì cô ta ái mộ tôi . Cô ta viết thư làm quen với tôi . Nếu thật sự thích cô ta thì có lẽ tôi đã thích nhiều người như vậy .
- Thôi đi , đó là chuyện của anh , nói với tôi làm gì ?

Thiên Vũ vẫn tiếp tục :

- Tôi không thích bị con gái tấn công , tôi chỉ thích người mà mình chủ động chọn .

Quý Phi hỏi thẳng thắn :

- Anh thích tôi hả ?

Thiên Vũ có vẻ thích tính thẳng thắn của cô , anh ta gật đầu , kèm theo cái nhìn âu yếm :

- Tôi chưa bao giờ nghiêm túc với ai như vậy .
- Nếu thế thì anh chỉ mất công , hãy chọn người khác đi .
- Tình cảm không phải là ý thích giống đi chợ , chọn cái này mắc quá thì tìm đồ thứ khác .

Quý Phi thở dài :

- Anh sâu sắc lắm . Nhưng tôi chỉ mến cá tính đó , chứ không đi xa hơn được .
- Cô yêu anh ta đến mức độ nào rồi ? Liệu tôi có đường nào đứng chắn trước mặt cô không ? Để cô đừng nhìn anh ta nữa .

"Anh ta có thể nghĩ chuyện gì cũng được , trừ chuyện hiểu tình cảm của mình" . Quý Phi nghĩ một cách xấu hổ và đau đớn , cô nói quyết liệt :

- Tôi đã nói tôi không thích anh Nghiêm , đừng có nói bậy , tôi cho anh cái tát bây giờ .

Nói xong , cô cứng miệng lặng thinh . Không hiểu tại sao mình có thể nói như vậy . Chẳng lẽ cô du côn đến vậy sao ? Nhưng quả thật là cô tức kinh khủng , chỉ có cách đó để dọa anh ta thôi .

Thiên Vũ mỉm cười thú vị :

- Chưa có cô gái nào có cá tính mạnh mẽ như cô . Tôi rất thích cô dữ , nhìn mặt cô lúc này thật sinh động . Cái đẹp rừng rực quả thật rất đáng nhớ .

Quý Phi thở hắt ra một cái :

- Từ đây về sau , nếu không muốn tôi nổi giận , thì anh đừng có nói như vậy nữa .
- Được rồi , tôi không nói , nhưng vẫn nghĩ . Nếu không muốn tôi nghĩ thì cô hãy chứng minh đi .
- Tại sao tôi phải chứng minh với anh ?
- Để cho tôi biết là cô không yêu anh ta .
- Vớ vẩn .

Thiên Vũ đột ngột nắm vai cô , cúi xuống gần mặt cô :

- Tôi sẽ làm mọi cách để cô quên anh ta , tôi thề như vậy .

Quý Phi chưa kịp né tránh thì cánh cửa bật mở . Luồng ánh sáng trong nhà hắt ra . và Trần Nghiêm đang bước ra .

Một thời ta đuổi bóng

29.

Quý Phi vội đứng qua một bên nhường đường . Nhìn cô ngượng ngượng như bị bắt quả tang là điều vụng trộm . Cử chỉ của cô làm Trần Nghiê m cũng chột mắt tự nhiên , như mình vừa vô tình xâm phạm chuyện riêng tư của một đôi tình nhân .

Anh bước vội đi qua hai người . Thiên Vũ thản nhiên chờ anh đi khuất . Rồi quay lại quan sát Quý Phi .

Cô cúi kính nguậy đầu chỗ khác :

- Nhìn cái gì ? Anh về đi .
- Khoan , ngày mai tôi đón cô đi làm nhé .
- Tôi đi với chị Lan , anh đừng có đến , tôi không đi đâu .

Rồi cô quay người đi vào . Thiên Vũ nói với theo :

- Dù sao thì sáng mai tôi vẫn đến .

Quý Phi nghe , nhưng vẫn bỏ đi , cô nhẹ nhàng gài cửa lại , rồi đi vào phòng ngủ tìm Hạ Lan . Hạ Lan đang ngồi trầm ngâm như nghĩ chuyện gì đó . Cô lên tiếng khi thấy Quý Phi :

- Em về có gặp thằng Nghiê m không ?
- Dạ có . Em thấy ảnh ngoài cửa .

Quý Phi đến cất giỏ , rồi lấy đồ vào phòng tắm . Khi cô trở ra thì Hạ Lan vẫn chưa ngủ . Cô ngạc nhiên :

- Sao chị thức khuya vậy ? Em nhớ bình thường chị ngủ sớm lắm mà .

Hạ Lan cười tư lự :

- Đi chơi vui không ?
- Cũng bình thường .
- Cậu ta có vẻ vui tính nhĩ . Hơi hơi hột một chút , nhưng vui nhộn .

Quý Phi ngồi xuống bên cạnh Hạ Lan :

- Nhìn vậy chứ không hơi hột đâu chị . Anh ta nói chuyện cũng sâu sắc lắm , và nhạy bén nữa .

Rồi cô lại sửa lại thế ngồi , như sắp nói một chuyện quan trọng :

- Chị có tưởng tượng được không , anh ta biết em thích anh Nghiê m .

Em cứ tự hỏi mà không giải thích được . Chị có nói với anh ta không ?

- Hỏi vậy đó , chị khùng sao mà nói . Với lại , chuyện đó qua rồi mà .

Quý Phi nghiêng đầu suy nghĩ :

- Anh ta bảo nhìn thái độ em là biết . Chẳng lẽ em đã bộc lộ như vậy . Chị thấy em có vẻ gì là thích anh Nghiê m không ?

Hạ Lan lắc đầu chứ không trả lời , rồi cô hỏi như thăm dò :

- Em bắt đầu thích cậu ta phải không ?
- Không đời nào , không đời nào .
- Vậy thì tốt hơn .

Quý Phi ngạc nhiên :

- Chị lạ thật đấy . Mới lúc chiều , chị muốn em đi chơi với anh ta , bây giờ lại bàn ra .
- Chị nghĩ , dù sao cũng đừng để cậu ta đến công ty . Em với Trúc Hiền sẽ bị sút mẻ .
- Em biết chứ , sẽ không có lần thứ hai như vậy nữa đâu .

Hạ Lan vẫn có vẻ tự lự :

- Lúc chiều thằng Nghiêm ở lại đây , ăn tối luôn ở đây . Lần đầu tiên nó ở lại nhà chị lâu như vậy . Chị có cảm tưởng nó chờ em .
- Chờ em ? – Quý Phi tròn xoe mắt .
- Nó không nói ra , nhưng chị có cảm giác như vậy .

Quý Phi nói một cách thất vọng :

- Em tưởng hai người trao đổi với nhau , chứ nếu là ý nghĩ của chị thôi thì không đúng đâu .
- Chị cũng không biết . Nhưng hầu như suốt buổi tối , chị và nó đều nói về em .

Quý Phi ngả người , nhìn lên trần nhà :

- Anh ta bảo em dữ phải không ?
- Nếu có nghĩ , thì đời nào nó nói ra với chị . Nói chung là chỉ bàn về chuyện gia đình em thôi .
- Ảnh có nói gì để chị thấy là ảnh hả dạ không ? Ảnh ghét ba em , bây giờ ba em trả giá , liệu ảnh có còn ghét không ?
- Nó không nói chuyện đó . Hoàn toàn không đả động gì tới ba mẹ em . Chỉ nói về em thôi . Dù sao thì em cũng lớn rồi , đừng buồn khổ về chuyện người lớn nữa .
- Anh ta cũng đã nói với em như vậy .
- Nhưng em không để ý phải không ?
- Thật tình là em không để ý , ai cũng có thể khuyên như vậy . Nó không có ý nghĩa gì cả .

Hạ Lan nói với vẻ quan trọng :

- Với thằng Nghiêm thì khác . Nếu không thật sự quan tâm , nó sẽ không khuyên như vậy .

Quý Phi cười lặng lẽ :

- Đó là cảm tưởng của chị phải không ?
- Hình như Phi không tin nó thật sự coi em như người nhà . Chị biết lúc trước nó không ưa em , nhưng tiếp xúc lâu ngày thì tình cảm sẽ khác đi chứ . Cô ngừng lại , cười tủm tỉm :

- Với lại , nó cứ đứng ra xử chuyện của em hoài , không muốn quan tâm cũng không được . Em cứ gây hết rắc rối này đến rắc rối khác . Cả công ty đều phải nhớ đến , huống gì là nó .

Quý Phi thấy chuyện này không có gì đáng cười cả , và cô thoáng phật lòng :

- Chị cũng thấy em lộn xộn lắm phải không ? Em có muốn như vậy , tại người ta chọc em trước chứ bộ .

Hạ Lan vẫn cười tinh quái :

- Thì đúng rồi , nhưng chọc người khác thì không có chuyện gì . Còn chọc đến em thì sấm sét nổi lên ầm ầm . Em khác người ta chỗ đó đó .

Thấy khuôn mặt bí xị của Quý Phi , cô thôi không cười nữa :

- Có thời gian tụi nó chọc chị với em là phê đê . Em mà biết chắc tụi nó chết với em .

Quý Phi kinh ngạc :

- Có chuyện đó nữa à ?

Hạ Lan vội xua tay :

- Chỉ chọc chơi thôi , nhưng qua rồi . Đừng có để ý .

Quý Phi làu bàu :

- Mấy cái mớ lảm chuyện .

- Dù sao em cũng nên về ở với mẹ , và có thái độ vô tư hơn , đừng là ba mẹ em khổ tâm vì em . Chừng nào tòa xử ?

- Trong tuần này , có lẽ tuần sau em về nhà rồi . Ba mẹ thỏa thuận là ba sẽ đi chỗ khác , để nhà lại cho mẹ .

Cô ngừng lại cười buồn :

- Có lẽ sau đó , ba sẽ trở lại dì Chi . Em không biết nên buồn hay nên vui nữa .

Nói xong câu đó , cô chợt im lặng . Bây giờ cô nhận ra cô không muốn ba đến với dì Chi . Như thế thì đau lòng cho mẹ lắm .

Hạ Lan chợt lên tiếng :

- Em về nhà rồi , nếu Thiên Vũ đến tìm , chị có nên chỉ nhà em không ?

- Thôi đừng . Em không thích phiền phức nữa đâu .

- Em thật sự không thích cậu ta à ? không thích chút nào sao ?

Quý Phi cười mơ màng :

- Bảo là không thì không đúng . Nhưng tự nhiên tối nay em phát hiện anh ta cũng hay hay . Nhưng em chỉ mến thôi . Nó rất rạch ròi . Dù em cũng muốn chọn anh ta cho xong . Anh Nghiêm làm em mệt mỏi .

- Chị nghĩ , nếu hấp tấp , coi chừng sẽ giống Trúc Hiền .

Quý Phi lắc đầu :

- Nói vậy là chị không hiểu em rồi .

Cô chợt nằm chuôi xuống giường nhắm mắt lại như ngủ . Thật ra , cô đang

không muốn nói chuyện . Hôm nay có nhiều chuyện xảy ra làm cô vừa mệt
mỏi vừa hy vọng lại vừa muốn tránh né .

Một thời ta đuổi bóng

30.

Quý Phi mang đĩa cơm ra phòng khách . Vừa ăn vừa xem Ti vi . Thỉnh thoảng , cô lại quay ra cửa ngóng ngóng . Nhưng ngoài sân vẫn hoàn toàn yên lặng .

Thời gian sau này , cuộc sống của cô rất tẻ nhạt . Hai mẹ con rất ít gặp nhau . Ngoài giờ đi làm ra , cô quanh quẩn ở nhà một mình . Còn mẹ thì đi ra ngoài suốt . Trước kia cũng thế , nhưng ít đi hơn . Không hiểu tại lúc trước cô không để ý , hay tại lúc này mẹ đi nhiều hơn .

Hết chương trình ca nhạc , cô đứng lên định đi ngủ , thì nghe tiếng xe ngoài sân . Cô vội đi ra cửa đứng đón .

Bà Quý mỉm cười khi thấy cô :

- Mẹ tưởng con ngủ rồi chứ . Sao hôm nay thức tới giờ này lặn ?

- Tại ca nhạc hay quá , con ráng xem cho hết .

Hai mẹ con đi lên phòng . Quý Phi theo vào phòng mẹ . Cô ngồi lên giường , nhìn bà Quý ngồi thào nữ trang bên bàn phấn . Cô nhận ra mẹ có thêm bộ nữ trang mới , nhưng không có chút nào tò mò muốn xem nó .

Chợt nhiên cô nghĩ , giữa mẹ cô và dì Chi là hai tính cách đối lập một trời một vực . Cô thương mẹ , nhưng thâm tâm lại thích sự dịu dàng của dì Chi . Trần Nghiêm làm con của mẹ thì thích hợp hơn . Anh ta luôn sống trong thù hận . Tính tình lạnh lùng , ít tình cảm , luôn làm chủ cảm xúc của mình , chứ không có tính mềm yếu của dì Chi .

Mãi suy nghĩ , Quý Phi không để ý mẹ cũng đang nhìn cô trong gương . Vẻ mặt bà có cái gì đó thiếu tự nhiên . Một cử chỉ rất không hợp với phong cách đường hoàng của bà .

Bà suy nghĩ khá lâu , rồi rút trong giỏ một hộp nữ trang nhỏ , xoay qua phía Quý Phi .

- Bác Trực gửi cho con nè . Mở ra xem đi con .

Quý Phi thờ ơ cầm chiếc hộp và mở ra . Trong đó là sợi giây chuyền chạm trổ cầu kỳ . Nhìn là biết rất đắt tiền .

Lúc sau này , ông giám đốc của mẹ rất hay cho quà cô . Những món quà mà cô rất thích . Ban đầu cô không để ý , nhưng dần dần cô đoán có sự cố vấn của mẹ . Bởi vì làm sao ông ta biết được cô thích cái gì .

Bà Quý nhìn vẻ thờ ơ của cô và cười một cách thiếu tự nhiên :

- Đẹp không con ?

- Dạ đẹp .

- Bác ấy đi Nhật về , mua cho con đó . Con đeo vào thử xem . Mai mốt đeo

luôn cho bác ấy vui .

Quý Phi ngồi yên cho bà tháo sợi dây cũ , choàng chiếc mới vào cổ cô . Cô chẳng thích gì loại nữ trang nổi cộm này , nhưng không nói ra vì sợ mẹ không vui .

Bà Quý vuốt sợi dây một lát , rồi nhìn cô dò hỏi :

- Con không thích phải không ?

Rồi cô ngồi im . Bà Quý cũng im lặng một lát , rồi nói rất khẽ :

- Con nghĩ thế nào về bác Trục , Phi ?

- Con không nghĩ gì cả . Sao tự nhiên mẹ hỏi vậy ?

Vừa nói , Quý Phi vừa nhìn mẹ . Đã rất nhiều lần bà hỏi cô câu này . Và lần nào cô cũng trả lời như vậy . Nhưng lần này bà có vẻ muốn nói thành chuyện nghiêm chỉnh .

Và bà vào đề rành rọt :

- Mẹ với ba không còn sống chung nữa . Ba rồi sẽ sống với dì Chi đó . Còn mẹ thì cũng không thể cô đơn với tuổi già . Nếu như mẹ đi bước nữa với bác Trục , con có giận mẹ không ?

Quý Phi ngồi lặng câm . Không biết là mình đang ngạc nhiên hay đau đớn . Cô vụt hiểu rằng tối nay mẹ đã chuẩn bị sẵn để nói chuyện này với cô .

- Con có đồng ý không Phi ?

- Con ...

- Dù thế nào đi nữa , thì mẹ vẫn thương con , nhưng không ai có thể thay thế được con . Mẹ thương con đến mức đã chịu đựng ba con suốt thời tuổi trẻ của mẹ . Bây giờ mẹ chỉ xin con , đừng từ chối nếu mẹ cho con một gia đình mới . Con suy nghĩ đi .

Quý Phi cười buồn rầu :

- Con không có gì suy nghĩ mẹ ạ . Con đồng ý ngay mà .

Bà Quý có vẻ hơi bất ngờ . Vốn đã chuẩn bị từ lâu bà đã nghĩ đến chuyện Quý Phi phản đối dữ dội . Hoặc khóc như trước kia , không ngờ cô cư xử trầm tĩnh và chững chạc như vậy .

Bà nói đều đều như thuyết phục cho cô yên tâm .

- Bác Trục cũng có cuộc sống bất hạnh như mẹ . Vợ bác ấy bệnh tật triền miên . Bây giờ bà ấy chết rồi , cả mẹ và bác ấy đều không phải vương bận gì cả .

Quý Phi ngược lên nhìn mẹ , rồi lại cúi xuống . Như hiểu ý cô , bà nói thêm :

- Tất nhiên là mẹ còn có con . Nhưng con bác Trục thì có gia đình riêng rồi .

Sau khi mẹ kết hôn , con vẫn cứ sống chung với mẹ , mẹ vẫn có thể săn sóc con như trước kia .

Quý Phi lắc đầu :

- Con lớn rồi , mẹ đừng bị vương bận con nữa .

- Nhưng mẹ không muốn con có tâm lý hụt hẫng . Con vẫn có mẹ bên cạnh

mà .

- Bao giờ tổ chức cưới hả mẹ ?

Bà Quý có vẻ gượng vì câu hỏi của cô . Bà lắc đầu :

- Chỉ là một buổi tiệc nhỏ để hợp thức hóa quan hệ . Mẹ đâu còn trẻ để đám cưới như người khác .

- Mẹ cứ tổ chức đi . Con không phản đối gì cả . Dù sao thì mẹ vẫn phải sống cho mẹ , con không thể bắt ba mẹ hy sinh cho con mãi được .

Bà Quý không nói gì , nhưng bỗng bà đứng dậy , ôm cô vào lòng :

- Con lớn thật rồi , Phi ạ . Con không còn như trước kia nữa Mẹ sung sướng quá .

Quý Phi ngồi yên ,nhưng trong cô là nỗi buồn ngập lòng . Trong chưa đầy một năm , gia đình đã ly tán một cách nhẹ tênh như đã chuẩn bị từ mười năm trước . Rồi giờ đây thì cô không giữ được cả ba lần mẹ .

Cô không nói gì với mẹ , nhưng hôm sau vào công ty , đến giờ nghỉ , cô kéo Hạ Lan ra một góc , khóc một trận tơi bời

Một thời ta đuổi bóng

31.

Một tháng sau , bà Quý và ông giám đốc tổ chức một tiệc cưới nhỏ chỉ có những người trong gia đình và vài người bạn thân . Quý Phi dự một cách bình thản , ngoan ngoãn như đứa bé . Chính vẻ nhẫn nhục đó làm cô có phong cách dễ thương rất ấn tượng . Đến nỗi khách khứa chú ý đến cô nhiều hơn cả hai nhân vật chính .

Và đến khi xong buổi tiệc , khi ba mới của cô còn lo tiễn khách , cô đã theo mẹ vào phòng thay đồ . Vừa giúp bà thu dọn , cô vừa nói hết sức bình tĩnh :

- Ngày mai mẹ dọn về nhà mới với dựng một mình mẹ nhé . Con sẽ không đến ở đó với mẹ , mà đến ở nhà ba . Con ...

Nhưng không đợi cô nói hết câu , bà Quý bàng hoàng ngắt lời cô :

- Tại sao con đôi ý như vậy ?

Quý Phi nói nhỏ :

- Lúc trước con biết con sẽ không đến ở chung với mẹ . Nhưng con sợ nói ra mẹ sẽ phân vân . Bây giờ mọi chuyện đâu vào đó rồi , mẹ sẽ yên ổn rồi , con không muốn làm phiền mẹ nữa .

Bà Quý gần như ngã xuống ghế , khuôn mặt tái đi :

- Con giải quyết ngấm ngầm như vậy sao , con chủ động quyết định mà không cho mẹ có dịp để bàn bạc với con , thật là ...

Bà ghen lại , không nói được nữa . Bây giờ chính Quý Phi làm bà bị sốc dữ dội . Dù cố trấn tĩnh , bà vẫn khóc sục sịt :

- Con không còn thương mẹ sao , Quý Phi ?

Quý Phi bậm môi , trả lời lặng lẽ :

- Con nghĩ , thương mẹ có nghĩa là đừng làm mẹ vương vís , chứ không phải quần chân mẹ như trước kia nữa . Con lớn rồi , và bây giờ bổn phận của con là phải ở với ba , để cho mẹ được thoải mái .

- Con làm mẹ bị dằn vặt , chứ không thoải mái như con tưởng . Mẹ muốn lúc nào cũng giữ con bên mình , ngay cả lúc con có chồng . Vậy mà con ...

Quý Phi cũng khóc thút thít :

- Thôi mẹ à ! Con lớn rồi , tự lo cho mình được rồi . Mà mẹ cũng đừng lấn cấn chuyện của con , coi chừng bác Trục không vui . Đừng bàn bạc gì nữa mẹ ạ .

Lúc đó , có tiếng chân ông Trục đi lên . Hai mẹ con vội chùi nước mắt . Quý Phi vội đi ra trước khi ông vào phòng . Cô gặp ông ở gần cầu thang . Ông nhìn cô một cách âu yếm :

- Xong chưa con gái ? Mẹ con đâu rồi ?

- Dạ , mẹ con còn ở trong phòng , để con về trước dọn dẹp nhà cửa . Bạn con chờ con dưới kia .

Rồi cô lách qua ông , chạy xuống cầu thang . Ông Trục đi theo đến lan can , nói vọng xuống :

- Bảo bạn bè về trước đi con . Lát nữa con về sau với mẹ . Dượng đưa hai mẹ con đi ăn . Từ tối tới giờ chắc con không ăn được cái gì đâu .

Quý Phi vội lắc đầu :

- Dạ, thôi dượng ạ .

Rồi cô chạy biến xuống đường . Thật ra , cô không có bạn bè gì chờ . Chỉ là một cái cớ để tránh mặt ba mới . Cô biết ông ấy không ghét mình , thậm chí có thể thương . Nhưng tim cô còn đầy buồn khổ vì sự mất mát , không ai có thể thay thế được ba mình . Cô không thể tiếp nhận người khác được .

Quý Phi đi dọc theo lề đường . Tối nay , cô cảm thấy cô đơn ghê gớm . Cô đứng lại định đón taxi đến nhà Hạ Lan , nhưng trong khi còn chờ , thì một chiếc xe dừng lại trước mặt cô . Quý Phi nghiêng đầu xuống nhìn , cô thấy Trần Nghiêm . Anh nghiêng người tới mở cửa cho cô .

- Lên đi , tôi đưa về .

Quý Phi ngồi vào trong , đóng cửa lại . Trần Nghiêm vẫn không cho xe chạy , anh quay qua Quý Phi :

- Cô định đón xe à ? Sao cô về một mình vậy ?

- Tại tôi muốn vậy .

Trần Nghiêm không hỏi nữa . Anh im lặng lái xe . Quý Phi chống tay lên thành cửa , áp mặt nhìn ra ngoài đường , dáng điệu cô buồn đến nỗi Trần Nghiêm phải nhìn cô mấy lần . Rồi anh lại lên tiếng :

- Tiệc xong rồi phải không ?

- Sao anh biết ? – Cô hỏi mà vẫn không quay lại .

Trần Nghiêm không trả lời thẳng , chỉ hỏi tiếp:

- Cô không nên có thái độ tránh né như vậy . Đừng làm mẹ cô khó xử . Đúng ra cô nên về với mẹ cô .

Quý Phi lặng lẽ cười một mình , nhưng vẫn không nói gì . Cử chỉ của cô làm Trần Nghiêm lại phải quay qua nhìn lần nữa , và lập lại :

- Cô không nên như vậy , cô đã từng nói không cần đến ba mẹ , bây giờ phải cứng rắn lên chứ .

- Nhưng tôi có làm gì đâu . Tối nay tôi đã phụ với mẹ , đã không có cử chỉ nào làm mẹ tôi buồn .

- Nhưng đến giờ cuối cô lại thế này , sao không ráng làm cho hết bồn phận của mình ?

- Tôi không làm nổi . Lúc nãy dượng ấy bảo đưa mẹ với tôi đi ăn . Nhưng tôi không thể ở gần họ lúc này .

- Vậy bây giờ cô muốn đi đâu ?

- Tôi muốn tới nhà chị Lan .

Trần Nghiêm lắc đầu , giọng cứng rắn :

- Không được .

- Sao lại không được , tối nay ... tối nay , tôi buồn lắm , anh biết không ?

Không có chị ấy , tôi sẽ càng cô đơn hơn .

Trần Nghiêm không trả lời , anh lặng lẽ rẽ qua một con đường khác , rồi dừng lại trước một quán cà phê . Quý Phi nhìn vào quán , rồi quay qua nhìn anh . Cô chưa kịp hỏi thì anh lên tiếng :

- Vào đây nói chuyện , hết buồn rồi thì về nhà , đừng đi đâu nữa cả .

Anh xuống xe , đi vòng qua bên Quý Phi , cô vẫn ngồi yên một cách thụ động . Buồn chán , anh bèn mở cửa , chìa tay ra :

- Xuống xe đi .

Quý Phi lưỡng lự đặt tay vào tay Trần Nghiêm , và trong lúc này , cái nắm tay của anh như nâng đỡ , làm cho cô thấy bên cạnh mình còn có một người chia sẻ . Hơn cả sự yên ổn nếu có Hạ Lan .

Đứng trong thang máy , Trần Nghiêm quay lại phía đối diện , nhìn cô một cách tình cảm hơn. Cái nhìn mà trước đây , Quý Phi chưa bao giờ thấy. Và mặc dù đang buồn , cô vẫn nhớ lại ánh mắt lạnh lùng đầy ác cảm trước kia . Bất giác , cô hơi lùi lại .

Trần Nghiêm vẫn không rời mắt khỏi cô :

- Cô làm sao vậy ?

Quý Phi lắc đầu không trả lời . Nhìn thấy thang máy mở cửa , cô bèn bước ra trước . Trần Nghiêm bỏ qua cử chỉ tránh né đó , anh ra hiệu cho cô rẽ về bên phải :

- Đi lối này sẽ lên sân thượng đó . Cô đã tới đây lần nào chưa ?

- Chưa .

Trần Nghiêm không hỏi nữa , anh đưa Quý Phi lên lối qua dãy bàn . Đến một bàn trống ở phía trong góc tường . Thấy cô nhìn quanh . Anh nói như giải thích :

- Nếu còn bàn ở phía ngoài , cô có thể nhìn xuống đường , cũng hay lắm .

Cô uống gì ?

- Cà phê đen .

- Sao ?

- Tôi muốn uống cà phê .

Trần Nghiêm lắc đầu :

- Giờ này uống cà phê , cô sẽ thức suốt đêm , dù sao sáng mai cô vẫn phải đi làm .

Và anh gọi cho Quý Phi ly cam vắt , còn mình thì một phin cà phê .

Gọi nước xong , anh xoay người hẳn về phía cô . Trở lại câu chuyện lúc nãy :

- Rồi cô định sẽ thế nào nữa ?
 - Anh muốn hỏi chuyện của nhà tôi ?
- Trần Nghiêm nhìn cô , im lặng gật đầu . Cô chột nhìn tránh đi chỗ khác .
- Có lẽ tôi sẽ sống một mình .
 - Cô muốn né tránh hạnh phúc của mẹ cô ?
 - Tôi ích kỷ phải không ?
 - Tôi không cho đó là ích kỷ , nhưng thay vì như vậy , sao không về nhà ba cô ?

Quý Phi cười tư lự :

- Tôi muốn cả ba và mẹ đều không vương bận tôi . Ba tôi ... ba tôi sẽ có ...
- Nói đến đó , cô im bặt . Hiểu ra mình không nên nói chuyện đó trước mặt

Trần Nghiêm . Nhưng anh thản nhiên :

- Cô nghĩ ba cô sẽ trở lại tìm mẹ tôi ?

Quý Phi quay chỗ khác để tránh phải trả lời . Và thật đột ngột , Trần Nghiêm kéo mặt cô lại :

- Cứ nhìn thẳng vấn đề , đừng né tránh như vậy .

Quý Phi miễn cưỡng ngược lên nhìn anh , nhưng rồi cô lại nhìn xuống :

- Đừng nói chuyện đó . Tôi không muốn phải ... tôi không muốn xen vào chuyện người lớn . Nhất là phải nói chuyện này với anh . Thôi đi .

Trần Nghiêm im lặng lấy thuốc ra hút . Nhìn anh có vẻ khó hiểu , nhất là khi nhắc đến ông Huỳnh .

Quý Phi chống cằm nhìn xuống ly nước , vẻ mặt đăm chiêu :

- Lúc này khi đi một mình ngoài đường , tôi lại có ý nghĩ hối hận . Nếu tôi nghe lời anh từ lúc đầu ... Và nếu tôi nghĩ làm từ lúc đầu , có lẽ bây giờ tôi vẫn sống yên ổn .

Trần Nghiêm cười nhếch môi :

- Chuyện gì đã qua thì đừng nên hối hận , tôi ngạc nhiên là đến lúc này cô vẫn không nhận ra .

Quý Phi hơi ngược lên :

- Nhận ra cái gì ?

- Cho dù cô không biết , cho dù cô không làm điều gì , thì rồi mẹ cô cũng sẽ bức phá . Chuyện phát hiện cô qua lại với mẹ tôi chỉ là một lý do nhỏ .

Không có nó , mẹ cô vẫn sẽ cứ ly dị . Bởi vì người vợ ông ấy đã chết .

Im lặng giây lát , anh nhận xét :

- Tôi nghĩ cô đã trưởng thành hơn , thế mà cô cứ vẫn mãi là một đứa bé .

Quý Phi hơi giận , cô bèn lặng thinh để trả lời . Cử chỉ đó không hề làm Trần Nghiêm hối hận . Giọng anh vẫn thản nhiên :

- Cô nên đến với ba cô đi . Như vậy vẫn hay hơn là có một mình .

- Tôi muốn đến với chị Lan .

- Chị ấy không phải là người trong gia đình cô . Tôi thấy cô vẫn còn cần cha

mẹ lắm , không giống như những người cùng trang lứa với cô .

- Thôi , đừng nói chuyện đó nữa .

- Và cô cũng không nên né tránh sự thật .

Quý Phi chống cằm nhìn xuống ly nước , lặng lẽ nghĩ về hoàn cảnh của mình . Lúc này , người cô cần là Hạ Lan . Nhưng Trần Nghiêm lại bảo cô đến sống với ba cô . Cô biết anh luôn làm những chuyện đúng . Và vì vậy cô trở nên phân vân .

Bỗng nhiên cô thêm được chúi vào lòng Trần Nghiêm , được nghe anh an ủi và bảo rằng cô không mất mát gì cả . Rằng cô vẫn rất yên ổn như cuộc sống không có gì thay đổi .

Nhưng Trần Nghiêm không phải mẫu người tình cảm để có những cử chỉ dịu dàng đó . Anh chỉ tác động đến lý trí của cô . Bắt cô phải mạnh mẽ , trong khi lúc này cô thật yếu đuối .

Tại sao cô lại yêu mãi con người lạnh lùng như tảng băng này chứ ?

Quý Phi ngồi suy nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác . Trần Nghiêm cũng im lặng hút thuốc . Tối nay , Quý Phi đang buồn , nếu không có tâm trạng bất ổn , hẳn cô sẽ có thể nhận ra vẻ khác biệt ở anh .

Chợt cô đưa mắt nhìn qua bàn bên trái , cách cô một bàn . Trúc Hiền đang ngồi đó với một người bạn . Có lẽ đã ngồi lâu lắm , nhưng cô không thấy .

Và nhìn dáng điệu của Trúc Hiền , Quý Phi biết cô đã thấy hai người .

Cô đưa mắt nhìn Trần Nghiêm . Ánh mắt lạ lùng của cô làm anh phải chú ý :

- Có chuyện gì vậy ?

- Trúc Hiền đang ở bên kia , có lẽ tôi nên qua đó một chút .

- Tùy cô .

Quý Phi chuẩn bị đứng lên , nhưng vừa lúc đó , bàn kia cũng đã đứng dậy về . Thế là cô ngồi lại , tư lự nhìn theo .

Khi ngược lên , cô chợt thấy Trần Nghiêm nhìn cô đăm đăm . Cái nhìn rất khó hiểu . Khiến cô không phân tích nổi . Ngay cả khi thấy cô lúng túng , anh vẫn không rời mắt đi nơi khác .

Quý Phi thoáng ngần ngừ , rồi buột lòng phải lên tiếng :

- Có phải ... có phải anh đang nghĩ tới Trúc Hiền không ?

- Không .

- Tôi tưởng ... thật ra lâu lắm rồi , tôi muốn giải thích một chuyện với anh , nhưng không có dịp .

- Chuyện gì ?

- Thật ra lúc cổ quen với hai người , tôi có biết , chúng tôi là bạn thân mà .

- Tôi biết chuyện đó , Trúc Hiền hay nói với tôi rằng bất cứ chuyện gì cổ cũng kể với cô . Kể cả chuyện tình cảm .

Quý Phi thật sự bối rối ,thật khó thanh minh . Khi sự thật là cô đã không đứng về phía anh . Cô liếm môi :

- Tôi không nói với anh , không phải vì tôi ghét ... mà thật ra tôi cũng không có ý định trả thù đâu . Chỉ có điều ... chúng tôi là bạn .

- Ủ .

- Chị Đông có bảo tôi nói với anh , nhưng ...

Trần Nghiêm khoát tay :

- Tôi hiểu rồi . Không cần phải giải thích .

- Anh không bắt măn tôi chứ . Sau này nghĩ lại , tôi thấy rất may là anh đã biết . Nếu không , tôi đã hại anh một cách gián tiếp .

Trần Nghiêm lắc đầu một cách dứt khoát :

- Đừng nhắc nữa . Tôi không quan tâm nhiều lắm đâu .

Quý Phi cười khẽ :

- Anh thật sung sướng , có thể quên hay nhớ một người tùy theo ý muốn .

- Cô nghĩ như vậy ?

- Tôi thấy trước mắt , chứ không phải nghĩ .

Trần Nghiêm cười một mình , anh nghiêng người tới dụi điều thuốc . Quý Phi chờ anh nói một cái gì đó giải thích , nhưng cô chỉ thấy sự lặng thinh khó hiểu .

Anh là người chỉ nói những gì cần thiết . Vậy ngoài những cái đó ra , trong lòng anh có cảm xúc nào khác không ? Con trai nói nhiều như Thiên Vũ đôi lúc có vẻ đàn bà . Nhưng quá ít nói liệu có làm người ta thoải mái không . Không hiểu Trần Nghiêm nghĩ gì , khi anh cứ đề cập đến tình trạng hiện tại mà cô đang tránh nói . Anh nhắc lại bằng giọng điệu bình thản :

- Tối nay , cô sẽ về đâu ?

Quý Phi hơi nhăn mặt :

- Sao anh cứ nói chuyện đó hoài vậy ?

- Vì đến giờ cô phải về nhà , không thể đi khuya hơn nữa .

- Tôi không thể ở lại thêm một chút sao ? Có một chỗ để trốn lúc này , anh biết tôi cần lắm không ?

Và không đợi Trần Nghiêm phản ứng , cô nói luôn :

- Anh về trước đi . Lát nữa tôi sẽ đón taxi về .

Trần Nghiêm không nói gì , chỉ lấy máy ra đưa cô :

- Gọi về nói với mẹ cô một tiếng đi . Rồi muốn ở lại bao nhiêu tùy thích .

- Tôi có máy .

Rồi cô loay hoay mở xắc tay ra tìm . Nhưng tìm mãi không thấy nó đâu . Cô còn đang hoang mang thì anh lên tiếng :

- Máy của cô đó . Lúc này cô đã làm rớt ở thang máy .

- Sao ? Tôi làm rớt à ? Sao tôi không biết ?

Trần Nghiêm khẽ nhún vai , không trả lời , chỉ khoát tay như nhắc "gọi đi" .

Rồi anh đứng dậy , đi về phía lan can đứng đợi .

Một lát sau , anh quay lại , vẫn là đề tài cũ :

- Cô nên đến ở với ba cô . Bỏ tư tưởng sống một mình đi .
- "Lại bắt mình nghĩ về chuyện đó" . Quý Phi thờ dài rồi nhìn anh chăm chú :
- Lạ thật đấy . Sao anh lại quan tâm chuyện gia đình tôi quá vậy ?
- Tôi không muốn cô hoang mang , dù cô không thể vui vẻ , thì cũng đừng bị quan quá mức .
- Vậy ư ? Thế mà tôi nghĩ anh rất ghét gia đình tôi .
- Đừng quan tâm xem tôi nghĩ gì , mà nên làm theo cái đúng . Tóm lại , cô nên về ở với ba cô .

Quý Phi suy nghĩ một chút rồi hỏi :

- Có phải chị Lan phiền vì bạn trai tôi đến tìm tôi không ? Nhưng chị ấy không tiện nói , nên nhờ anh nói giúp .
- Cô có bạn trai rồi à ?
- Không nhiều , chỉ một người thôi . Thiên Vũ đấy . Có phải chị Lan không thích anh ấy không ?
- Tôi không biết chị ấy nghĩ gì , nhưng cô đừng có suy luận lung tung . Chị Lan không hẹp hòi như vậy .
- Vậy thì tại sao anh cứ bảo tôi đừng đến nhà chị ấy ?

Trần Nghiêm nhìn cô chăm chú :

- Cô không hiểu ra vấn đề sao , Quý Phi ?
 - Vấn đề là tôi không muốn làm ba mẹ vương vীu nữa . Tôi lớn rồi .
 - Không , cô không là một cô bé không biết giải quyết chuyện của mình .
- Hãy để tôi giải quyết thay cô . Người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn .

Quý Phi phát ý :

- Tôi không còn con nít , tôi đủ sức đối diện với vấn đề của tôi . Và tôi sẽ làm những gì tôi cho là đúng .
- Đúng à ? Đúng thế nào được khi bỏ nhà mình để sống với người ngoài . Cô nghĩ gì vậy ?
- Tôi đã nói rồi .
- Lý do đó không vững chút nào .
- Anh không hiểu sao ? Ba tôi rất cần mẹ anh . Anh không biết hay là không muốn biết như vậy ?
- Cô nghĩ cái gì vậy ? – Trần Nghiêm lập lại .
- Tôi nghĩ anh ghét ba tôi . Và không muốn trở thành người trong gia đình với ba tôi . Anh là người không biết tha thứ .

Trần Nghiêm khẽ vuốt sóng mũi , hình như anh đang tự trấn tĩnh mình , rồi nói trầm tĩnh :

- Cô hãy hiểu biết một chút đi . Vấn đề không phải tôi muốn hay không muốn , mà là mọi chuyện đã thay đổi . Không phải những gì ba cô và mẹ tôi muốn trước đây đều là ý muốn của hiện tại .

- Sao anh biết ? Làm sao anh biết được người khác nghĩ gì . Ba tôi bây giờ không còn vương bận gia đình . Vì vậy , không có lý do gì để không thực hiện ý muốn .

- Đó là ước mơ của mười mấy năm trước . Bây giờ muộn rồi .

Quý Phi nhìn anh hơi lâu , rồi buông một câu phán xét :

- Anh thật là ích kỷ .

Cô thấy Trần Nghiêm quay đầu chỗ khác . Và cứ im lặng nhìn vào một điểm . Khá lâu sau , anh quay lại :

- Về chưa ?

Quý Phi bướng bỉnh :

- Anh về trước đi .

Lần này thì Trần Nghiêm thật sự không nói nữa . Anh xoay người ngồi nghiêng về phía ngoài . Nhìn xuống đường và không hề quay lại nhìn cô . Quý Phi hơi hối hận . Nhưng cố tỏ ra bất cần . Cô biết Trần Nghiêm rất bực . Bực vì cô không chịu hiểu vấn đề . Đã vậy , lại còn kinh chống . Và cô rất ngạc nhiên tại sao anh không chịu về . Lý do nào làm anh kiên nhẫn như vậy ? Thật sự cô không hiểu nổi tại sao như vậy .

Cảm thấy mình quả thật đã khó ư , cô cũng muốn làm cái gì đó tỏ ra dễ thương một chút . Nhưng có một cái gì đó như tâm trạng nổi loạn , làm cô không buồn nhúc nhích .

Cuối cùng đến khi cả sân thượng chỉ còn mỗi bàn hai người , Trần Nghiêm quay lại :

- Về chưa ?

- Về .

Anh đứng lên , bước ra trước . Quý Phi lơ đãng theo sau . Khi đứng trong thang máy , cô lùi lại phía sau anh , lên nhìn đồng hồ và giật mình vì đã quá khuya như vậy

Một thời ta đuổi bóng

32.

Hạ Lan chạy ra mở cửa . Cô ngạc nhiên khi nhận ra khách là dì Chi . Bà bước vào , vừa ngồi xuống vừa nhìn vào trong .

- Quý Phi đâu rồi con ?

- Nó mới ra ngoài dì ạ . Chắc là đi mua sắm gì đó .

Cô đặt ly nước trước mặt bà .

- Dì qua thăm nó hả ?

- Dì định nói chuyện với nó .

- Chuyện gì vậy dì ? Con biết được không ?

- Thì cũng chuyện chỗ ở của nó thôi .

Hạ Lan mỉm cười :

- Hình như nhà dì với nhà Quý Phi mắc nợ nhau . Bây giờ dì lại quan tâm lo cho nó . Con nhỏ cũng sướng thật .

Dì Chi thở dài :

- Nhưng nó có vẻ không hiểu . Thăng Nghiêm đã bảo nó về sống với ba , nhưng con bé lại không chịu . Ai đời có cha mẹ mà lại sống với bạn bè chứ .

Hạ Lan mỉm cười :

- Nó ở đây cũng vui , tính nó không làm ai khó chịu cả . Có nó dù sao vẫn hơn con chỉ ở một mình .

- Nhưng chỉ là tạm thời thôi . Còn ba nó nữa , sao lại không ở với ba mình chứ .

Hạ Lan đùa đùa :

- Thì nó cứ ở đây , chừng nào thành con dâu dì thì về nhà dì luôn , dọn tới dọn lui chỉ cho mất công . Xem ra Thăng Nghiêm càng ngày càng lo cho nó , chuyện đó trước sau gì cũng xảy ra thôi .

Bà Chi cười nhẹ nhàng :

- Dì cũng mong như vậy .

- Nhưng bây giờ thì con bé không nghĩ gì đâu . Nó vẫn còn ấn tượng là Thăng Nghiêm không ưa nó . Mà Thăng ấy thì cũng không chịu thể hiện . Kín đáo quá ai mà hiểu cho được .

- Cái gì cũng từ từ con à . Thật ra , tiếp xúc lâu với nhau thì từ từ cũng hiểu hết tính nết nhau . Nó thương con bé lắm đấy . Thành kiến rồi cũng phải hết chứ .

- Nhưng không nói ra , coi chừng bị mất đấy . Dì biết có Thăng ca sĩ đang đeo đuổi con bé không ?

- Biết chứ .

- Thăng Nghiêm nói với dì à ?

- Ủ .

Hạ Lan chép miệng :

- Thăng nhỏ đó cứ tới hoài , nước chảy riết đá phải mòn thôi , sợ là ...

- Vì vậy nên dì phải ngăn chặn trước . Dì muôn tìm hiểu ý con bé , rồi mới nói chuyện với thăng Nghiêm .

Hạ Lan trở lại bồn phen của chủ nhà .

- Tối nay dì ở lại chơi nhé . Để con chuẩn bị thêm cơm . Hay là gọi thăng Nghiêm tới luôn cho vui .

Bà Chi khoát tay :

- Thôi , bày biện mất công lắm . Dì nói chuyện xong với nó rồi về , để hôm nào khác đi .

Hạ Lan cũng không mời thêm . Cô ngồi tiếp bà Chi một lúc thì Quý Phi về . Trên tay cô là một chồng sách . Thấy người khách , Quý Phi hơi khựng lại ngạc nhiên kêu khẽ :

- Dì Chi !

Cô không nhớ đến chuyện phải chào hỏi . Vì hầy còn ngỡ ngàng , không quen ngay được . Lâu rồi , cô không gặp và cũng không nghĩ sẽ gặp lại bà . Tưởng như bà đã thuộc về quá khứ xa xăm . Vì vậy , bây giờ gặp lại , cô không cho đó là bình thường .

Cả Hạ Lan cũng hơi lạ về cử chỉ của Quý Phi . Cô bèn đứng lên , nói như nhắc:

- Dì Chi chờ em này giờ .

Rồi cô quay qua bà Chi :

- Dì ở nhà chơi , con ra ngoài một chút .

Quý Phi đợi Hạ Lan đi rồi , cô đến ngồi xuống ghế , nhỏ nhẹ :

- Dì chờ con lâu không ạ ?

- Cũng không lâu lắm đâu . Lâu quá mới gặp con . Con cũng vẫn vậy , dì cũng mừng .

Quý Phi đưa mắt nhìn bà , cô nghĩ chắc bà cho rằng cô sẽ gầy đi , hoặc xuống sắc vì buồn khổ chuyện gia đình . Rồi cô lại nhớ cái lần bà gởi thuốc đến cô , tự nhiên cô có cảm giác gần gũi dễ chịu . Chứ không dị ứng như với ông Trục .

Bà Chi nhìn cô một lát , rồi đi thẳng vào vấn đề .

- Về nhà mình ở đi con . Ở với bạn bè cũng vui đó nhưng sao bằng nhà mình chứ , sao lại để ba con sống một mình như vậy .

Quý Phi hơi bị bất ngờ , nên không biết nói sao . Cô chỉ dạ nhỏ một tiếng rồi lặng im .

Thật là kỳ lạ . Không biết hai gia đình nợ nần từ kiếp nào mà cứ vướng víu không dứt ra được . Cô không ngờ chuyện của mình làm bà và Trần Nghiêm

quan tâm quá giới hạn như vậy .

Bà Chi nói tiếp :

- Con cứ nghĩ mình làm cha mẹ vương chân . Với mẹ con thì đúng , nhưng với cha thì không đúng đâu . Từ đây đến cuối đời , người mà ông ấy cần và chỉ có thể có là con thôi .

Quý Phi ngẩng lên :

- Không , con nghĩ ba con ...

Bà Chi khoát tay :

- Đó là ý nghĩ của con . Bây giờ cả ba con và dì đều không giống như xưa . Tình cảm tuổi trẻ qua rồi , chỉ còn là chỗ bạn bè lâu năm . Dì không đủ kiên nhẫn xây dựng lại , cả ba con cũng vậy .

Quý Phi thở dài :

- Con thấy ... hình như con không hiểu được ý nghĩ của người lớn .

- Bởi vì con còn trẻ quá .

"Sao anh Nghiêm lại thấy" . Quý Phi nghĩ thầm , nhưng không dám nói ra điều đó . Cô không dám nói thật với bà là cô luôn hoài nghi anh .

Bà Chi không hiểu ý nghĩ của cô , bà nhìn cô bằng cái nhìn của một người mẹ . Thông cảm và dịu dàng .

- Thật ra , con không mất mát như con nghĩ . Con còn ba mẹ, con , còn dì , và cả anh Nghiêm con nữa .

Quý Phi ngơ ngẩn nhìn bà , cố tìm hiểu ý nghĩa câu nói cuối cùng . Bà Chi cũng mỉm cười với cô , nhưng không nói gì thêm nữa . Những gì tốt đẹp rồi tự nó sẽ đến . Bà nói thẳng đôi khi lại không còn đẹp nữa

Một thời ta đuổi bóng

33.

Quý Phi đang ở dưới cảng thì thấy Hạ Lan tắt tả đi xuống . Về mặt hơi hải đến nỗi ai cũng phải quay lại nhìn . Quý Phi đi về phía cô , chưa kịp lên tiếng thì Hạ Lan đã nói trước :

- Em lên phòng giám đốc ngay đi . Có chuyện nữa rồi . Chú Hoàng đang giận lắm , quá tháo um sùm luôn .

Quý Phi tháo găng tay ra , thả xuống bàn , rồi đi theo Hạ Lan . Cô cũng đâm lo theo :

- Có chuyện gì vậy chị ? Quát tháo ai ?

- Em đó .

Quý Phi nhú mày suy nghĩ :

- Là em hả ? Nhưng em đâu có gây ra chuyện gì đâu .

- Khách hàng gọi điện thoại khiếu nại giám đốc , nguyên lô hàng xuất sang đó điều bị hư . Đúng hơn là tôm bị bơm aga . Họ làm dữ lắm , đòi cắt hợp đồng với công ty luôn . Quy ra trách nhiệm là em đó . Vì lô hàng đó là em nhập .

Quý Phi chợt đứng lại , mặt tái nhợt :

- Sao đến nỗi như vậy lận ? Em không biết . Tại sao kỳ vậy ? Chẳng lẽ họ qua mặt em ?

- Chị cũng không biết nữa . Nhưng giám đốc giận lắm . Nãy giờ tụi chị im re không dám hó hé . Chị nghĩ em sẽ bị kỷ luật đấy . Chuyện này không đơn giản đâu .

"Đây đúng là sự cố ngoài sự tưởng tượng của mình" . Và Quý Phi thấy sợ tái người . Tay cô lạnh ngắt . đến nỗi Hạ Lan phải kêu lên :

- Sao tay em lạnh quá vậy ?

- Em sợ quá chị ạ .

- Đừng sợ . Để chị vô đó với em . Mà chú ấy cứng em lắm , chắc không sao đâu .

- Nhưng đây là chuyện nghiêm trọng , như thế là mất uy tín của công ty .

Cô không nói được gì vì quá sợ . Và im lặng suốt cho đến lúc lên phòng giám đốc . Hạ Lan đẩy cửa cho cô , rồi cũng đi vô theo . Vừa thấy cô , giám đốc Phú Hoàng đã quát lên :

- Cô làm ăn kiêu gì vậy hả ?

Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần , Quý Phi vẫn giật bắn mình . Cô đứng im như pho tượng . Ông giám đốc vẫn quát còn lớn tiếng hơn lúc nãy :

- Trong công ty , cô là người lộn xộn nhất , nay gây ra chuyện này , mai gây

ra chuyện khác . Hết gây rối nội bộ rồi lại làm mất khách hàng .

Ông đập tay xuống bàn cái rầm :

- Cô làm ăn kiểu gì vậy ?

Quý Phi ngẩng đầu lên , mở lớn mắt nhìn ông , lắp bắp :

- Con biết con có lỗi là sơ xuất trong công việc . Nhưng còn ... nhưng còn chuyện gây rối nội bộ ... là không có . Người khác gây trước , con chỉ phản ứng thôi .

Hạ Lan hết hồn nhìn qua cô . Đến nước này , mà còn dám cãi . Dù biết là nói đúng , nhưng không nên đỉnh chính lúc này . Giám đốc đang giận , nói gì lại không được . Thật là khờ khạo quá .

Quả nhiên , giám đốc Phú Hoàng giận điên cả người .

- Cô còn dám cãi hả ? Cô quen thói cãi lệnh rồi phải không ?

Quý Phi vẫn nhìn sững ông . Sợ run nhưng vẫn còn ầm ức vì bị nói oan . Cô định phản đối tiếp , nhưng Hạ Lan đã luồn tay sau lưng , bầm cô một cái như ra hiệu . Thế là cô đứng im .

Giám đốc vẫn đỏ bừng mặt , tiếp tục quát tháo :

- Để bọn thương lái qua mặt cả lô hàng mà cũng không biết . Cô làm việc kiểu gì vậy ? Đầu óc để ở đâu hả ? Hay là cô ăn chia với bọn họ ?

- Không có . – Quý Phi kêu lên .

- Câm ngay ! Cô có biết cô làm mất uy tín cả công ty không ? Mất một hợp đồng cô có đền nổi không ? Cô nghỉ việc đi .

Quý Phi chột bum miệng , bật lên khóc . Rồi bất chợt quay người chạy ra ngoài .

Cô làm cả giám đốc lẫn Hạ Lan đều bị bất ngờ . Ông ta im lặng nhìn theo cô . Rồi hất mặt về phía Hạ Lan :

- Đi theo cô ta đi . Coi chừng cô ta chạy ra đường đó .

- Dạ .

Hạ Lan hấp tấp đuổi theo Quý Phi . Phía trước , Quý Phi chạy xuống phòng nghỉ . Cô định đi theo nữa . Nhưng đến giữa sân thì thấy xe Trần Nghiêm từ ngoài cổng chạy vào . Cô bèn đứng lại chờ anh . Nhưng rồi , cô đổi ý đi ra tận chỗ đậu xe .

Trần Nghiêm vừa đóng cửa xong , xoay người qua thấy Hạ Lan , anh hơi ngạc nhiên :

- Có chuyện gì vậy ? Nhìn chị không được bình thường .

- Quý Phi nó khóc đấy . Nó ...

Trần Nghiêm thoáng nhíu mày :

- Lại gây với ai nữa hả ?

Hạ Lan buộc miệng :

- Với giám đốc .

- Chị nói gì ? – Trần Nghiêm nhướn mắt .

Hạ Lan vội sửa lại :

- Trời ơi ! Tôi nói năng lộn xộn quá . Nó dám cãi lại giám đốc .
- Cô ấy điên rồi sao ? Nhưng có chuyện gì vậy ?
- Khách hàng khiếu nại là tôm bị bơm aga , mà lô hàng đó là Quý Phi nhập . Ông gọi nó lên la nó .
- Có lỗi mà còn cãi à ? Cô ta quá đáng thật .
- Không phải cãi chuyện đó . Tại ông nói nó gây xào xáo nội bộ . Nó cãi lại là không có .
- Lẽ ra cô ta nên im lặng .
- Nhưng tính nó cật biết rồi , cái gì oan ức là cãi tới bến . Lúc này nó vừa sợ vừa tức , nhìn nó run đến phát tội .
- Cô ta còn trên đó không ?
- Không , ông nói chưa hết câu là cổ khóc rồi bỏ chạy ra ngoài . Làm ông bất ngờ làm thỉnh luôn .

Trần Nghiêm thoáng mím môi :

- Khóc nhiều lắm à ?
- Ừ .
- Cô ta đâu rồi ? Chị biết không ?
- Đi xuống phòng nghỉ rồi .
- Thôi được , để tôi giải quyết .

Anh đi nhanh vào sân . Hạ Lan cũng đi theo . Cô chép miệng :

- Chuyện này lớn quá , đây rồi không biết có đền không . Chú Hoàng giận dữ lắm . Ông la quá trời .
- Lẽ ra , chị nên gọi tôi về và đừng để Quý Phi lên phòng giám đốc .
- Lúc đó quýnh quá , nên tôi quên .
- Thôi được , chị lên làm việc đi .
- Cậu xuống đỡ nó nghe .

Một thời ta đuổi bóng

34.

Trần Nghiêm không trả lời . Anh băng qua khoảng sân đi xuống phòng nghỉ dành cho nữ . Cửa phòng chỉ khép hờ và xung quanh vắng ngắt . Anh gõ nhẹ cửa để gọi . Nhưng bên trong vẫn im lặng , bắt buộc anh phải mở cửa bước vào trong .

Trong phòng không có ai ngoài Quý Phi . Cô ngồi ở góc phòng , cúi mặt xuống gối khóc . Nghe tiếng chân cô cũng không hề ngẩng lên xem ai vào . Trần Nghiêm đến ngồi xuống phía trước mặt cô , lên tiếng một cách trầm tĩnh :

- Đừng khóc nữa . Chuyện cũng không lớn như cô tưởng đâu . Cô bình tĩnh lại đi .

Nghe giọng nói của anh , Quý Phi ngẩng phắt lên vì ngạc nhiên . Khuôn mặt cô đầm đìa nước mắt . Mắt mũi đỏ hoe vì khóc nhiều . Trần Nghiêm nhìn cô chăm chăm . Rồi rút khăn trong túi ra , tự tay lau cho cô một cách nhẹ nhàng .

- Đừng sợ như vậy , không có gì ghê gớm lắm đâu .

Giọng Quý Phi như vỡ ra :

- Anh không biết chuyện gì đâu , khách hàng họ ...

Trần Nghiêm gật đầu :

- Tôi biết rồi , và tôi sẽ đứng ra giải quyết chuyện này . Cô không nên sợ quá như vậy .

- Làm sao mà tôi không sợ được . Tôi cũng không hiểu tại sao lại sơ xuất như vậy . Từ trước giờ , có ai bị như tôi đâu .

- Cũng có đấy , nhưng dưới hình thức khác Làm việc ở khâu đó không dễ dàng gì đâu .

Quý Phi lại òa khóc lên :

- Đã biết không dễ dàng , sai giám đốc còn đuổi tôi ?

- Không có chuyện đó , không bao giờ .

- Lúc đó không có anh , nếu anh được nghe chính ông ấy nói ...

Trần Nghiêm giơ tay chặn lại :

- Những câu nói lúc này không nghĩa lý gì cả . Nó chỉ nói ra lúc tức giận .

Quyết định cho một người nghỉ việc không phải là chuyện đơn giản , cô nên hiểu điều đó .

Quý Phi lắc đầu như không tin . Rồi lại gục xuống khóc tiếp . Cô đang

khủng hoảng tình thần , và rất đau lòng vì ý nghĩ mình bị quất mắng .

Trần Nghiêm kiên nhẫn ngồi chờ cho cô bớt khóc . Anh hiểu Quý Phi bị xúc

động ghê gớm . Lần đầu tiên cô vấp ngã trong nghề nghiệp . Và cũng là lần đầu tiên bị quất tháo dữ dội . Có lẽ hơn ai hết , anh là người hiểu được điều đó là quá sức chịu đựng của cô .

Và anh nghiêng tới tìm cách kéo mặt cô lên :

- Sao lại yếu đuối vậy , Quý Phi ? Bình thường cô bướng bỉnh lắm mà . Cô hãy hiểu rằng chuyện này không có gì ghê gớm . Mà nếu có như vậy , thì tôi sẽ che chắn cho cô , cô sẽ được an toàn mà .

- Tôi biết mình đã làm mất uy tín công ty , làm thất thoát tiền tôi sợ lắm . Chưa bao giờ tôi gây ra cái gì nghiêm trọng như vậy .

Trần Nghiêm nhìn cô âu yếm . Cái nhìn vị tha và trong đó có cả sự che chở mệnh mông .

- Tôi sẽ đứng ra giải quyết cho cô . Cô sẽ không phải chịu trách nhiệm gì cả . Cô không tin tôi đủ khả năng làm việc đó sao ?

- Không thể đâu . Ai làm thì người ấy phải chịu .

Trần Nghiêm chận lại :

- Nhưng cô không đủ sức giải quyết chuyện nghiêm trọng này . Tôi biết như vậy là quá mức đối với cô . Còn đối với tôi , nó không là gì cả , chỉ là một sự rắc rối . Đây đâu phải là lần đầu công ty xảy ra cố sự .

Quý Phi ngược lên , như không tin , rồi cô thì thầm :

- Chẳng lẽ còn cái gì ghê gớm hơn ?

Trần Nghiêm gạt đầu điềm tỉnh :

- Còn chứ , nhiều chuyện điên đầu hơn . Nhưng rồi cũng giải quyết được . Không sao cả .

Quý Phi nhìn anh chăm chú :

- Thật lạ , tôi không tin một chuyện trầm trọng thế này , đối với anh lại nhẹ tênh như thế .

Trần Nghiêm mỉm cười :

- Không nhẹ tênh , nhưng có thể giải quyết . Những chuyện ở công ty đều không vượt quá khả năng của tôi . Và giám đốc cũng vậy .

Quý Phi rụt rè :

- Tôi gây ra lỗi như vậy , làm thiệt hại công ty , anh không thấy giận sao ?

- Nếu là người khác , thì tôi sẽ không nhẹ tay , sẽ không giữ bình tĩnh nổi . Nhưng chuyện này tôi chỉ thấy đau lòng .

- Anh nói gì ? – Quý Phi nín khóc hắt , và nhìn anh với vẻ hoài nghi .

Trần Nghiêm nghiêng tới vuốt ve tóc cô :

- Tôi đau lòng vì cô phải chịu cú sốc như vậy , nhất là không chịu được khi cô buồn .

- Lẽ nào anh quan trọng cảm xúc của tôi hơn là thương hại của công ty ?

- Chuyện này thì là vậy .

- Nhưng rồi khi đương đầu với khách hàng , anh sẽ thấy giận .

- Tôi không thấy gì cả , vì người gây ra là cô . Là cô chứ không phải ai khác .

Và anh chìa tay ra kéo cô đứng lên :

- Bây giờ nín khóc đi , và xem như không có chuyện gì cả . Cô xuống làm việc tiếp đi , vui vẻ lên nào .

Quý Phi vịn tay anh đứng dậy . Cô giơ tay chùi mắt . Nhưng khuôn mặt vẫn buồn rầu không tươi lên nổi .

Trần Nghiêm cúi xuống nhìn cô . Thấy vẻ buồn hoảng loạn và sự sợ hãi còn vương vất trên nét mặt cô , anh hơi kéo cô lại gần , nói như dỗ dành :

- Xuống làm việc như bình thường đi . Mọi việc cứ để tôi lo . Tôi muốn cô yên tâm như chẳng có chuyện gì xảy ra . Cười lên đi .

Quý Phi cố gắng cười , nhưng là nụ cười gượng chẳng có chút sinh khí .

Trần Nghiêm biết không thể dỗ cho cô khuây khỏa được , nhưng phải lo giải quyết chuyện của cô , nên anh buộc phải đi ra .

- Bây giờ tôi phải lên làm việc với giám đốc , chiều nay tôi sẽ đưa cô về . Cô xuống dưới đi .

- Vâng .

Quý Phi ngoan ngoãn đi ra cửa . Trần Nghiêm đi lên dãy phòng hành chính . Còn cô theo lối xuống cảng . Vừa đi , cô vừa cẩn thận chùi lại mắt . Sợ bị mọi người thấy mình khóc .

Khi cô trở xuống cảng thì thấy Sang đã ở đó . Anh ta đang nói chuyện với mấy người xung quanh . Thấy Quý Phi xuống , anh ta đi về phía cô .

- Thế nào rồi cô Phi ? Nghe nói giám đốc la cô dữ lắm hả ?

- Tôi nghĩ anh đã rình mò nghe được rồi và không những đã phát lại cho mọi người , hỏi chi nữa ?

Sang gật gù :

- Thật đáng nề . Miệng lưỡi vẫn còn gai góc lắm .

- Tôi dành cách nói đặc biệt đó cho mỗi mình anh mà .

Sang nhâng nháo chuyển đề tài :

- Lúc trước , thấy cô không phân biệt nổi loại tôm , là tôi hơi nghi rồi . Làm lâu , tôi tưởng cô khá hơn . Ai ngờ tôm bị bơm aga mà cũng không phát hiện ra nổi . Chậc !

Anh ta thở hắt ra , ra điệu lo lắng :

- Phen này công ty lỗ đậm , chắc lương tui tôi bị giảm quá .

Quý Phi mím môi , nhất định không chịu thua :

- Chỉ có những người mờ ám như anh mới hiểu hết thủ đoạn của bọn thương lái gian lận . Chứ ngay thẳng quá làm sao đoán nổi mấy chuyện đó .

- Ủ , ngay thẳng quá , trong sạch quá nên làm cho công ty mất uy tín . Tôi hơi lạ là sao cô còn muối mặt xuống làm việc . Lúc này giám đốc đuổi việc cô mà .

Quý Phi tái mặt :

- Anh ...

Cô chợt quay ngoắt người , bỏ chạy ra ngoài sân . Vừa chạy , vừa bùm miệng khóc . Mặc kệ giọng cười đắc thắng của Sang đuổi theo . Mặc kệ cả những cái nhìn của những người đứng quanh đó .

Bị đánh trúng vào điểm đa cảm nhất , cô hoàn toàn mất khả năng chống đỡ .

Và cô chợt nhận ra mình phải tự nghỉ sớm hơn . Phải bỏ về từ lúc ra khỏi phòng giám đốc , chứ không phải đợi đến khi bị tên Sang vạch mặt .

Quý Phi vừa ra đến nhà xe thì Hạ Lan cũng vừa từ phòng hành chính đi ra .

Cô định chạy theo hỏi , nhưng không kịp , vì chiếc xe đã chạy tuốt ra cổng .

Hạ Lan đứng thẫn người nhìn theo . Rồi cô chạy lên lầu tìm Trần Nghiêm .

Cô định lên phòng anh thì thấy anh cũng vừa từ phòng giám đốc đi ra .

Hạ Lan nói ngay :

- Lúc nãy cậu nói thế nào , sao Quý Phi bỏ về vậy ?

Trần Nghiêm nhú mồm .

Một thời ta đuổi bóng

35.

- Cổ về rồi à ? Lúc nào ?

- Mới tức thì , tôi chỉ kịp thấy xe nó chạy ra cổng chứ không kịp hỏi gì cả .
Trần Nghiêm đứng yên suy nghĩ một lát . Hạ Lan nóng ruột hỏi làm anh phải quay lại .

- Cứ để tôi đi tìm , chị làm việc đi .

Rồi anh đi xuống lấy xe . Ra khỏi cổng , anh lấy máy ra gọi Quý Phi .

Nhưng chỉ nghe tiếng chuông chứ cô không mở máy . Thái độ khó hiểu của cô làm anh nhúm mày lo ngại . Anh nghĩ rằng Quý Phi đã gặp chuyện gì đó .
Chứ nếu không , cô sẽ không phản ứng bốc đồng như vậy .

Trần Nghiêm lái xe đến nhà cô , anh đậu xe ngoài cổng , rồi bước đến bấm chuông .

Người ra mở cổng là ông Huỳnh . Ông hình như rất bất ngờ khi thấy Trần Nghiêm . Sau mười mấy năm không gặp , dù biết trong lòng anh , sự hận thù đã không còn nữa , ông vẫn không khỏi mang mặc cảm .

Hai người một già , một trẻ đều tự vượt lên những ý nghĩ riêng . Và Trần Nghiêm chủ động lên tiếng trước :

- Chào bác .

Ông Huỳnh nói chậm rãi :

- Cháu vô nhà đi .

Trần Nghiêm đi theo ông vào phòng khách . Anh mở đầu câu chuyện bằng một lời giải thích :

- Cháu tới tìm Quý Phi , không biết là cổ đã về chưa ?

- Nó chưa về . Nhưng sao cháu tìm nó giờ này . Đây là giờ làm việc mà , trong công ty có chuyện gì sao ?

- Dạ , cũng có đó . Xảy ra một chuyện nhỏ thôi . Và cổ ...

Anh ngừng nói khi nghe tiếng chuông reo . Ông Huỳnh đứng dậy bước ra nói chuyện . Rồi ông quay qua nhìn Trần Nghiêm như dò hỏi , đồng thời vẻ mặt lo ngại , nghiêm trọng :

- Sao đang giờ làm mà nó đi ra ngoài , có phải vì chuyện mà cháu nói không ? Nó đang ở bệnh viện .

Trần Nghiêm sững người . Lần đầu tiên anh có cử chỉ mất bình tĩnh khi anh đứng bật dậy :

- Ai gọi đến cho bác , họ có nói cổ thế nào không ?

- Bị gãy chân , cũng không đến nỗi nguy hiểm . Nhưng không hiểu tại sao nó lại ra đường giờ này chứ . Để bác đến đó xem .

- Cháu sẽ đi với bác .

Ông Huỳnh đi vào nhà trong . Nhìn ông có vẻ chậm chạp , nặng nề và mất đi phong thái linh hoạt trước đây . Đến nỗi Trần Nghiêm phải nhìn theo một cách tự lự .

Khi đến bệnh viện , ông Huỳnh như không muốn vào ngay . Ông vẫn ngồi yên trên xe , nói một cách chậm rãi :

- Cháu vào đó trước , bác sẽ đến sau .

Trần Nghiêm không có thời giờ tìm hiểu ý nghĩ của ông . Anh bước xuống xe , đi thẳng vào trong tìm phòng Quý Phi .

Cô vừa được đưa ra phòng riêng và đang ngồi ủ rũ trên giường . Thấy anh , cô hết sức ngạc nhiên . Rồi bất ngờ òa lên khóc :

- Ba tôi đâu rồi ? Tôi sợ lắm . Không hiểu sao nhiều chuyện xảy ra với tôi thế này ? Tôi sợ lắm , anh Nghiêm à .

Trần Nghiêm nhìn chăm chú một chân bị băng bột của cô . Khẽ lắc đầu như không đồng ý việc làm của cô .

- Sao lại không nghe lời tôi chứ ? Cô đi đâu vậy ?

- Tôi vừa xuống xe thì anh ta đâm sầm tới . Tôi thấy anh ta bị ngã xuống đất , còn tôi thì đau ghê gớm . Không biết ai đã đưa tôi đến đây nữa . Lúc đó tôi bị ngất rồi .

Trần Nghiêm khẽ lắc đầu :

- Cô thật xốc nổi . Sao không đợi tôi ? Đang giờ làm mà cô bỏ đi đâu vậy ?

- Tôi không biết . Lúc đó buồn quá và xấu hổ nên tôi muốn bỏ đi . Anh ta làm tôi chịu không nổi .

- Cô nói ai ?

- Anh Sang . Anh ta bảo giám đốc đuổi mà tôi còn lì .

Trần Nghiêm cau mặt như giận dữ . Nhưng không nói gì . Anh vỗ nhẹ lên mặt cô :

- Đừng để ý anh ta làm gì . Lẽ ra lúc này cô phải lên tìm tôi . Tại sao tự bỏ về như vậy ? Bây giờ còn đau lắm không ?

- Đau ghê gớm , và tôi sợ lắm .

- Hôm nay hai chuyện xảy ra với cô , mà lại quá nặng nề , tôi biết cô sợ lắm , nhưng rồi sẽ qua hết . Tôi không để cô gặp chuyện gì nữa đâu , đừng sợ .

Anh rút chiếc gối qua phía sau cô , đặt xuống giường :

- Nằm xuống cho đỡ mỏi . Đói chưa ?

Anh định đỡ cô , nhưng Quý Phi lắc đầu :

- Thôi , tôi muốn ngồi thế này . Nằm giống bệnh nhân , tôi sợ lắm .

Trần Nghiêm không khỏi mỉm cười vì ý nghĩ ngộ ngộ của cô , nhưng vẫn gật đầu chiều ý .

- Thôi được , nhưng đừng cố gắng quá đấy .

Thật ra , Quý Phi đang rất mệt . Bị căng thẳng thần kinh cộng với chuyện

đau đớn , khiến cô bủn rủn cả người . Nhưng vì trước mặt Trần Nghiêm , nên cô không nằm và cô tìm cách đuỗi khéo .

- Anh làm ơn gọi cho ba tôi giùm . Không biết máy của tôi đâu mất rồi .

- Ba cô sẽ vô đây . Nhưng gọi ba làm gì ? Cần gì cứ nói với tôi .

Mệt quá , nên hết mắc cỡ nổi , Quý Phi đành nói thật :

- Tôi muốn ngủ , anh đi ra ngoài đi .

- Sao ?

- Tôi mệt lắm , anh gọi ba tôi giùm đi .

- Tại sao phải gọi ba cô ?

Rồi thấy vẻ dờ dẩn của cô , anh đổi ý :

- Thôi được rồi , ngủ đi . Nhưng có tự nằm xuống được không ? Để tôi giúp .

Nhưng Quý Phi lắc đầu nguây nguây :

- Tôi tự làm được , anh đi ra đi .

Trần Nghiêm đứng yên nhìn cô . Trong mắt anh , có chút gì đó như không hài lòng . Và một chút âu yếm lo lắng lẫn buồn cười . Thấy cô vẫn không đổi ý anh đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cô , rồi đi ra khép cửa lại .

Bây giờ Quý Phi mới thấy yên tâm . Cô tự xoay sở để nằm xuống . Và chẳng bao lâu , cô ngủ mê mệt .

Trong thời gian Quý Phi nằm viện , ngày nào Trần Nghiêm cũng vào với cô . Anh cư xử như người trong gia đình , chứ không chỉ là đồng nghiệp hoặc lãnh đạo chỉ tới thăm hỏi cho ra vẻ quan tâm .

Buổi chiều cuối cùng ở bệnh viện , trước lúc Quý Phi về nhà , thì có một người đến thăm Quý Phi . Cái người mà cô không ngờ đó là Sang .

Thường những bạn bè đến thăm cô thì hay đi nhiều người . Nhưng Sang thì chỉ đi một mình . Anh ta mang cho cô rất nhiều quà . Và cử chỉ thân thiện như từ trước giờ , cô là người mà anh ta mến mộ nhất trong công ty .

Anh ta hỏi thăm và xin lỗi cô một cách rất chi là ân cần . Ban đầu Quý Phi tưởng anh ta hối hận vì đã "góp phần" đưa cô vào viện , nhưng dần dần nói chuyện , cô mới hiểu là anh ta hoảng hồn .

Mà quả thật , Sang đã bắt đầu thấy ngán . Mấy ngày nay trong công ty , anh ta nghe rất nhiều về chuyện phó giám đốc ngày nào cũng vào chăm sóc Quý Phi . Một sự săn sóc vượt mối quan hệ của lãnh đạo với nhân viên . Từ trước giờ , anh ta có thấy phó giám đốc quan tâm quá mức tới ai đâu . Trừ chuyện Trúc Hiền đã bị chìm ngấm .

Và anh ta đâm ra hối hận vì đã chọc vào người yêu của phó giám đốc .

Anh ta cứ một mực nhắc đi nhắc lại :

- Chuyện cũ bỏ qua nghe Quý Phi . Tôi bậy quá . Ai đời lại đi kiểm chuyện với cô . Thôi , bỏ qua nghe . Xin lỗi nhé .

Quý Phi phải nhắc đi nhắc lại mãi là cô không còn để ý chuyện đó . Anh ta vẫn chưa yên tâm . Và nếu không có Thiên Vũ vào , thì có lẽ anh ta cũng

chưa về .

Quý Phi bắt đầu thấy mệt , vì phải tiếp khách nhiều lần . Nhưng với Thiên Vũ thì cô thấy sợ nhất .

Ngày nào anh ta cũng vào . Mỗi lần vào là mang theo một bó hoa . Anh ta và Trần Nghiêam chạm trán rất nhiều lần . Và người nào cũng có vẻ lịch sự một cách lạnh lùng nhưng không ai bỏ cuộc .

Tối nay , Thiên Vũ ở lại rất lâu . Quý Phi không muốn anh ta và Trần Nghiêam lại gặp nhau , cô nói như nhắc :

- Tối nay anh không đi hát sao ?

Thiên Vũ nheo mắt :

- Phi muốn tôi về hả ?

- Đâu có . Tại sợ anh quên , nên tôi nhắc thôi .

- Cuộc sống của tôi , dĩ nhiên là tôi không quên rồi . Nhưng tôi muốn ở lại với cô , tại sao lại không nhỉ ?

Quý Phi miễn cưỡng mỉm cười :

- Thì tôi có nói gì đâu .

Thiên Vũ ngồi im một lát , khuôn mặt rất đăm chiêu , có vẻ gì đó bồn chồn và thiếu tự nhiên trong cử chỉ của anh ta , khiến Quý Phi thấy lạ lùng .

Cô nói như nhận xét :

- Hôm nay anh lạ quá .

Thiên Vũ cười gượng :

- Vậy sao ?

- Anh không nên bỏ hát như vậy .

- Đừng nhắc chuyện đó , Quý Phi . Hôm nay tôi có một chuyện quan trọng cần nói với cô .

Và anh ta lặng im . Quý Phi sợ hãi nhìn anh ta . Cô có linh cảm anh ta sẽ nói ra điều đó . Cái điều mà cô biết chắc mình sẽ từ chối . Mà cô thì không muốn nói ra điều đó .

Cô khẽ nói :

- Đừng nói gì hết anh Vũ . Đừng bao giờ nói ra , không hay đâu .

- Không , tôi không chịu được nữa . Tôi muốn đi đến một kết thúc .

- Kết thúc gì chứ ?

- Tôi biết anh ta yêu cô . Tôi và anh ta không thể nào cứ chỉ là bạn cô . Anh ta cứ lạnh lạnh quan sát tôi , nhưng tôi biết anh ta cũng không muốn kéo dài tình trạng lằng lằng này , và tôi nóng nảy hơn , tôi muốn cô nói lên sự lựa chọn của mình .

- Thật ra ... tất cả là do anh tưởng thôi .

- Tôi không tưởng tượng , Quý Phi ạ . Giữa hai người , cô yêu ai ?

Quý Phi lắc đầu định bảo anh ta đừng nói . Nhưng ngay lúc đó , Trần Nghiêam xuất hiện ở cửa . Thiên Vũ thoáng cau mày khó chịu . Nhưng rồi lập

tức , anh ta đã làm một việc hết sức kỳ cục .

Anh ta chờ Trần Nghiêp bước vào , rồi nói ngay :

- Đây rồi . Hôm nay có mặt hai chúng tôi , cô nói đi , cô chọn ai .

Quý Phi kêu lên :

- Đừng bắt tôi làm một việc lỗi bịch thế . Tôi không phải như Trúc Hiền .

Thiên Vũ nóng nảy :

- Tôi và Trần Nghiêp đều biết cô không giống Trúc Hiền , và hai chúng tôi đối với cô cũng không giống như với Trúc Hiền . Chính vì vậy mà chúng tôi đã kiên trì đến ngày hôm nay .

Thật kỳ cục , anh ta đã đặt ba người vào một tình thế quá thực tế . Đã bắt cô chọn lựa cái điều cô không thể chọn . Vì nếu nói ra sẽ rất kỳ với Trần

Nghiêp , bởi vì anh có nói gì đâu .

Quý Phi lén nhìn Trần Nghiêp , anh cũng đang nhìn cô chăm chú . Về mặt anh trầm tĩnh , nhìn cô chăm chú . Về mặt anh trầm tĩnh , nhưng trong mắt có cái gì đó như một dấu hỏi và anh vẫn cứ im lặng .

Quý Phi chợt thấy hoang mang . Không hiểu Trần Nghiêp nghĩ gì lúc này . Trong lúc cô còn chưa biết nói gì thì Thiên Vũ chợt bước tới , lắc tay cô một cái về nóng nảy :

- Cô đừng né tránh nữa , tôi nay tôi muốn biết sự thật .

Cử chỉ mạnh bạo của anh làm Trần Nghiêp thoáng cau mày , anh nói giọng nghiêp nghị :

- Anh không thể nhẹ nhàng hơn sao ?

Quý Phi không chịu nổi sự thúc ép , cô chợt bùm mặt nói như la lên :

- Anh đi ra ngoài đi , tôi không chịu nổi khi thấy mặt anh .

Thiên Vũ lùi lại , về mặt đau đớn thất vọng , vừa như mất hẳn tự tin . Anh lặc giọng :

- Có nghĩa là cô đã lựa chọn ?

Và bất chợt , anh ta lao ra cửa . Đột ngột đến nỗi Quý Phi ngỡ ngẩn nhìn theo không kịp hiểu .

Chỉ có Trần Nghiêp là không ngỡ ngẩn , anh trầm tĩnh xoay mặt cô lại :

- Em không hề nghĩ đến anh ta . Vậy còn anh ?

Lại một lần nữa , Quý Phi bị bất ngờ . Cô chưa biết phản ứng thế nào , thì Trần Nghiêp đã nói :

- Từ lâu rồi , anh nghĩ rằng nếu để lòng thù hận giết chết tình yêu đối với em , thì anh sẽ mất một góc lớn cuộc đời mình . Anh yêu em .

Và không đợi Quý Phi trả lời , anh cúi xuống môi cô . Quý Phi chơi với một lát , rồi ngẩng đầu lên đón nhận . Trong lúc này , cô chợt nhớ lại thái độ xa cách xưa đui của anh ta ngày cô trước . Nhưng nhớ chỉ để mà nhớ , ngoài ra nó không có ý nghĩa gì nữa .

HẾT

Nguồn: NangHa
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA